



အချစ်ကလေး

အချစ်တော်တဲ့ ချစ်ပျော်ကောင်မလေး

BURMESE CLASSIC



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၃၆၁၁၀၈

ဇယားနံပါတ် - ၅၀၀၆၆၉၀၆၀၉


ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချန်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးစော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)
စော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်ရေ ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ 

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဝိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ ၆ ၄၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

-095163764

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလော့က်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅.၀၃

ချစ်မျှားရှင်

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး/ ချစ်မျှားရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၉၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီမီတာ။

(၁) အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

အချစ်သို့

- * မင်းအပြုံးနဲ့
ငါ့ကို ဝမ်းထိုက်စမ်းပါ
- * ငါ့ထဝက ညတစ်ညဆို
မင်းယာ ထျပ်စစ်ဖီးထိုပဲ
- * မင်းကိုချစ်ရတဲ့ ငါ့အဖြစ်က
ရေမရှိတဲ့ ရွှေခင်းမှာ
နှာခေါင်းခေါ်ပြီး သေရသလိုပါပဲ
- * အချိန်တိုင်း
ငါ့မိတ်ဆွဲမင်းတွေ
အချစ်ကမ်းခြေမှာ
ရိုက်ခတ်နေဆဲ
မင်းနှလုံးသားရဲ့ ကမ်းပါးရံတံတိုင်းတွေ
တစ်နေ့ပြုလျှင်
ကြေပွသွားစေရမယ်...။



ထင်မင်းခေါင်

အခန်း(၁)

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ထင်မင်းခေါင်တွေ့ရင်း ဦးနှောက်
ခြောက်ချင်လာပြီ။ ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို သတိပေး
ရမလား။ တမင်ဝင်ရောသည်ဟု မိန်းကလေးက ထင်လာလျှင်လည်း
အခက်။

တလွင့်လွင့် တိုးပင်လာသော ဆံနွယ်စတွေကို လက်နှင့်
ကာကွယ်တိမ်းဖယ်နေရခြင်းမှာလည်း တစ်ဒုက္ခ။

မြို့ထဲသို့ မောင်းနှင်နေသော ၃၁ ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်မှာ
ထင်မင်းခေါင်ထိုင်စရာနေရာ ရခဲ့သော်လည်း စိတ်ကသိကအောက်
ဖြစ်စရာနှင့် ကြုံနေခဲ့ရ၏။

ထင်မင်းခေါင်၏ ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးမှာ
ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းနေစဉ် လေတိုးဝင်လာတိုင်း
မိန်းကလေး၏ ဆံနွယ်တချို့က နောက်ကိုလွင့်ဝဲလျက် ထင်မင်း
ခေါင်မျက်နှာကို တို့ထိကျီစယ်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

လွတ်အောင်ရှောင်လိုမဖြစ်အောင် ဘတ်စ်ကားကလည်း ခု
တွေပြည့်ကျပ်နေ၏။ ထင်မင်းခေါင်ကြိုးစားပြီး ဆံနွယ်စတွေကို ရှောင်
တိမ်းကြည့်သေး၏။ ဘယ်လိုမှမရ။ ရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူထားသော
မိန်းကလေးကတော့ ဘာမျှသိလိမ့်မည်မဟုတ်။

တောတ်သာသည့်အဆုံးမှာ ဖွင့်ပြောရတော့၏။

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ’

မိန်းကလေးအနားမှာ ထိုင်နေသော မိန်းမလျှာကြီးက လှည့်

ကြည့်ပြီး...

‘သူများကို ခေါ်တာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမိန်းကလေးကိုခေါ်တာ’

ထိုအခါကျမှ မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်လာ၏။

‘မင်းရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ပြန်သိမ်းစုပေးပါလား၊ လေနဲ့ ပါပါလာပြီး မျက်နှာကိုလာကလိနေသလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်’

မိန်းကလေးက ဆံခွယ်စကို သိမ်းစုပြီး ကျောဘက်မှ ပြောင်းယူကာ ရှေ့ဘက်ချထားလိုက်၏။ မိန်းမလျှာကြီးက ထင်မင်းခေါင်ကို အဖြစ်သည်းရန်ကောဟူသော သဘောနှင့် မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှေ့ဘက် မျက်နှာ ပြန်လှည့်သွား၏။

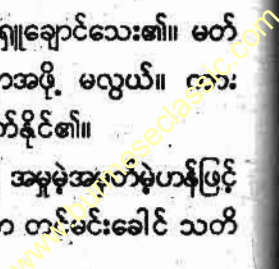
အခုမှပင် ကားစီးရတာ ဘဝင်ကျသလို ဖြစ်သွား၏။

ဘတ်စ်ကားကြီးမှာ မင်္ဂလာဈေး မီးပွင့်မိနေပြန်၏။ မနက်ပိုင်း မြို့ထဲသွားသူများပြားလှသဖြင့် ကားတစ်စင်းလုံးမှာ နောက်ထပ်ခြေချစရာ နေရာရှိနိုင်တော့မည်မထင်။

ကားစပယ်ယာကတော့ နင်းကန်အော်ပြီး ခရီးသည်တွေထပ်ခေါ်နေ၏။

ထိုက်စရာနေရာရသူတွေကမှ အသက်ရှူချောင်သေး၏။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကြပ်ညပ်ခံနေရသော လူတွေခများအဖို့ မလွယ်။ ကားခေါင်မိုးဖောက်ပြီး အသက်ရှူရကိန်းပင် ဆိုက်နိုင်၏။

မင်္ဂလာဈေးမီးပွင့်မှ ကားထွက်လာစဉ် အမှုမဲ့အလှံမဲ့ဟန်ဖြင့် မိန်းကလေးဆံပင်တွေကို ကျောဘက်ချလိုက်တာ တင်မင်းခေါင် သတိ



ပြုလိုက်မိ၏။

ပုဇွန်တောင်ရောက်ခါနီးသောအခါမှ မိန်းကလေး၏ ဆံပင်စတင် တချို့ လေနှင့်လွင့်ပါလာပြီး ထင်မင်းခေါင်မျက်နှာကို တို့ထိရိုက်ခတ်ပြန်၏။

‘ဒုက္ခပဲ’

ထင်မင်းခေါင် ညည်းတွားပြီး ဆံပင်တွေကို ခေါင်းငဲ့ရှောင်ချပြန်၏။ ဆံပင်တွေက ထင်မင်းခေါင်လည်ပင်းကို တို့ထိလာပြန်သဖြင့် ယားကျိကျိဖြစ်နေပြန်သည်။ မိန်းကလေးကို ထပ်ပြောလျှင် တောင်းမလား။ ယောက်ျားတန်မဲ့ အဖြစ်သည်း အကဲပိုသည်ဟု ထင်သွားပြန်လည်းအခက်။

ထင်မင်းခေါင် အကြံတစ်ခုရသွား၏။ သူ့အိတ်ထဲမှ သော့တွဲထိုးနှိုက်ယူလိုက်သည်။

သော့တွဲမှာ တွဲချိတ်ထားသော ခေါက်ချိုးထားသည့် စတီးလ်ထုတ်ကြေးလေးကို ပြန်ဆန့်လိုက်၏။ မျက်နှာပေါ်ဝဲလာသော ဆံပင်စတင်ချို့ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ပစ်လိုက်၏။

ထင်မင်းခေါင်နှင့် ကပ်ထိုင်နေသော တရုတ်အဘိုးကြီးမှာ အိပ်ငိုက်နေသဖြင့် မသိလိုက်။ ဆံပင်အနည်းငယ် ညှပ်ခံလိုက်ရသော မိန်းကလေးလည်း သိလိုက်မည်မဟုတ်။ ကားပေါ်မှာ မတ်တပ်စီးထားသော လူတွေကလည်း ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ်မို့ ထင်မင်းခေါင်၏ ထုပ်ရုပ်ကို သူတိပြုမိလိုက်ဟန်မတူ။

ထင်မင်းခေါင် ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ထဲပြတ်ပါလာသော တစ်ပေနီးပါး ဆံပင်ရှည်အနည်းငယ်အား လက်ချောင်းကြားမှာ လိမ်ပတ်လိုက်၏။ ကတ်ကြေးကို ခေါက်ပြီး သော့တွဲကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထင်မင်းခေါင် လက်ထဲမှာ ရှိနေသော ဆံပင်ရှည်ကို ကလေးထို ကားပြတင်းမှ လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

သို့ငြား ကြည့်၍မဆိုးလှသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ဖြန့်ခြင်ယောင်ပြီး ဆံပင်ကလေးကို လက်ထဲမှာ ပွတ်သပ်နေမိ၏။ အနားစွန်းမညီသလို ဖြစ်သွားသော မိန်းကလေး၏ ဆံပင်ရှည်တွေမှာ စောစောဝိုင်းကလောက် ထင်မင်းခေါင်ကို ထပ်မံဒုက္ခပေးနိုင်တော့။

မြို့ထဲရောက်သောအခါ ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်နားကို ရောက်လာ၍ ထင်မင်းခေါင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အလို... ဆံစအနည်းငယ် ညှပ်ခံထားရသော မိန်းကလေးကလည်း ထိုင်နေရာမှ ထနေပါကောလား။

ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်ကိုရောက်ပြီ။ ခရီးသည်တွေကို တိုးဝှေ့ပြီး ထင်မင်းခေါင် ဆင်းလာလိုက်၏။ သူ့နောက်မှ မိန်းကလေးနှင့် လူတစ်ချို့ ဆင်းလိုက်လာကြ၏။

ကားမှတ်တိုင်မှာ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ပြီး ရပ်နေစဉ် ကားပေါ်မှာ ဆံပင်ညှပ်ခံခဲ့ရသော မိန်းကလေးက ကားနေ့... န်ပြီးမှဆင်းလာသည့် အဖော်မိန်းကလေးကို စောင့်ခေါ်နေတာတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုင်ခုံနေရာ ခွဲထိုင်ရ၍ အဖော်မိန်းကလေးမှာ နောက်မှဆင်းလာရခြင်းဖြစ်သည်။

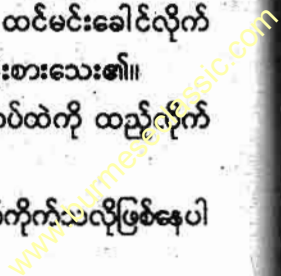
ထင်မင်းခေါင် ပုဆိုးပြင်ဝတ်မှု နှစ်ကြိမ်မြောက်မှာ ဘတ်စ်ကားကြီး ရှေ့ဆက်ထွက်ခွာသွား၏။ ဆံပင်ညှပ်ခံလိုက်ရသော မိန်းကလေးနှင့် အဖော်ဖြစ်သူမှာ စကားမပြောပြောနှင့်လက်တွဲလျှောက်ထွက်သွားကြပြန်၏။

ထင်မင်းခေါင် သွားမည့်ဘက်ကို သွားနေကြခြင်းပင်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် နောက်ပါးမှ ထင်မင်းခေါင်လိုက်ပါသွားပြီး လက်ထဲမှ ဆံပင်ကို လွှင့်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားသေး၏။

နှမြောသလိုလိုဖြစ်လာသည်နှင့် အိတ်ကပ်ထဲကို ထည့်လိုက်တော့သည်။

'ဟဲ့... ရှင်မွေး... နင့်ဆံပင်တွေ ကြွက်ကိုက်သလိုဖြစ်နေပါ



လား၊ အနားတစ်ဘက်က မညီဘူးဖြစ်နေတယ်’

ဟိုက်ခနဲ အော်မိမတတ် ဖြစ်သွားသော ထင်မင်းခေါင်မှာ ရှေ့ဆက်ရခက်၊ နောက်ဆုတ်ရခက်။

အဖော်ဖြစ်သူက သတိပေးကြည့်မိပြီးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ခံလိုက်ရသော ရှင်မွှေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက ကျောဘက်ချထားသော ဆံပင်ကို ရှေ့ဘက်ဆွဲယူမကြည့်ပြီး...

‘အဲ... ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရပါလိမ့်’

‘ဒါ... ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ထားသလိုပဲ၊ တိတိရီရီပြတ်နေတယ်၊ ရှင်မွှေးဘာသာ ရှင်မွှေး ညှပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ သင်းသင်းရယ်၊ ဒါ... ဒါ... ဟို... ကားပေါ်မှာဖြစ်တာနေလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကားပေါ်ကလူ အဲဒီလူလုပ်တာဖြစ်လိမ့်မယ်’

ရှင်မွှေးက သင်းသင်းကိုပြောပြီး ကားထွက်သွားရာဘက်ကို ကျောမချမ်း ကြည့်စဉ် သူ့ကိုမြင်သွားပြီး အံ့ဩသွား၏။ ရှင်မွှေးက သင်းသင်းကို လက်ကုတ်ပြီး သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ ပြောလာသည်။

‘သူ... သူပဲ၊ ကားပေါ်ကလူက အဲဒီလူမှ ဒီလူအစစ်ပေါ့’

‘ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ၊ ဒီမှာကြည့်’

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သလို နေပြသော ထင်မင်းခေါင်ကို ရှင်မွှေးက ဆံပင်တွေ ထိုးပြလိုက်၏။

‘ဪ... ဆံပင်ရောင်းမလို့လား၊ မဝယ်ပါရစေနဲ့၊ တစ်ဦးသာ တစ်ထောင်နဲ့လိုက်အော်ဝယ်နေတဲ့ လူနဲ့တွေ့ရင် ဒီလိုဆံပင်မျိုး ဆို ကျိန်းသေဝယ်မှာပါ’

‘ဘာမဟုတ်တာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မပြဘာ ဒီမှာ ပြတ်နေတဲ့ ဆံပင်ရှင့်၊ ရှင် သက်သက်မဲ့ နောက်ကနေ ညှပ်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဪ... ဒါလား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့မျက်နှာပေါ် ဆံပင်တွေ လာတွေ့နေလို့ မဆော့နိုင်အောင် ညှပ်ပေးလိုက်တာပါ။ မင်းအတွက် ဆံပင်ညှပ်ခတော် သက်သာဦးမယ် မဟုတ်လား’

‘ဆာချင်လို့လား၊ ပေါက်ကရံစကားတွေ မပြောနဲ့၊ ရှင်လုပ်လိုက်တဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက်ထိ နစ်နာသွားသလဲ၊ ရှင်တို့ နီးရာတရားရုံးမှာတိုင်ပြီး တရားစွဲမယ်’

‘ဘာ... ဘာအမှုနဲ့လဲ’

‘ဆံပင်ဖြတ်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖော်ကားမှုမြောက်တယ်၊ ကာယိန္ဒြေမဲ့အောင် လုပ်တာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ရှင် အခုလိုက်ခဲ့ တရားရုံးကို’

‘ဆံပင်လေးတွေအထိပဲ လက်ရောက်ခဲ့တာပါ၊ ကာယိန္ဒြေမဲ့အောင်လည်း အဝေးကနေ အသံနဲ့မနောက်ခဲ့၊ မပြောင်ခဲ့ပါဘူး၊ အနီးကပ်လာပြီး မင်းရဲ့ကာယကြီးကို ဣန္ဒြေမဲ့အောင် ကလိမထိုးခဲ့ပါဘူး’

‘ရှင်... ကျွန်မ စိတ်တိုအောင် ထပ်မပြောနဲ့နော်’

အဖော်ပါလာသော မိန်းကလေးက ရှင်မွှေးကို တံတောင်နှင့် မသိမသာတွတ်ပြီး သတိပေး၏။ ရှင်မွှေးက ဂရုမစိုက်။

‘လာလေ၊ နီးရာတရားရုံးသွားမယ်’

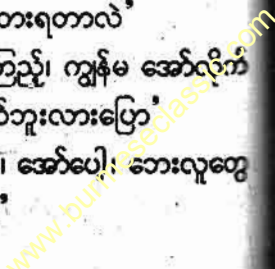
ထင်မင်းခေါင်က နောက်ပြန်ရှောင်ပြေးရန် ပြင်လိုက်၏။ ရှင်မွှေးက သူ့လက်ကို အတင်းဖမ်းဆွဲထားပြီး ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ပြော၏။

‘ရှင်... ဘယ်ပြေးမလို့လဲ၊ ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး’

‘မင်းဘာလို့ လက်ကို အတင်းဆွဲထားရတာလဲ’

‘ရှင် ပြေးမှာစိုးလို့ပေါ့၊ ပြေးရဲပြေးကြည့်၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်၊ အသာတကြည်လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလားပြော’

‘မင်းက တို့လက်ကိုဆွဲပြီး အော်မယ်၊ အော်ပေါ့၊ ဘေးလူတွေက ဘယ်လိုမြင်သွားမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး’



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

‘အောင်မာ... ရှင့်လက်ကိုဆွဲတာလား၊ အသားယူမနေနဲ့၊ ကျွန်မဆံပင်ဖြတ်ပြေးသွားလို့ဆိုပြီး အော်လိုက်ရင် ရှင်သေပြီသာမှတ်’

‘ဘေးလူတွေကြားရင် ဝိုင်းရယ်ကြမယ့်စကားပဲ၊ ပြန်စဉ်းစားပြီး အော်ပါဦး’

‘ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်းဒေါသထွက်လာရင် ရှင်မလွယ်ဘူး၊ လာ... လိုက်နဲ့’

‘အတင်းဆွဲခေါ်မနေပါနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်တာလည်း ယောက်ျားလေးရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ပျက်ပြားအောင်လုပ်ရာကျတယ်၊ မင်းကိုငါတရားစွဲနိုင်တယ်’

‘အောင်မာ... အရေးမပါတာတွေ လာပြောနေတယ်၊ သင်းသင်း နင် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ကူဆွဲထားပါလား၊ ဒီလူ စော်ကားနေတာ နင်မို့ ကြည့်နေရက်တယ်’

သင်းသင်းက ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျန်တဲ့သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထားပြန်၏။

‘ဟာဗျာ... လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ လွှတ်ပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှက်စရာကြီး၊ တို့ကိုလိုချင်ရင် အိမ်ကလူကြီးတွေကို လာပြော၊ တို့သဘောနဲ့ မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး’

‘ဟယ်... ဒီလူ တော်တော်ပါးစပ်သရမ်းပါလား’

‘တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မင်းတို့ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါ့မယ်၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ဟိုမှာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြကုန်ပြီ’

‘ရှင်မွေး... လူတွေကြည့်ကုန်ပြီဟ၊ ဒီလောက်အပြစ်ကလေးနဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ နင်မကျေနပ်ရင် ပါးတစ်ချက်လောက် ရိုက်ပြီး ဆုံးမလွှတ်လိုက်ပေါ့’

သင်းသင်း၏စကားကြောင့် ထင်မင်းခေါင် မျက်လုံးပြူးသွားမိ၏။ ရှင်မွေးက...

www.burmeseclassic.com

‘ငါ ဝါးရိုက်တာ ဝါသနာမပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင် နင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲဟာ၊ ငါ ရှက်လာပြီ’

‘ထားထားလိုက်ပါဆို၊ တိုင်ကိုကိုင်ရမှ ကျေနပ်မယ်’

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်တယ်နော်၊

နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး မင်းတို့ကို တရားပြိုင်စွဲမယ်၊ ကဲ... တိုင်ချင်ရာတိုင်၊ အငှားကားပါ ကူငှားပေးရဦးမလား၊ ဒီနီးနီးနားနားဆိုရင် ဆောက်တံတားရဲစခန်းတော့ရှိတယ်’

‘ရှင်ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေလည်း တရားမဝင်ဘူး၊ ရှင် အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာ ကျိန်းသေပြီးသား’

လူတွေရပ်ပြီး ဝိုင်းအုံကြည့်လာကြ၏။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို အာဂမိန်းကလေးနှစ်ယောက် တွန်းထိုးဆွဲကိုင်နေသည့် မြင်ကွင်းမှာ အနားတကြယ်လို ဖြစ်နေ၍လားမသိ။

‘လက်ကို လွှတ်ပါဦး၊ ဒီမှာ ပုဆိုးကျွတ်ကျတော့မယ်၊ ကားကလည်း ခရီးသည်ပါလာတာတွေချည်းပဲ၊ လွှတ်တဲ့အငှားကားလည်း မလာသေးပါဘူး’

သင်းသင်းက ထင်မင်းခေါင်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ရှင်မွေးက မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နှင့် လွှတ်ပေးလိုက်၏။

‘စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဘယ်မှထွက်မပြေးပါဘူး၊ ဟိုဘက်ခဏလှည့် မျက်နှာလှည့်ပေးပါလား၊ ပုဆိုးဝတ်ချင်လို့’

ရှင်မွေးက မကျေမချမ်းနှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်၏။ သင်းသင်းက မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ကွယ်ပြီး စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဆယ်ခွန်းပြည့်မတတ်ပြောဆိုညည်းတွားနေ၏။

လူတွေကလည်း သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ကာ နီးရာလူမျှင်း လက်တို့ဝေဖန်ထင်ကြေးပေးနေကြ၏။

ထင်မင်းခေါင် ပုဆိုးပြင်ဝတ်ပြီးသည်နှင့် အိတ်ကပ်ထဲ လက်

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး!

နှိုက်ပြီး ဆံပင်ခွေလိပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

‘မရှင်မွေး... ဒီမှာ ပြန်လျော်ပေးတာ’
‘ဘာလဲ’

ရှင်မွေးက မာဆတ်ဆတ်အသံနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ထင်မင်း
ခေါင်လက်ထဲမှ အရာကိုကြည့်၏။

‘ဖြတ်ထားတဲ့ ဆံပင်လေးတွေပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်ပေး
မယ်၊ ခဏလေး’

ထင်မင်းခေါင်က အကြောင်ရိုက်သောစကားကို ပြောပြီး
တစ်ဖက်လမ်းကို လှစ်ခနဲ ဆင်းပြေးလိုက်၏။

‘ဟေ့လူ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဆံပင်ပြန်ဆက်ပေးနိုင်တဲ့ တိတ်ခွေလေး သွားဝယ်မလို့’

ကားအရှင်းမို့ ပလက်ဖောင်းကို အမြန်ရောက်ရှိသွား၏။ တစ်
ဖက်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်ကျန်နေရစ်ခဲ့သောမိန်းကလေးနှစ်ယောက်
မှာ အကြောင်ရိုက်ပြီး လစ်သွားသော ထင်မင်းခေါင်ကို အသည်း
အသန်လှမ်းအော်နေကြ၏။ ထင်မင်းခေါင်က လမ်းကြားထဲမှာရှိသော
ကားတွေလူတွေကြားထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားနေလိုက်သည်။



အခန်း(၂)

‘မင်း ဒီနေ့ ကားလာထုတ်တာ နောက်ကျလှချည်လား’

‘မပြောပါနဲ့ ဦးလေးရာ၊ လမ်းမှာ ဟောင်ကောင်ဂျက်မနှစ်
ယောက်နဲ့ တိုးနေလို့၊ လေသိုင်း၊ ခြေသိုင်းတွေသုံးပြီး အမြန်လစ်
လာခဲ့ရတယ်၊ နို့မို့ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကိုအဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ဝိုင်းဖဲ့တာနဲ့ ချိနဲ့သရေ ကျန်ရင်ကောင် ကံကောင်းပဲ’

တိုက်ခန်းထဲမှ ကားကို အပြင်ထုတ်ရပ်ပြီး ကြက်မွေးနှင့်
ဖုန်သုတ်နေစဉ် ကားပိုင်ရှင် ဦးလေးတိုးက မေးလာ၍ ထင်မင်းခေါင်
ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထင်မင်းခေါင်မှာ တက္ကစီကားကို အငှား
မောင်းနေရသူဖြစ်သည်။ ဦးလေးတိုးက သူ့မှာ ကားနှစ်စီးဖြစ်သော
ကြောင့် အပိုတစ်စီးဖြစ်သော တစ်ပတ်ရစ် ဆူပါရဘင်ကလေးကို
ထင်မင်းခေါင်အား အငှားလိုက်မောင်းခွင့်ပေးထား၏။ ကားစပေါ်
မတင်ရသော်ငြား ဦးလေးတိုး သတ်မှတ်ထားသော နေ့တွက်ခကို
ထင်မင်းခေါင် မှန်မှန်ပေးချေရ၏။ နေ့တွက်ခထက် ပိုသောငွေကို
ဓာတ်ဆီဖိုးနှုတ်ပြီး ထင်မင်းခေါင်အိတ်ထဲထည့်ရုံပင်။

ဦးလေးတိုးက ထင်မင်းခေါင်ပြောပြီးသွားသော စကားကို
စဉ်းစား၍မရသော မျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလာပြန်၏။

‘မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ’

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ဆံပင်ညှပ်ထား
ခဲ့မိ၍ ပြဿနာဖြစ်ကာ လေသိုင်းဖြစ်သော ပါးစပ်နှင့်တောင်းပန်ခဲ့
ကြောင်း။ တောင်းပန်၍မရသောအခါ ခြေသိုင်းဖြစ်သော ခြေထောက်
နှင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပုံတွေကို ဦးလေးတိုးအား ပြောပြလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ဦးလေးတိုးက ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကျိုးနေတာကို
ပေါ်အောင် ပြုံးနေ၏။

‘မင်း အဖြစ်ကလည်း လေးထပ်တိုက်ပေါ်က အိပ်ပျော်နေ
သာ တရုတ်ကြီးအား သူခိုးက သော့တုဖြင့် ဖွင့်သွားခြင်းဆိုတဲ့
ဘာင်းထက်တောင် ဆိုးနေပါလား’

ထင်မင်းခေါင်က ကားစက်ကို စမ်းနှိုးပြီးသွား၍ ကားထွက်
၍ အသင့်ပြင်သည်။ ဦးလေးတိုးက စကားပြန်မလာသော ထင်မင်း
ခေါင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ထပ်၍ ပြောလာပြန်သည်။

‘နောက်လည်း ဆင်ခြင်ပေါ့ ငါ့တူရာ၊ ဒီခေတ်ကလေးမလေး
တွေက ဆတ်ဆတ်ကြဲလေးတွေဗျ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းနဲ့
ပြဿနာတက်ခဲ့တဲ့ ကလေးမလေးတွေ ဂျူဆို၊ ကရာတေးတွေ တတ်
ထားလိုက်တာ၊ မင်းကံကောင်းသွားတယ်၊ ကဲ... သွား... မင်း
ထားထွက်တာ နောက်ကျနေပြီ’

ထင်မင်းခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကားလေးကို မောင်းထွက်
လာလိုက်၏။ ကားထွက်စဉ်မှာပင် လမ်းထိပ်က ခရီးသည်အမျိုးသမီး
ဦးတစ်ယောက် ရလိုက်၏။ လှည်းတန်းကို သွားမည်။ ဈေးညှိပြီး
အဆင်ပြေသည်နှင့် ခေါ်တင်လာခဲ့လိုက်၏။

မြို့ထဲမှ ထွက်လာစဉ်မှာ လူစည်ကားရာ လမ်းတွေအပေါ်
အကြည့်ကစားလိုက်မိ၏။ ပြဿနာတက်ခဲ့သော မချောနှစ်ယောက်ကို
ဆွေလိုတွေ့ငြားလျှောက်ကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်
မချောနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မိလျှင် ထိုနှစ်ယောက်နှင့် ဝေးသည့်နေရာ
မှ ထွင်းရှောင်မောင်းနှင်သွားမည်မှာ မလွဲသေချာ၏။

ဆံဝင်ရှည်ကလေးကို ရှင်မွှေးအားပေးထားခဲ့ပြီး ထင်မင်း
ခေါင် လစ်ထွက်ပြေးခဲ့ပုံကို ပြန်တွေးမြင်ရုံနှင့် ရင်တုန်ချင်လာမိ၏။

အကယ်၍များ ထင်မင်းခေါင်ကို ရှင်မွှေးတို့နှစ်ယောက် ပြန်
ခမ်းသွားလျှင် လက်သုတ်စုံတစ်ပန်းကန်လို သူ အနယ်ခံလိုက်ရမှာ
သေချာလွန်းလှပါသည်။



အခန်း(၃)

စံရိပ်ငြိမ်လမ်းသွယ်များ အလွန်မှာရှိသော အင်းစိန်လမ်းမကြီး
ပေါ်ရှိ အိမ်တစ်လုံးရှေ့မှာ ခရီးသည်ဆန္ဒအရ ယာယီရပ်တန့်ပေးလိုက်
ရ၏။

‘အန်တီ ထပ်ငှားဦးမှာနော်၊ စောင့်နေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်လောက်ရှိမည့် အန်တီကြီးမှာ
ခေတ်အဘွားကြီးပီပီ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ၊ မိတ်ကပ်ကလည်း အဖွေးသား
နှင့် ဥပမိရုပ်ကို ပိုနုသွားအောင် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထား၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာအောင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး စကားပြော
နေ၏။ ပြီးမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကားပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်၍ ရွှေတောင်
ကြားဘက် မောင်းခိုင်း၏။

တစ်လမ်းလုံး လက်ပွေ့အိတ်အရွယ်ခန့်ကြီးသော စာအုပ်ထူ
ကြီးတစ်အုပ်ကို ထိုင်ဖတ် လှန်လှောနေ၏။ မျက်စိကောင်းပုံရ၏။
ဇာတ်မှန်တပ်သည်ကို မတွေ့ရ။

ရွှေတောင်ကြားကို ရောက်သောအခါ အန်တီကြီး ညွှန်ပြရာ
ထမ်းထဲမှ ခေတ်မီပုံစံဖြင့် ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်သစ်တစ်
ထုံး၏ ခြံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ငန့်ပေးလိုက်ရ၏။

ခြံတံခါးကိုဖွင့်ရန်အတွက် ဟွန်းတီးပေးရ၏။ ခြံစောင့်လူကြီး တစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးမှ ခြံထဲကို မောင်းဝင်၍ အိမ်၏ အပေါ်ထပ် ခိုးအောက်မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်ရ၏။

ကားပေါ်က ဆင်းသွားသော အန်တီကြီးက အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ဝင် အထဲကို လှမ်းခေါ်နေ၏။

‘သမီးပွင့်ရေ... သမီး... သမီးပွင့်... ဘယ်မှာလဲ’

ကားခမရသေး၍ ထင်မင်းခေါင် ရပ်စွစောင့်ရင်း အိမ်ကြီး သားနားမှုကို မသိမသာကြည့်မိလိုက်၏။

‘မေမေ... သမီးက ခြံထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကား ပြောနေတာလေ’

အိမ်ကြီးကို ဦးစားပေးပြီး ငေးနေမိ၍ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ သတိ မပြုမိလိုက်ပေ။ ထင်မင်းခေါင်နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်လာသော အသံကြောင့် အန်တီကြီးက အိမ်ဝင်အဝမှ ပြန်လှည့်ရပ်ကြည့်လာ လာလို ထင်မင်းခေါင်လည်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထင်မင်းခေါင် လန့်ဖျပ်ပြီး ထအော်မိမတတ် ဖြစ်သွား၏။ သမီးပွင့်ဆိုသော ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။ ထိုကောင် မလေးမှာ ရှင်မွှေးမှ ရှင်မွှေးအစစ်။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးဖြတ်ညှပ်ထား၏။ သူ လက်ဆော့လိုက်၍ ပျက်စီးသွားသော ဆံပင်ကို ဘယ်လိုဆိုင်မှာ အမြန်ညှပ်လာနိုင်ပြီး ဘယ်လိုဖြတ်၍ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်နေနိုင် ခဲ့သည်ကို ထင်မင်းခေါင် မတွေးတတ်တော့။

အလန့်တကြား ပြူးကြည့်နေသော ထင်မင်းခေါင်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သမီးပွင့်က မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

‘ဟဲ့... သမီး၊ အမြန်လာစမ်း၊ မေမေ့ ဝီရိယကဋေခုနစ်ရာ လောက် သွားယူပေးစမ်း’

အန်တီကြီးက အိမ်အဝင်ဝမှ လှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သမီး ပွင့်က ပြူးပြုကြည့်နေသော ထင်မင်းခေါင်ကို မကြည့်မလင် ပြန်

ဩည့်ပြီး အန်တီကြီးအနားမှာ သွားရပ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ မေမေရဲ့၊ ဖေဖေကားနဲ့ ပြန်လာ
ဖယ်ဆိုပြီး အငှားကားစီးလာရတယ်လို့၊ ဖေဖေကော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့
သ’

‘အို... အရေးထဲ မေမေ့ကို သမီးဖေဖေ လိုက်ပို့တုန်းက
အသွားတာလေ၊ သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထဲက မမသီတို့တိုက်ရှေ့ မေမေ့ကို
ထားရပ်ပြီး ချထားပေးတုန်းက မေမေလေ ဖုန်းစာအုပ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်
အမှတ်နဲ့ မှားပြီး ချိုင်းကြားညှပ်လာခဲ့မိတယ်’

‘မေမေတို့ကတော့ ဒီလိုချည်းပဲ’

‘သတိပေါ့၊ မမသီတို့ကို စိန်တစ်ဆင်စာ ပြချင်ဇောနဲ့ လော
ကြီးပြီး မှားခဲ့တာလေ၊ မမသီတို့အိမ်ရောက်မှပဲ မှားလာတာပြောပြီး
ဒီင်းရယ်ကြရသေးတယ်၊ ငါ့နှယ် တကယ်ပဲ၊ သမီးဖေဖေက ထွက်
သွားပြီး လာကြိုရမယ့်အချိန်ကျတော့လည်း ပေါ်မလာဘူး၊ ဘယ်အသိ
အိတ်ဆွေနဲ့တိုးလို့ ဘယ်နေရာမှာ လေကြောရှည်နေလဲ မသိဘူး၊ ကား
ငှားပြန်လာတာ လမ်းမှာမိတ်ဆွေလူနာတောင် ခဏဝင်သတင်းမေး
ဖြစ်လိုက်သေးတယ်၊ ကဲပါ ငွေမြန်မြန်သွားယူ၊ ဟိုသူငယ် စောင့်နေ
တာ အားနာစရာရယ်’

ထင်မင်းခေါင်က တမင်ကျောပေးပြီး ဇောချွေးပြန်နေရာမှ
ထားပြန်မပြောဝံ့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ အန်တီကြီးနှင့်သမီး
မွှင်တို့ အိမ်ထဲဝင်သွားကြသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထင်မင်းခေါင်က
ဖိနပ်ခြယ်ထဲမှစကားပြောနေကြသော မိန်းမပျိုလေးသုံးယောက်ထံ အကြည့်
တို့ မရဲတရဲ ကစားလိုက်ပြန်၏။

ရှင်မွှေးနှင့်အဖော်လိုက်ပါလာသော သင်းသင်းဆိုသည့် မိန်း
ကလေးကို မတွေ့ရ။ ခပ်ဟော့ဟော့နှင့် လောကကြီးကို ပေါ့ပေါ့
သိသီး ဖြတ်သန်းပျော်ရွှင်နေသည့် မိန်းကလေးသုံးယောက်၏ နှုတ်လံ
ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထင်မင်းခေါင် အတွေးတွေ လည်သွား၏။

ပြဿနာ ရှင်မွေးနှင့် သမီးပွင့်မှာ တစ်ယောက်တည်းပေပဲ
လား။ ရှင်မွေးဖြစ်နေပါက သူ့ကိုတမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ
များလား။ မဖြစ်နိုင်ဟု သူထင်၏။ လမ်းမပေါ်မှာပင်လျှင် ပြဿနာ
ရှာရဲသည့် ရှင်မွေးမှာ သူ၏ အိမ်မှာဆိုပါက သူ့ကို တစစ ဖဲ့ပစ်လိုက်
နိုင်၏။ အကယ်၍ မဖြစ်နိုင်လျှင်...

ရှင်မွေးက သပ်သပ်တစ်ယောက်၊ သမီးပွင့်က သပ်သပ်
တစ်ယောက်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ရုပ်ရည်ချင်း၊ အရပ်အမောင်းချင်း စကား
ပြောလေသံချင်း ချွတ်စွပ်နီးပါး တူနေခြင်းမှာ အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်း
နေပြန်သည်။

အမြှာညီအစ်မများပေပဲလား။

ဖြစ်နိုင်သည်။ ရှင်မွေး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ရိုးရှင်းသပ်
ရပ်ပြီး ခေတ်နှင့်ညီ၏။ သမီးပွင့်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ နိုင်ငံတကာ
ယဉ်ကျေးမှုတွေ လွမ်းပြီး အမြင်စူးတောက်ရဲရှင်းလွန်း၏။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စွာကျယ်ကျယ်ဖြစ်တတ်ပုံ၌ တူမည့်ဟန်
ရှိ၏။ ထင်မင်းခေါင်တွေ့နေရင်းမှ ကျောချမ်းသွားချင်စရာကောင်း
သော အကြောင်းတစ်ခုက ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

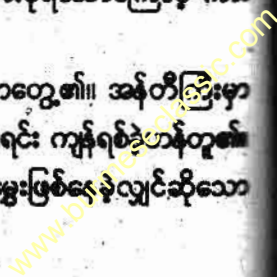
အမြှာညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖြစ်နေပါက ဤအိမ်ကြီး၌ရှင်မွေး
ပါနေထိုင်နိုင်သည်။ ထင်မင်းခေါင် အမြန်လစ်ထွက်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

မတော်၍ အပြင်က ဒေါသပုန်ထပြီး ပြန်လာသော ရှင်မွေး
နှင့် ပက်ပင်းတိုးနေလျှင် သူ ဒုက္ခများသွားနိုင်၏။

ထင်မင်းခေါင် ကားထဲအမြန်ဝင်ထိုင်ပြီး ကားဦးကို ပြန်လှည့်
လိုက်၏။ တစ်ဖက်ခြံတံခါးမှာ အသေပိတ်ထားပုံရသောကြောင့် ကား
ဦးကို ပြန်လှည့်လိုက်ရခြင်းပဲဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲမှ သမီးပွင့် ပြန်ထွက်လာတာတွေ့၏။ အန်တီကြီးမှာ
မောမောနှင့် ဧည့်ခန်းသက်တီဆိုဟာမှာ ထိုင်နားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန်တူ၏။

အကယ်၍များ သမီးပွင့်မှာ ရှင်မွေးဖြစ်နေခဲ့လျှင်ဆိုသော



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

အတွေးကြောင့် ကားနားရောက်လာသော သမီးပွင့်ကို မော့၍မကြည့်
ခဲမီ ကားထဲမှာရှိသော ရေဒီယိုလိုင်းတွေကို လျှောက်ကလိပြီး အလုပ်
ဈေးနေဟန် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

‘ဒီမှာ တက်စီခ’

သမီးပွင့် ထိုးပေးလာသည့်ငွေကို ခေါင်းငုံ့ရင်းမှ ထင်မင်း
ခေါင် လှမ်းယူသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငွေကို မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ရေတွက်ယူ
ခါလား’

မမြင်ဘဲ လှမ်းနေရသောလက်ကြောင့် သမီးပွင့် မာဆတ်ဆတ်
ပြောလာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ငွေကိုသာကြည့်ပြီး ထင်မင်းခေါင် လှမ်းယူလိုက်ရ၏။
ထင်မင်းခေါင်ရင်ထဲမှာ အခုရပ်နေသူမှာ သမီးပွင့်လား၊ ရှင်မွေးလား
ဆိုတာကို အနီးကပ်ထပ်ကြည့်ပြီး သရုပ်ခွဲချင်လာမိ၏။ ထို့ကြောင့်
ဆုံမရဲမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘ဘာကြည့်တာလဲ၊ သွားစော့လေ’

တင်စီးသောလေသံဖြင့် သမီးပွင့်ပြောလာသဖြင့် ထင်မင်း
ခေါင် နှာတင်းပြီး ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ပစ်လိုက်၏။
ဇာတ်ပါးမှ အပြစ်တင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားသော်လည်း ထင်မင်းခေါင်
ထည့်မကြည့်တော့။ ခြံဝင်းထဲမှ ကားဦးထွက်ပြီးသည်နှင့် မြင်းစောင်း
နှုတ်ပေါက်လွတ်ထွက်လာသော မြင်းတစ်ကောင်နှယ် အပြေးနှင်လာ
တော့၏။

အခန်း(၄)

မနေ့ညက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အကြောင်း ထင်မင်းခေါင် ခေါင်းစားခဲ့၍ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့ရ၏။ ယနေ့မနက်လင်းပြီး ကား ထုတ်ကာ ခရီးနှစ်ကြောင်းလောက်အော်ဒါလိုက်ပေးပြီးသည့်အထိ ခေါင်းထဲမှိုင်းရီနေမိသည်။ ရှင်ပါကူနားမှာ ကားကို အစားဂိတ်ထိုးထား ဧည့်မှာပင် လမ်းကြောင်းတူ၍ မြို့ထဲခရီးပြန်ရှာတင်ရန် လာထောက်နား သော မင်းသူအောင်၏ အငှားကားကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်မင်းခေါင်၏ ကားဘေးမှာ လာရပ်နားသော မင်းသူ အောင် ကားပေါ်မှ လှမ်း၍ လက်ပြနှုတ်ဆက်၏။

‘မနက်ပိုင်း အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

‘နှစ်ကြောင်းပဲ ရသေးတယ်’

‘ငါ လေးကြောင်းလောက်ရနေပြီ၊ မင်း ဒီမှာ သိပ်ထိုင်မနေနဲ့၊ မင်းခေါင်၊ လမ်းပေါ်မှာလည်း ပြေးမေးဦးကွ၊ အခု ခရီးသည်တွေက အတော်နပ်နေပြီ၊ ဒီလိုအတိုင်းကားကိုငှားရင် ဈေးများတတ်မှန်းသိလို့ ကိုယ်သွားမယ့်ဘက်ကို ပြေးနေတဲ့ကားကိုပဲ တားကြတော့တယ်၊ ပြေးနေတဲ့ ကကဆိုတော့ သွားမယ့်ဘက်ကိုလိုက်မယ့်လူနဲ့ ခရီးတူနေရင် ခရီးသည်ပေးနိုင်တဲ့ဈေးနဲ့ လိုက်ပေးတာများကြတယ်၊ ခရီးသည်တွေကလည်း အဲဒီလိုကားဆို သူတို့ဆိုဈေးနဲ့ နီးစပ်လို့တမင်

တားပြီး လိုက်စီးကြတာများတယ်လေ'

'နံပါတ်အနက်တွေ ကြားဖောက်ဝင်ဝင်ဆွဲတာ နည်းတာ ဧဟုတ်ဘူး မင်းသူအောင်၊ တို့က နံပါတ်အနီပဲကွ၊ စတိုင်လ်နဲ့ ထိုင်ပြီး ကြိုက်ဈေးတောင်းခွင့်ရှိနေတာပဲ၊ ပြေးနေတော့ ဓာတ်ဆီစားပြီး တာယာ ပါးတာပေါ့'

'မင်းသဘော မင်းခေါင်၊ ဒါကြောင့် နှစ်ကြောင်းတည်းရတာ ငါကတော့ ဗိုက်ဖြည့်ပြီးတာနဲ့ ဆက်ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း မနက်စာ စားပြီးပြီလား'

'မင်း ဒကာခံမလိုလား'

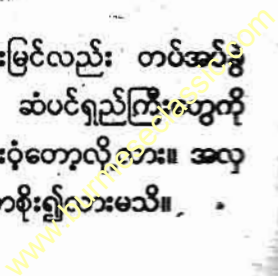
'ဒီခေတ်ကြီးရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အဲဒီမေးခွန်းဟာ အတော်တွင်ကျယ်နေတာပဲ၊ လာပါ၊ လိုက်နဲ့၊ ငါ ဒကာခံပါ့မယ်၊ လဒကို ပြုစုလည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်'

'အပြောခံရတာနဲ့ ကာမိအောင် များများစားပေးရမှာပေါ့ကွာ'

အနီးအနားမှာရှိသော ဆိုင်သစ်မှာ လက်ဖက်ရည်သွားသောက် ဖြစ်ကြ၏။ စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ ခံတွင်းအချဉ်ပြေ စီး ကရက်လေးကိုယ်စီဖွာလျက် လက်ရှိကာလကားပေါက်ဈေး၊ အိမ် ပေါက်ဈေး၊ အက်ဖ်အီးစီနှင့် ဒေါ်လာဈေးအတက်အကျ၊ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးရာတွေ လေသေ့နတ်ပစ်ကြ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကျော်သောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်ထလာ ကြ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော ကားကို ထင်မင်းခေါင် အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ သေသေချာချာ စူးစိုက်ပြန်ကြည့် လိုက်သောအခါ အံ့ဩထိပ်ပျာသွားမိ၏။

ပြဿနာရှင်မလေးမို့ အဝေးမှလှမ်းမြင်လည်း တပ်အံ့ခွဲ ပြောနိုင်ပါသည်။ ရှင်မွေးမှ ရှင်မွေးအစစ်၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးကွကို စုစည်းထား၏။ အရင်တစ်ခါလို ဖြန့်ချိထားပုံတော့လိုလား။ အလှ နည်းနည်းပျက်သွားသော ဆံပင်ကို လူမြင်မှာစိုး၍လားမသိ။



ရှင်ဂါထုထဲမှ အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ထွက်လာပြီး သူတို့ ထားနားမှာ ရပ်စကားပြောနေ၏။ အဖော်ဖြစ်သူမှာ သင်းသင်းဆိုသော မိန်းကလေးသာဖြစ်နေပါသည်။

‘မင်းသူအောင် တို့ကားနားမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရပ်နေတယ်၊ ဟော... ကားထဲကို ကြည့်နေပြန်ပြီ၊ ကားပေါ်မှာ လူမတွေ့လို့ အနီးအနားကို လိုက်ကြည့်နေတယ် တွေလား၊ သေချာပေါက်ကား ငှားမယ့်သူတွေပဲကွ’

‘မင်းအရင်ထိုးထားတာပဲ၊ မင်း ကားနားမှာလာရပ်နေတာ၊ မင်း မြန်မြန်သွားလိုက် မင်းခေါင်’

‘ဟာ... မလုပ်နဲ့ ငါမသွားရဲဘူးကွ’

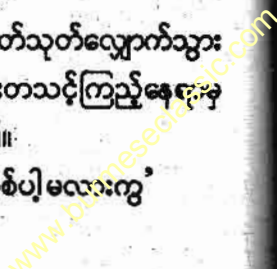
ထင်မင်းခေါင် မင်းသူအောင်နှင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်ရပ်ပြီး ပျာပျာ သလဲ ငြင်းဆိုလိုက်သဖြင့် မင်းသူအောင် ခေါင်းကုတ်ပြီး ထင်မင်းခေါင်ကို အူကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့်နေ၏။ ထင်မင်းခေါင်က မင်းသူအောင်ခါးမှ ကားသော့ကို လှမ်းဖြုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကားသော့ကို မင်းသူအောင်အား ပေးလိုက်၏။

‘ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ မင်းခေါင်... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကားသော့ယူပြီး မင်းကားသော့ပေးတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘နောက်မှ ငါပြောပြမယ်ကွာ၊ ငါ့ကားကို မင်းမောင်းပြီး အဲဒီ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့လိုက်၊ မင်းကားနဲ့ ငါဒီမှာပဲ စောင့်နေမယ်၊ မြန်မြန်သွားပါကွာ၊ ကဲ့... ငါလည်း နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး အမြန်လစ်တော့မယ်၊ ပြူးကြောင်ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်၊ သွားပြီ’

ပြောပြောဆိုဆို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသော ထင်မင်းခေါင်ကို မင်းသူအောင် အံ့အားတသင့်ကြည့်နေရာမှ သတိပေးစရာကို သတိရ၍ လှမ်းအော်လိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့ကားလိုင်စင်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ’



‘ဘဲဥရှောင်ရင် အိုတောင်မဆင်းရဲဘူး၊ ဖြစ်အောင်မင်းလုပ်
တတ်ပါတယ်ကွာ’

ထင်မင်းခေါင် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်အော်၍ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေးရှိရာ သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့လိုက်၏။ ဆိုင်လေးထဲရောက်
ပြီး ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်မိစဉ်မှာ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ကြည့်
ပြီး ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်တော့သည်။

ကျိန်းသေနေပါပြီ။ ရှင်မွှေးမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည် နဂိုနေအတိုင်း
ဝင်း၊ ရှင်မွှေးကတစ်ယောက်၊ သမီးပွင့်ကတစ်ယောက်၊ အမြွှာညီအစ်မ
နှစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်မှာ ကျိန်းသေနေလေပြီ။

မင်းသူအောင် သွားပို့ပြီး ပြန်ရောက်လာ၍ ပို၍ပင်ကျိန်းသေ
သွားမည့်စကားကို ကြားရပါလိမ့်ဦးမည်။ ထင်မင်းခေါင်အတွေးမှာ
ထူးဆန်းသော အကြောင်းပါးပါးလေးတစ်ခု ဖြစ်သွား၏။

တစ်နေ့တည်းပင်...

သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေသော အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို
တစ်နေရာစီမှာ သက်ဆိုင်ပတ်သက်မှု အနည်းငယ်လေးနှင့် ထင်မင်း
ခေါင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်းမှာ ရှားပါးလွန်းသော တိုက်ဆိုင်မှု
တစ်ခုသက်သက်ပမာ။

ထိုထူးဆန်းမှုကို အတိတ်ကောက်ပြီး ထိထိုးကြည့်လျှင်ကောင်း
လား။ အခြေအနေအရ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထိုင်မိ၍ မသောက်ချင်ဘဲ
မှာလိုက်ရသော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်စဉ်း
စားမိတော့သည်။

အခန်း(၅)

မင်းသူအောင် ပြန်မောင်းလာသော ထင်မင်းခေါင်၏ကားကို တွေ့မှ ထင်မင်းခေါင် ပင့်သက်ချလိုက်၏။ ကားထိုးပြီးသည်နှင့် မင်းသူအောင်က ကားသော့ကို လှမ်းပစ်ပေးသဖြင့် ထင်မင်းခေါင် ဖမ်းယူလိုက်ရ၏။

‘ရတဲ့ငွေကတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်နော်’

‘ဆီဖိုးရရင် တော်ပါပြီ’

ရငွေကို အညီအမျှဝေခွဲပြီးသည်နှင့် မင်းသူအောင်က နဖူးမှ ချွေးကို လက်ညှိုးနှင့် သပ်သုတ်လိုက်ရင်း ထင်မင်းခေါင်ကို ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

‘မင်း ဘာတွေရှုပ်ထားလို့ ဒီလောက်ပျာနေတာလဲ မင်းခေါင်ရာ’

ထင်မင်းခေါင် ပြန်လည်ပြောရတော့၏။ ထိုအခါကျမှ ဇာတ်ရည်လည်သွားသော မင်းသူအောင်က ခေါင်းတခါခါနှင့် လှမ်းပြော၏။

‘ဘာများလဲလို့ကွာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းကလေးနဲ့ ဒီလောက် အဖြစ်သည်းနေတာ အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းလို့တာ’

‘မင်းဘာသိလို့လဲ မင်းသူအောင်၊ အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထုံးက တကယ်တိုင်တန်းမှာကွ၊ ထပ်တွေ့ရင်လည်း ငါ့ကို မင်းဆွဲပြီး တိုင်ဦးမှာ၊ ကျိန်းသေတယ်’

‘နားလည်အောင် ရှင်းပြပေါ့၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိတ်ပြေလောက်တဲ့အခါပေါ့’

‘လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး မင်းသူအောင်ရာ၊ ဒါနဲ့ မင်း သူတို့ ထို ဘယ်ပိုးပေးခဲ့ရတာလဲ၊ ရွှေတောင်ကြားထဲလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ဥက္ကလာ ဆယ်ရပ်ကွက်ထဲကို’

‘ဪ... ကိစ္စရှိလို့ သွားကြတာနဲ့တူတယ်’

‘ကိစ္စပြီးလို့ ပြန်လာကြတာပါကွ’

‘ဘာလဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေးအိမ်က ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ၊ မင်း ဆင်တာတွေ မှားနေပြီ၊ တောင်ဥက္ကလာကို သူတို့သွားစရာရှိလို့ သွား ကြတာဖြစ်လိမ့်မယ်’

ထင်မင်းခေါင် ပြောစကားကို မင်းသူအောင်က ခေါင်းတခါ ခါထုပ်ပြရင်း ပြောလာသည်။

‘ကားပေါ်မှာ သူတို့ချင်းပြောနေတာ ငါ့နားနဲ့ကို ဆတ်ဆတ် ကြားတယ်၊ အဲဒီဆယ်ရပ်ကွက်ထဲကအိမ်က မင်းပြောတဲ့ ရှင်မွေး၊ ခဲ... ရှင်မွေးရဲ့အိမ်ကွ’

‘မဖြစ်နိုင်တာကွ၊ ကဲ... မင်းဘယ်လိုကြားခဲ့တာလဲ၊ ပြောပါ

‘ရှင်မွေးနဲ့ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးက စပြောတာ၊ ဘယ်လို ပြောလဲဆိုတော့ ရှင်မွေးအိမ်ကို အရင်ပိုခိုင်းမယ်နော်တဲ့၊ ဒီတော့ ရှင်မွေးက အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးလားလို့ ပြန်မေးတယ်၊ အဖော်ကောင် မလေးက မဝင်တော့ဘူး၊ ညကျမှ တစ်ခေါက်ပြန်လှည့်လာမယ်လို့ ပြောပြတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဆယ်ရပ်ကွက်ထဲက နှစ်ထပ်သစ်သာအိမ်ရှေ့ ဆ ရှင်မွေးရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းသွားတယ်၊ သူ့အဖော်ကိုလည်း ညကျရင်

အိမ်လာဖြစ်အောင်လာနော်၊ အသုတ်သုတ်ထားမယ်လို့ ပြောပြီးမှာ လိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတာနဲ့ အဖော်ကောင်မလေးရဲ့ အိမ်ကို ငါလိုက် ပို့ပေးတာပဲ၊ ရှင်မွေးတို့လမ်းနဲ့ တစ်လမ်းခြားတဲ့ လမ်းထဲမှာ အဖော် ထောင်လေးနေတာ၊ တစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်လေးနဲ့၊ ကဲ... မင်း ဘာ ပြင်းချင်သေးလဲ မင်းခေါင်’

ထင်မင်းခေါင် ဦးနှောက်စားသွား၏။ သမီးပွင့်အကြောင်းကို မင်းသူအောင်အား ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ မင်းသူ အောင်ပါ ဦးနှောက်စားသွားတော့၏။

‘ရုပ်ချင်းတူလို့ နေမှာပေါ့ကွာ’

‘အမြွှာလို ချွတ်စွပ်တူတာကွ၊ မင်းမြင်ရင် ခွဲလို့ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး မင်းသူအောင်’

‘ဒါဆိုလည်း ဆွေမျိုးတွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေအိမ် သွားနေပေး ကြလို့ တစ်ကွဲတစ်ပြားဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘ငါတော့ မထင်ဘူး၊ အဲဒီအမြွှာနှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုပဲ’

‘ဘာထူးခြားတာ ရှိလဲ၊ နှစ်ယောက်လုံး လှနေတာကိုမြင်လို့ မင်း စိတ်ဝင်စားပြီး တမင်ထူးခြားနေချင်တာမဟုတ်လား မင်းခေါင်’

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ အမြွှာတွေက နာမည်ဆင်တူလေးတွေ ထပ် ကြတယ်၊ အဝတ်အစားလဲ အတူတူ၊ ဘယ်သွားသွား အတူတူ၊ အိမ် သာတက်တာချင်းကလွဲရင် အတူတူတဲ့နေကြတာများတယ်၊ အခု အမြွှာ နှစ်ယောက်က နာမည်လည်း တခြားစီ၊ နေတာကလည်း သက်သက် စီ၊ ဆံပင်တောင်အတိုနဲ့အရှည်ထားတယ်၊ တစ်ယောက်က ခေတ်မှီရုံ လေးဝတ်တယ်၊ ဟစ်ယောက်က ခေတ်လွန်အောင်ဝတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စွာမယ့်နေရာမှာတော့ အတူတူပဲလို့ ငါထင်တယ်’

‘အဲဒါ ထူးခြားတာတွေလား’

‘အေးပေါ့’

‘သွားစမ်းပါကွာ၊ သူ့ဘာသာ မြွာမြွာ မမြွာမြွာ ကိုယ့် အလုပ်
ဟေ့တ်ဘူး၊ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့၊ တို့ဒီနေ့လုပ်ရမယ့်အလုပ်က အငှား
ထားစီးမယ့် ခရီးသည်များများရအောင် ဆုတောင်းဖို့ပဲ’

‘ရှင်မွှေး လိုက်ပို့တဲ့နေရာကို ငါအသေးစိတ် သိချင်တယ်’

‘ရှုပ်လိုက်တာ မင်းခေါင်ရာ၊ လိပ်စာတော့ ငါအင်္ဂါအကျမသိ
ဘူး၊ အိမ်နံပါတ်လည်း မမှတ်ထားလိုက်မိဘူး၊ မင်းသိပ်သိချင်ရင်
ဆော့ ဘောလင်နဲ့ စာရွက်အလွတ်ယူနဲ့၊ မြေပုံအကြမ်းဆွဲပြမယ်၊ အိမ်ပုံစံ
ထည်း ပြောပြမယ်’

ထင်မင်းခေါင်သည် ဘောလင်နှင့် စာရွက်အလွတ်ယူပြီး
မင်းသူအောင်ကို ပေးလိုက်၏။ မင်းသူအောင်က စိတ်မရှည်သလို
ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး မြေပုံအကြမ်းဆွဲကာ ပြောပြလေသည်။ ထင်မင်း
ခေါင် တေးမှတ်ထားလိုက်ပြီး မြေပုံအကြမ်းကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်၍
သူ့ထားနားမှာ ပြန်လာရပ်ကာ မင်းသူအောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

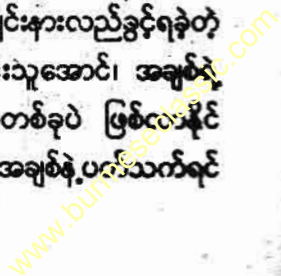
‘ဟေ့... မင်းသူအောင် ရှင်မွှေး ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်သွား
တာလဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘သူထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ငါ ဝင်ထိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ကိုယ်သင်း
နံ့လေးတွေနဲ့ တို့တွေ့ခဲ့ကြပုံကို ပြန်တွေးကြည့်ချင်လို့ပေါ့ကွ’

‘လူချင်းတွေ့တော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊’ ကြောင်ကိုတွေ့တဲ့
ကြွက်လိုပဲ အခုကျတော့လည်း ကြွက်ကိုရှာတဲ့ကြောင်လိုကြွက်ကြောင်
ထြီးဖြစ်နေပါလား’

‘လူချင်းစစ်ခင်းနေရပေမယ့် မျက်လုံးချင်းနားလည်ခွင့်ရခဲ့တဲ့
နှလုံးသားတွေမှာ အပြစ်ကင်းသင့်ပါတယ် မင်းသူအောင်၊ အချစ်ရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်မှာ အမှန်းဆိုတာ အမှတ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လာနိုင်
တယ်၊ ဒါတွေ မင်း နားမလည်သေးပါဘူး၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင်
မင်းဟာ မူကြိုအဆင့်မှာပဲ ရှိပါသေးတယ်’



‘အေးပါ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ အချစ်ပါရဂူကြီးရယ်၊ မင်းပဲ ဆရာကြီးပေါ့’

‘ထားလိုက်ပါတယ်၊ ကဲ... ပြော၊ ငါ့ကားပေါ်မှာ ရှင်မွှေး ဘယ်နေရာကနေ လိုက်စီးခဲ့တာလဲ’

မင်းသူအောင်က ဒေါပွပွနှင့် စကားဖြင့်ပြန်အုပ်ထည့်လိုက်

၏

‘ဘီးဖက်ပြီး လိုက်ခဲ့တာပဲလေ’တဲ့။ ကောင်းရော။



နှလုံးသား တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်ဖို့

အမုန်းအမြောက်နဲ့ ထူနေသလား။

မျက်ရည်အမြောက်ဆံ့မှာ

သက်သေထောက်ခံစာတွေပါတယ်။

အချစ်နဲ့ဖြုန်းရင်

အမုန်းတွေ ဝုန်းတယ်။



အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ဘက်မှာ လမ်းကြောင်းကြုံ၍
ဆောင်ဥက္ကလာ၊ ဆယ်ရပ်ကွက်ဈေးသို့ မောင်းလာခဲ့လိုက်၏။ မြေပုံ
ဩဇာကိုကြည့်ပြီးလမ်းကြားထဲ မောင်းဝင်လိုက်၏။

ခြောက်အိမ်မြောက်မှာပင် နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်တစ်လုံးကို
ဆွဲ၏။ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်စဉ် မသိမသာဖြင့် အိမ်တွင်းကို လှမ်းကြည့်ခဲ့၏။

လူမတွေ့ရ၊ အထဲမှာ ရှိချင်ရှိနေပါလိမ့်မည်။ အိမ်တံခါးဖွင့်
ထား၏။ လိုက်ပြီး အနီးအနားကို ကြည့်လိုက်၏။ မနက်ပိုင်းကမုန့်ဟင်း
ခါးဆိုင်ထွက်ခဲ့ဟန်တူသော ယာယီထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ ကလေးတစ်
ယောက် ကာတွန်းဖတ်နေတာတွေ့ရ၏။ လူနေစိပ်သော ရပ်ကွက်မို့
ဝမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာမပြတ်။

‘ဟေ့... ချာတိတ်’

ကာတွန်းဖတ်နေသော ကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ထို
ချာတိတ်ကလေးက စာအုပ်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုသူ လက်ညှိုး
ညှိုးပြတာ ပြန်မေး၏။

‘အနော်ကို ခေါ်တာလား’

ခြောက်နှစ်ခန့်အရွယ်ရှိမည့် ချာတိတ်မှာ စကားပီချင်သေးပုံ
ပေ။ သကြားလုံး၊ ပီကောတွေ အဝါးများ၍ ပါးစပ်ထဲမှာရှိသည့် ကျိုး
အသား ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းမှာ လေသလပ်ခံထားရ၏။

‘အစ်ကို ခဏလောက် ပြောစရာရှိလို့’

ချာတိတ်က ခုံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီကို ဖုတ်ခါ
ဏာ ဏာတွန်းစာအုပ်ချိုင်းကြားညှပ်လျက် ကားနားလျှောက်လာ၏။

‘ဘာလဲဂျ’

‘အစ်ကို မေးစရာလေးရှိလို့ပါ။ ဒီလမ်းထဲမှာလေ မရှင်မွေး
ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်က ဘယ်အိမ်လဲ။ အဲဒါ ချာတိတ်
သိလား’

ချာတိတ်က ထွက်ကျလုလုသော နှပ်ချေးကို အားရပါးရ
တစ်ချက်ရှုံ့သွင်းလိုက်ပြီး လူကြီးအိုက်တင်နှင့် စဉ်းစားနေ၏။

‘မရှင်မွေးဆိုရင်တော့ တိဘူးဂျ၊ ဒီမှာရှိဘူး’

‘ဆံပင်ရှည်ရှည် အသားလတ်လတ်နဲ့လေကွာ၊ အပျိုဖြစ်လိမ့်
မယ်။ အသက်က ဟိုးရှေ့က သွားနေတဲ့ မိန်းကလေးသိလား။ အဲဒီ
ပုံစံ အဲဒီအရွယ်လောက် ဝဲရှိတယ်။ ဒီလမ်းထဲက နှစ်ထပ်အိမ်မှာနေတာ
ဟိုအိမ်လေ။ ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်မှာနေတဲ့ အစ်မကဲ့ပြောတာ’

ထင်မင်းခေါင်၏လက်တွေ မော်တော်ပီကယ်လို ရှေ့ပြန်ောက်
ပြန်နှင့် ရှုပ်သွားသဖြင့် ချာတိတ်ကလေးမှာ ချာလည်လည်ပြီး စဉ်းစား
နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြုံးပြလာ၏။ ချာတိတ်ကလည်း လျင်၏။ နှပ်ချီးကို
ပါးစပ်ပေး ရောက်မခံ။ အောက်ကျမခံ။ ရွတ်ခနဲ ပြန်ရှုံ့
သွင်းလိုက်နိုင်သည်။ ပြီးမှ နှာသံဖြင့် စကားပြောလေသည်။

‘မပန်းရဲ့ နာမည်ကို တစ်ခါတလေ ရှင်မွေးလို့ခေါ်တာ ကြား
ဖူးတယ်’

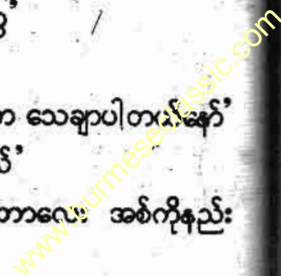
‘မရှင်မွေးက နာမည်နှစ်မျိုးနဲ့လားကွ’

‘ဒါတော့ တိဘူးဗျ’

‘အစ်ကိုပြတဲ့အိမ်က မရှင်မွေးအိမ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်။ အနော်သွားခေါ်ပေးမယ်’

‘နေပါစေ ကျေးဇူးရှင်ရယ်။ သိချင်တာလေး အစ်ကိုနည်း’



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

နည်းလောက် ထပ်မေးချင်လို့ပါ။ ပြီးရင် မုန့်ဖိုးပေးခဲ့မယ် ဟုတ်လား’
ချာတိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။ ထင်မင်းခေါင်က ရှင်မွှေးတို့
အိမ်ဘက်ကို လူရိပ်လူယောင် အကဲခတ်ရင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာနှင့်
အနီးအပါးမှ အိမ်မှာတွေ့ရှိသော လူတွေထဲ အကြည့်ဝေရင်း အန္တရာယ်
ရှင်း မရှင်းကို သိရမှ စကားစပြောလိုက်၏။

‘ရှင်မွှေးမှာ မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ’
‘တူတစ်ယောက်ပဲ၊ တူ့အမေရှိတယ်၊ အပေါက်ချိုးမှချိုး’
‘မင်းပြောတာ တကယ်လား’
ချာတိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြန်၏။
‘ရှင်မွှေးရဲ့ အဖေကကော’
‘တေသွားပြီ’
‘ရှင်မွှေးဒီမှာနေတာ အမြဲပဲလား၊ နေတာ မကြာသေးဘူး’

သား’

ချာတိတ်က နှပ်ရုံပြီး စဉ်းစားပြန်၏။
‘မမပန်းရဲ့နေတာ တား မမွှေးခင်ကတည်းကလို့ မဲမဲကြီးက

ပြောဖူးတယ်’

‘မဲမဲကြီး၊ ဘယ်သူလဲ မဲမဲကြီးဆိုတာ’
‘တားရဲ့ မဲမဲကြီးလေ၊ ချိုချိုစိုစိုရဲ့ရတဲ့ မဲမဲကြီးကိုပြောတာ’
‘ဪ... မင်းရဲ့ မေမေကြီးကိုပြောတာလား’
‘ဟုတ်တယ်’

ထင်မင်းခေါင် အဖြေမှန်တွေးတတ်သွား၍ ချာတိတ်ကလေး
သဘောကျပြီး ရယ်၏။ နို့ဆီတွေ ထွက်လာပြန်၏။ ဤတစ်ခါထွက်
တာခြင်းကို ချာတိတ်က သည်းခံနိုင်ဟန်မတူတော့။ ညာဘက်နှင့်
အတင်းလိုက်ဆွဲပွတ်ပစ်လိုက်၏။

ထင်မင်းခေါင် တံတွေးပင် မျိုချ၍ မရတော့။ ချော့ချော့မေးနေ
နေသော ကျေးဇူးရှင်လေးမို့ စိတ်လိုလက်ရ ဖြေနေစဉ်အတွင်း မေးချင်

တာ အခြံအတံတံမေးရတော့သည်။

‘ရှင်မွေးမှာ အခြံအတံအစ်မရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မညာနဲ့ မုန့်မုန့်ပြောချာတိတ်’

‘ရှိပါဘူး၊ ရှိဘူး၊ သား အညာဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ပိုကောင်းလာပြီ’
ထင်မင်းခေါင် ရေရွတ်လိုက်သောအသံကြောင့် ချာတိတ်မှာ ချက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ရပ်ကြည့်နေရှာ၏။

‘မင်း ဒီလောက်ကူညီတာ အစ်ကိုကျေးဇူးတင်တယ်၊ အစ်ကို ဒီလိုမေးတဲ့အကြောင်းတွေ မင်းရဲ့မမန်းကို သွားမပြောပြနဲ့နော်’
ချာတိတ်က လေးလေးစားစား ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘မင်း သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးပဲ၊ ခုနကပေးတဲ့မုန့်ဖိုးက နည်း သေးတယ်၊ ရော... ဒီမှာ ထပ်ယူဦး’

ထင်မင်းခေါင် ထိုးပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံကို ချာတိတ်က လှမ်းယူပြီး ပြန်မလွှတ်၊ ထိထိမိမိ လက်ကိုနမ်းလိုက်ပြီးမှ ချာတိတ် ပြန်လွှတ်ပေး၏။

‘ဘာလုပ်တာလဲကွ’

‘ဥက သဘောကောင်းရဲ့၊ တားတားချစ်လို့ နမ်းတာ’

ထင်မင်းခေါင် စိတ်ဆိုးရခက်သွား၏။ လက်ခုံကို မယူကြည့် လိုက်သောအခါ နို့ဆီရောင် အငန်ဓာတ်တွေ ချွေပစ်ပေကျနေလေတော့ သည်။

‘ကျေးဇူးရှင်အချစ်ကလည်း တစ်မျိုး’ဟု ထင်မင်းခေါင် ရိုးရိုး လေးသာ မှတ်ချက်ချပြီး ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အချစ်ကို
ပန်းပွင့်အုပ်ဆောင်းနဲ့
'အပ်ချလောင်း' ဆိုပြီး ဖွင့်လိုက်ချင်တယ်။
မင်းဟာ လေးညှို့ရှင်ဆိုရင်
ကိုယ်ဟာ မြှားတစ်စင်းပါ။
နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ လေးသည့်တော်ဖြစ်ရတဲ့ဘဝ
ညအမှောင်မှာ အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ကျိုးကန်းကို
လိုက်ပစ်နေရသလိုပဲ။

အခန်း(၇)

ကားဝပ်ရှောင်စဉ်ထဲဝင်ပြီး နေရာလွတ်မှာ ကားကိုထိုးရပ်
လိုက်၏။

ကားဟွန်းကပ်နေတာကို မြန်မြန်ပြင်ပေးနိုင်မည့်အလုပ်သမား
တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာကြည့်လိုက်၏။ အော်ဒီကားတစ်စီးကို ရေ
ဆေးပေးနေသော အလုပ်သမားလေးကို တွေ့ရသည်။ ဝပ်ရှော့ရုံးခန်း
အဝင်နားမှာ ထိုင်နေသော ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို လှမ်းတွေ့ရ
သည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်မိရာမှာ သတိထားပြီး ပြန်ကြည့်မိလိုက်
သောအခါ ကောင်မလေးသုံးယောက်ထဲမှ သမီးပွင့် ပါဝင်နေတာတွေ့ရ
၏။ ထင်မင်းခေါင် တွေးစပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သမီးပွင့်တို့ ကား
ရေဆေးဆီထိုးလာလုပ်ကြတာ ဖြစ်နိုင်၏။

‘အစ်ကို ဘာပြင်ချင်တာလဲ’

ပက်ဆီတွေ ပေကျံနေသော အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်
က လာမေး၏။

‘ကားဟွန်းကပ်နေတာ ပြင်ချင်လို့ကွာ၊ ဟွန်းအသစ်လဲ
လုပ်ပေးလဲရအောင်လို့’

‘ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ ရုံးခန်းမှာ ခုံလွတ်တွေ
ရှိတယ်၊ ခေတစောင့်ပါလား’

ထင်မင်းခေါင် ရုံးခန်းလေးထဲ လျှောက်သွားလိုက်၏။ သမီး
ပွင့်တို့က သူ့ကိုမသိမသာ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမတို့အချင်းချင်း စကား
တွေ ဆက်ပြောနေကြ၏။

ထင်မင်းခေါင် အတွင်းဘက်ကျသော နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး
စားပွဲပေါ်မှာ သတင်းစာဟောင်းတစ်စောင်ကို မျက်နှာကွယ်ပြီး ဖတ်နေ
လိုက်၏။

‘အချိုအချဉ်လေး ဝါးချင်တယ်ဟာ၊ ဒီထိပ်နားက ဆိုင်မှာ
ရမယ်နဲ့တူတယ်၊ သွားဝယ်ရအောင်’

‘ပွင့်လွှာ မလိုက်တော့ဘူး၊ သက်လျာတို့ပဲ သွားတော့’

‘ဒါဆို မိမြတ်လိုက်ခဲ့ဟာ၊ အဖော်ပါမှ သွားချင်တာ၊ အဲဒီဆိုင်
နားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတယ်၊ ဆင်ကြည့်ဘူးကြည့်ကွေ့ဒဏ်ကို
လန့်လို့’

‘ပွင့်လွှာ အဲဒါကြောင့် မလိုက်ချင်တာ’

‘ဒီမှာနေခဲ့ရင်လည်း ဟိ... ဟိ... တစ်ယောက်တည်းပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ကြွက်စုတ်၊ အဲဒီကြွက်စုတ်ဒဏ်တော့ ခံရချင်ခံရမှာနော်’

ထင်မင်းခေါင် သဘောပေါက်လိုက်၏။ မထီခလုတ် ထံ
ခလုတ်နှင့် ပြောဆိုရယ်မောပြီး ထွက်သွားသော မချောနှစ်ယောက်
မရှိလေတော့မှ သတင်းစာကိုချပြီး သမီးပွင့်ကို မသိမသာကြည့်လိုက်
၏။

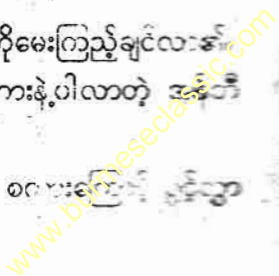
သမီးပွင့်က ရုံးခန်းနံရံမှာ ကပ်ထားသော ကားတာယာ
ကြော်ငြာ၊ ချောဆီကြောငြာပိုစတာတွေကို လိုက်ငေးကြည့်နေလေသည်။

သမီးပွင့်၏ နာမည်က ပွင့်လွှာ...။

ထင်မင်းခေါင် ထသွားပြီး ပွင့်လွှာကိုမေးကြည့်ချင်လားနော်

‘ဒီက ညီမက ဟိုတစ်ခါ အစ်ကို့ ကားနဲ့ပါလာတဲ့ အနီတီ
ကြီးသမီးနဲ့တူတယ်’

ထင်မင်းခေါင် လှမ်းပြောလိုက်စဉ်က စကားပြောနေသော ပွင့်လွှာ



လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ’

‘ညီမကိုပဲ ပြောတာပါ။ ဟိုတစ်ခါက ညီမတို့အိမ်ထဲအထိ အစ်ကိုလိုက်ပို့ပေးဖူးတယ်လေ။ အန်တီကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ဖုန်းစာ အုပ် ချိုင်းကြားမှားညှပ်လာခဲ့တာလေ’

‘ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

ထင်မင်းခေါင် မထူးတော့ဟုတွက်ပြီး မေးချင်ဘာကို တဲ့တိုး ဝင် မေးလိုက်သည်။

‘ညီမမှာ အမြောညီအစ်မရှိလားဟင်’

ပွင့်လွှာ ဇေဇေဝါဖြစ်သွား၏။

‘မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ညီမနဲ့ ရုပ်ချင်းချွတ်စွတ်တူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုတွေ့ဖူးလို့ မေးကြည့်တာပါ’

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဘာတွေအကြောင်လာရိုက်နေတာလဲ’

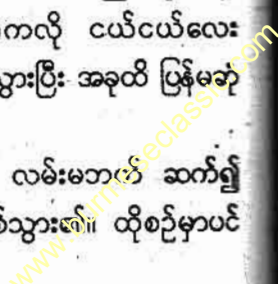
‘အဟုတ်ပြောတာပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးက တောင်ဥက္ကလာ ဆယ်ရပ်ကွက်ဈေးနားမှာနေတယ်။ ညီမနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲမရအောင် တူတယ်။ ဆံပင်အရှည်၊ အတိုပဲ ကွာတာ’

‘ဘာတွေလာပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး’

ပွင့်လွှာက မကြားတကြား ရေရွတ်ညည်းတွားရင်း မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက်၏။

‘ညီမ မယုံရင် အစ်ကိုလိုက်ပြပေးမယ်လေ။ ညီမတို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုတွေထဲကလို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လူချင်းအကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကွဲသွားပြီး အခုထိ ပြန်မဆုံတွေ့ဖြစ်ကြတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ’

ပွင့်လွှာ ပခုံးလေး တွန့်ပြလိုက်ပြီး လမ်းမဘက် ဆက်၍ အကြည့်လွှဲနေ၏။ ထင်မင်းခေါင် မရိုးမရွဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင်



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

မချောနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာ၏။ လက်ထဲမှာ အချဉ်ထုပ်တွေ
တိုယ်စီနှင့် ပွင့်လွှာဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဝင်ထိုင်ကြ၏။

ပွင့်လွှာက အဖော်နှစ်ယောက်ကို တီးတိုး တီးတိုးပြော၏။
ပြီးလျှင် ကျိတ်ဟားပြီး အဖော်နှစ်ယောက်က ထင်မင်းခေါင်ကို မသိ
မသာလှည့်ကြည့်၏။ ထင်မင်းခေါင် နားလည်လိုက်ပြီ။ အကြောင်းမဲ့
ဝင်ရောလာသော ငနဲတစ်ကောင်အဖြစ် ပွင့်လွှာက သတ်မှတ်ဟား
လှောင်လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်မည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အလုပ်သမားလေးက ဝင်လာ၍ ထင်မင်းခေါင်
အသက်ရှူပေါက် ရသွားလေတော့သည်။

‘ဟွန်းပြင်ပြီးသွားပြီ အစ်ကို၊ လဲစရာမလိုတော့ဘူး’

ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပေးပြီး ပွင့်လွှာတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ ရပ်
လိုက်သည်။ သုံးယောက်စလုံးက သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။

‘အစ်ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ဒီက ညီမမှာ အမြွှာတစ်
ယောက်ရှိသေးတယ်။ မယုံရင် အခုလိုက်ပြမယ်။ အဖော်တွေပါတာပဲ၊
ကူညီတဲ့အတွက် အကျိုးဆောင်ခ မပေးရပါဘူး’

ပွင့်လွှာ၏မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားပြီး ထင်မင်းခေါင်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင့်စကားက ကျွန်မအပြင် ကျွန်မမေမေကိုပါ စော်ကားသလို
ဖြစ်နေပြီ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်စက်မှ မရှိဘူး။ ရှင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် မြန်မြန်
သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’

ထင်မင်းခေါင် အံ့သြသွား၏။ တွေးကြည့်ပြန်တော့လည်း
ပွင့်လွှာတို့သားအမိကို သွယ်ဝိုက်စော်ကားသလို ဖြစ်နေ၏။

ခင်မင်မှုမရှိသော သူတစ်ယောက်ကို စေတနာပေါက်ပြီး
အတင်းကာရော လိုက်ကူညီချင်လို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း ထင်မင်းခေါင်
အလည်လိုက်၏။

‘ဆောရီးဗျာ၊ တစ်နေ့ တို့စကားကို မင်း ယုံလာပါလိမ့်မယ်။’

အခုလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြောမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ထင်မင်းခေါင် လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထင်မင်းခေါင် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျမှုမှာ ဘဝင်မကျမှုနှင့် နှောထွေးမွန်းကျပ်သွား၏။

‘ပန်း’ ဟုလည်းခေါ်သော ရှင်မွှေးဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ဖွင့်လွှာဟုလည်းခေါ်သော သမီးပွင့်ဆိုသည့် ကောင်မလေးမှာတစ်ယောက်တည်းက နှစ်ကိုယ်ခွဲထားခြင်းများလား။ မဖြစ်နိုင်။

သူစိမ်းပြင်ပြင်လို နှစ်ယောက်က နှစ်ကိုယ်ခွဲထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခု ကျိန်းသေရှိနေနိုင်၏။

ထိုအကြောင်းမှာ ဘာလဲဟု ထင်မင်းခေါင် ဟွေးကြည့်ရင်း ချာချာလည် မူးနောက်သွားမိ၏။



အခန်း(၈)

တာမွေ့အဝိုင်းမှနေ၍ မင်္ဂလာဈေးနားမှာ ကားထောက်ရန် အတွက် မောင်းလာခဲ့စဉ် ရှင်ပါကူရှေ့မှာ ခရီးသည်တစ်ဦး လှမ်းတားနေ၍ ရပ်ပေးလိုက်၏။

ထိုင်နေသော ကားတွေ အော်ဒါရသွားကြ၍ ဆေးရုံမှာ အငှားကားရှင်းနေ၏။ ကားတားသော အမျိုးသမီးကို အနားရောက်လာမှပင် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထင်မင်းခေါင် ဈာန်လုံးပြူးမတတ် ဖြစ်သွား၏။

‘ခင်... ခင်ဗျား’

‘ဟင်... ရှင်... ရှင်... ဟိုလူမဟုတ်လား’

သင်းသင်းမှ သင်းသင်းအစစ်၊ ရှင်မွှေးနဲ့ တွဲပြီး ထင်မင်းခေါင်ကို ပြဿနာရှာခဲ့သော သင်းသင်းကို ပက်ပင်းတွေ့နေခြင်းပင်။

‘ခင်ဗျား လူမှားနေပြီနဲ့တူတယ်’

‘အောင်မာ... ဘာလိုမှားရမှာလဲ၊ ရှင်မှရှင်အစစ်’

‘ဘာလဲ၊ အခုထိ မကျေနပ်သေးဘူးလား’

‘ကျွန်မကတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်တာ ဒါနဲ့ ရှင်က တံကွဲစီမောင်းနေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျေနပ်မှ ငှားပါ’

‘လာပြီး အသားယူနေပြန်ပြီ၊ ဒီမှာ ဆေးရုံကဆင်းမယ့်လူနာ တင်ချင်လို့၊ လူနာက ကျွန်မရဲ့အဘွား၊ ကျွန်မရယ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ် ကျွန်မ ညီမလေးရယ်လိုက်မယ်၊ ဝန်စည်စလွယ် အနည်းအပါးတော့ ပါတယ်၊ တောင်ဥက္ကလာအထိ သွားမှာ၊ ဘယ်လောက်လဲ’

‘ကြည့်ပေးပါ၊ ကျေနပ်တဲ့လူ မကျေနပ် ထပ်ဖြစ်အောင် တော့ ကျွန်တော် မတောင်းပါဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ခဏစောင့်’

သင်းသင်းက ဆေးရုံထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ ဝန်စည်စလွယ်နှင့် ကလေးမလေးကို အရင်ကားပေါ်တင်လိုက်၏။ ပြီးသောအခါမှ အဘွားဖြစ်သူကို တယုတယတွဲပြီး ကားပေါ်တင်သည်။ နောက်ခန်းမှာ နာလန်ထစဖြစ်သော အဘွားဖြစ်သူနှင့် ညီမလေးအပြင် အသေးအမွှား ပစ္စည်းတွေ တင်ထားသဖြင့် နေရာပြည့်သွား၏။

ရှေ့ခန်းမှာ သင်းသင်းဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ထင်မင်းခေါင်ကား ကို မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။ ကားဦးကို ပြန်လှည့်ကွေ့ကာ တာမွေ အဝိုင်းဘက်သို့ ဦးတည်စဉ်မှာပင် သင်းသင်းက စကားစလာ၏။

‘ရှင်... အဲဒီနေ့က ဘာလို့ပြန်မလာတာလဲ’

‘ပြန်လာရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က တကယ်လုပ်မှာမဟုတ် လား’

‘ကျွန်မကတော့ တကယ်မလုပ်ပါဘူး’

‘မရှင်မွေးကတော့ သေချာတယ်ပေါ့’

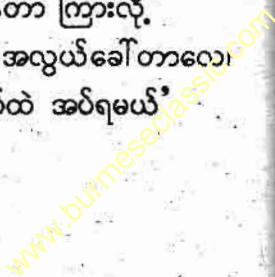
‘သူ့နာမည်က ပန်းရှင်မွေးပါ၊ မရှင်မွေး မဟုတ်ပါဘူး’

‘မသိဘူး၊ သင်းသင်းခေါ်ခေါ်ပြောနေတာ ကြားလို့’

‘ကျွန်မတို့က သူငယ်ချင်းတွေမို့ အလွယ်ခေါ်တာလေ၊ အတော်ပဲ၊ ဟိုရောက်ရင် ရှင့်ကို ရှင်မွေးလက်ထဲ အပ်ရမယ်’

‘မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ’

‘ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ’



သင်းသင်းက ရယ်ပွဲဖွဲ့နေပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
တာ အဘွားဖြစ်သူကို ဂရုတစိုက်မေးနေသေး၏။ အဘွားဖြစ်သူ နေ၍
ဆိုင်၍သက်သာကောင်းမွန်ကြောင်းကို သိရမှ ရှေ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်
တာ၏။ ထင်မင်းခေါင်က ဘောက်ထော် ပြည်သာယာရိပ်သာထဲကို
ဆောင်းဝင်လိုက်၏။ ထိုမှ လမ်းကောင်းသော ဝေဇယန္တလမ်းမကြီး
အတိုင်း ဆက်၍ မောင်းသွားမည်။

‘သင်းသင်းနဲ့ ရှင်မွှေးက အတူတူနေတာလား’

ထင်မင်းခေါင် စကားဆွယ်သလို သိသိကြီးနှင့်မေးလိုက်
သည်။ သင်းသင်းက ရှေ့ကိုကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းခါပြပြီး ပြန်ပြော
၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ သင်းတို့အိမ်နဲ့ တစ်လမ်းကျော်လောက်မှာ
ရှင်မွှေးတို့နေတာလေ’

‘ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလား’

‘အင်း... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်လည်း ညီအစ်မရင်းတွေထက်တောင် ချစ်ကြသေးတယ်’

‘ပန်းရှင်မွှေးမှာ တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှမတွေရှိလား’

‘မရှိဘူး၊ ရှင်မွှေးတစ်ယောက်တည်းပဲ’

‘ဟိုလေ၊ အမြောညီအစ်မတွေကော မရှိနိုင်ဘူးလား၊ ရှိခဲ့ရင်
ထည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွဲသွားတာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဘယ်ကလာပြီး ရှိရမှာလဲ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ရှင်မွှေးကြောင်း
ဆို ကကြီးကနေ အအထိ သင်းသင်း သိပြီးသားပဲ’

‘ပန်းရှင်မွှေးနှင့် ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ်’

သင်းသင်းက လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘လာနောက်မနေနဲ့’

‘ဟာဗျာ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ရွှေ



တောင်ကြားထဲမှာနေတယ်၊ ဆံပင်က ကုပ်ဝဲလေးနဲ့။ ခေတ်လည်း
တော်တော်ဆန်တယ်၊ မာမာကြွပ်ကြွပ်လေး။

‘သင်းတို့ကို တစ်ခါပဲ လှည့်စားလို့ရမယ်နော်၊ နှစ်ခါလှည့်
စားဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မှားသွားမယ်’

‘ကျွန်တော်ပြောတာကို ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး၊ ခက်တာပဲ’

‘ယုံစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းမှ မဟုတ်တာ’

‘ယုံအောင် သက်သေပြပါရစေ၊ သင်းသင်းကိုယ်တိုင်အားတဲ့
နေ့တစ်နေ့လောက် လိုက်ကြည့်ပါလား၊ မြင်ရင် အရမ်းအံ့ဩသွားမယ်’

‘ပြောပြီးပြီပဲ၊ နောက်တစ်ခါလှည့်စားဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့လို့’

ဝေဇယန္တလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ထင်
မင်းခေါင် ဒေါသဖြစ်ချင်လာ၏။

ထင်မင်းခေါင် အမှန်ပြောတာကို ဘယ်သူမှ မယုံကြ။ မိုးပြီ
မှာကို ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးနေသော ယုန်တစ်ကောင်လို့ အများက
ထင်နေချင်ကြ၏။

‘ပန်းရှင်မွှေးနဲ့တူတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ နာမည်က ပွင့်လွှာ
ပွင့်လွှာကို ကျွန်တော်ပြောပြတော့လည်း ပွင့်လွှာက မယုံဘူး၊ ဟား
တယ်၊ ကောလွတ်တယ်’

သင်းသင်းက ခါးဆန့်ပြန်ထိုင်ပြီး မဲ့ပြုံးကလေးနှင့် ထင်မင်း
ခေါင်ကို လှမ်းပြော၏။

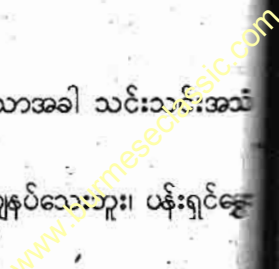
‘ရှင်ပြောရင် ယုံမယုံသူတစ်ယောက်တော့ ရှိနိုင်တယ်၊ အဲဒီ
တစ်ယောက်ကို ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်တွေ့ပြီး မေးကြည့်ပါလား’

‘ဘယ်တစ်ယောက်လဲ’

‘ပန်းရှင်မွှေးလေ’

ဟာခနဲ ထင်မင်းခေါင် ဖြစ်သွားသောအခါ သင်းသင်းအသံ
ထွက်အောင် ရယ်မောပါတော့သည်။

‘ပန်းရှင်မွှေးက ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်သေးဘူး၊ ပန်းရှင်မွှေး’



ကျွန်ုပ်အောင် ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးချင်တယ်”

‘သဘောရိုးနဲ့လား၊ မရိုးမဆန်းလား’

‘အာမခံ ရိုးသားမှုနဲ့ပါ သင်းသင်းရယ်’

‘ရှင်နာမည်တောင် ကျွန်မက မသိရသေးဘူး၊ ကျွန်မနာမည်
တို့ ရှင်က စီးစီးပိုင်ပိုင် ခေါ်နိုင်လို့ပါလားနော်’

‘ကျွန်တော့်နာမည် ထင်မင်းခေါင်ပါ၊ လိုအပ်ရင် ကားနဲ့ပါတ်
ပါ မှတ်ထားလို့ရပါတယ်၊ လိပ်စာကတော့ အတည်တကျမရှိဘူး၊
အမျိုးအိမ်တွေမှာ လှည့်ပတ်နေထိုင်တတ်လို့ပါ၊ ကျောင်းတက်ရင်
ဒီအလုပ်ကို အပိုဝင်ငွေရှာတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်တာပေါ့၊ မိဘတွေက
ပေါင်းတည်ပေါ့၊ ပြည်ဘက်မှာနေတယ်၊ အခုကျောင်းယာယီပိတ်ထား
တုန်း ဝင်ငွေများများစုမိအောင် ဒီအလုပ်ကို အချိန်ပြည့်လုပ်နေတာပါ၊
ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ရဲ့လား’

‘ရှင်မွေးကို ပြောပြကြည့်မယ်လေ’

‘ဘာအတွက်လဲဗျ’

‘သူ့မကျေနပ်မှုအတွက် လိုရမယ်ရပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါတော့ဗျာ’

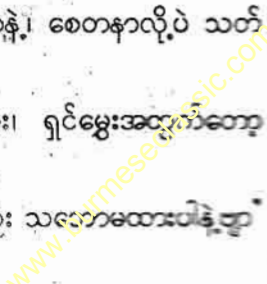
သင်းသင်းတို့ အိမ်ကိုရောက်သောအခါ ထင်မင်းခေါင် ဝန်
စည်စလွယ်တွေကို ကူချပေးလိုက်၏။

သင်းသင်းက အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်တိုက်၍ အား
နာပါးနာ အားပေးလိုက်ရသေး၏။ သင်းသင်းပေးလာသော ကားခကို
ထင်မင်းခေါင်က ငြင်းပယ်လိုက်၏။

‘မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ မယူပါရစေနဲ့၊ စေတနာလို့ပဲ သတ်
မှတ်လိုက်ပါ’

‘ဘာလဲ ကျေနပ်နေအောင်လို့လား၊ ရှင်မွေးအတွက်တော့
အာမခံရဲဘူးနော်’

‘ဒီအတွက် သက်သက်ရယ်လို့လည်း သဘောထားပါနဲ့ဗျာ’



သင်းသင်းနှင့် ရင်းနှီးမှု အစပျိုးနိုင်ခဲ့ပြီးသည်နှင့် ထင်မင်း
ခေါင်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

ပန်းရှင်မွှေးတို့ လမ်းထိပ်ကို ရောက်သောအခါ အမြွှာပူး
အကြောင်းကို ခေါင်းထဲဝင်ပြန်သည်။

ကိုယ်နှင့်ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ အနေသာကြီး၊ အလကား သက်
သက်မဲ့ ဒုက္ခရှာနေသလို ဖြစ်နေပြီဟု ဒွေးမိလိုက်သော်လည်း ထင်
မင်းခေါင်အသည်းနှလုံးက သက်ဆိုင်ခွင့်အပေါ်မှာ ယဉ်ပါးသာယာလာ
သလို ဖြစ်နေလေပြီ။

အသည်းနှလုံးက အချိန်မရွေး မွှေးဖွားလာနိုင်သော အရာစစ်
စစ်သည်ကား ချစ်ခြင်းတရားဟု ထင်မင်းခေါင် နားလည်နေမိပြန်လေ
သည်။



အသဲနှလုံးသာ ပန်းသီးတစ်လုံးဖြစ်ပါစေ။
အဲဒီပန်းသီးကို ချစ်သူသည်သာ ကိုက်စားခွင့်ရပါလိမ့်မယ်။
မချစ်သောသူကိုက်လျှင်
ဝါးသီးချဉ်တူးသော ပန်းသီးဖြစ်စေပြီး
ချစ်သောသူစားပါက
အေးစိမ့်ချိုမွှေးအရသာ လေးပါစေသား။



အခန်း(၉)

ယုနေစူပါမားကတ်ထဲကို ထင်မင်းခေါင်ရောက်လာခဲ့၏။ ထင်
မင်းခေါင်ဝတ်နေသော အဝတ်အစားအချို့မှာ မောင်းနှမ်းသလို ဖြစ်နေ
၍ အဝတ်အစားသစ်ဝယ်ရန် ယုနေထဲသို့ ရောက်လာရခြင်းပင်။

ဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လျှောက်ကြည့်သည်။ ဝယ်ချင်
သော အင်္ကျီဒီဇိုင်းမျိုး ရှာ၍မရ။ စက်လှေကားနားမှာရှိသော ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ရှေ့အရောက်မှာ ထင်မင်းခေါင် မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွား၏။
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဈေးဝယ်နေ၏။

‘ပွင့်လွှာ... မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရှင်မွှေး... မဟုတ်တယ်၊ ပန်းရှင်
မွှေးမှ ပန်းရှင်မွှေးအစစ်’

ဆံပင်အတိုအရှည်ကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြား၍ ထင်မင်းခေါင် တစ်
တိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောကြားမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်မင်းခေါင် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ကိုယ်ကို ရွေ့
ထားရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိသွား၏။

ထင်မင်းခေါင် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ဝင်တိုက်မိ
သော မိန်းမကြီးမှာ အထည်ပုံထဲ ဟပ်ထိုးလဲနေရာမှ ရုန်းကန်ထနေသော
တွေ၏။

‘ဟာ... အန်တီ၊ မတော်လို့ပါနော်၊ မတော်လို့ပါ၊ ဤ
အဲ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကန်တော့နော်’

ဝင်တိုက်ခံရသော မိန်းမကြီးမှာ မျက်နှာကြီး နီရဲပြီး ဒေါသ
တွေ ထွက်လွန်းနေသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ အထည်
ဆိုင်မှ ကောင်မလေးများနှင့် အနီးဝန်းကျင်မှ ဆိုင်များမှလူတွေက
သူတို့အဖြစ်ကို တခွဲခွဲ ကျိတ်ရယ်နေကြလေ၏။

‘နင့်မျက်လုံးက ဒီလောက်တောင် ကြောင်တောင်ကန်းရ
သလားဟဲ့၊ ငါ့ခံနွှာကိုယ်ကြီး ဒီလောက်ဝနေတာတောင်မမြင်ဘူးလား’

ထင်မင်းခေါင် အန်တီကြီးကို လက်ကန်တော့ထိုးတောင်းပန်
ပြီး ခပ်သွက်သွက် လစ်ပြေးရတော့၏။ အန်တီကြီးမှာ စလင်းဘတ်
အိတ်ကြီးကို ကိုင်ကိုင်ဆောင့်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုကျန်နေ
ရစ်ခဲ့၏။ ထင်မင်းခေါင်အထွက်မြန်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဈေးဝယ်နေ
သော ပန်းရှင်မွှေးခမျာ တွေလိုက်မည်မထင်ပါ။

ဘေးလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသဖြင့် ဆိုင်ခန်းတွေထဲ ကွေ
ပတ်တိုးဝင်ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ရ၏။ ဆိုင်ခန်းတစ်ခုကို
ကွေ့ချလိုက်သောအခါ နမောနမဲ့နှင့် ထပ်မံဝင်တိုက်မိပြန်၏။

‘အို... အမေ’

‘ဆောရီးဗျာ၊ ဆောရီး’

ထင်မင်းခေါင် ဝင်တိုက်မိသော ကောင်မလေးကို သေသေချာ
ချာ မြင်လိုက်ရမှ ငယ်ထိပ်ပေါ် ထန်းသီးကြွေကျသလို ချာလည်
သွားရ၏။

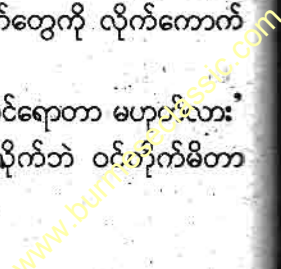
‘မင်း... မင်း... သမီးပွင့်၊ ဟို... ပွင့်လွှာ’

‘ရှင်... ကားမောင်းတဲ့လူ မဟုတ်လား’

ပွင့်လွှာ၏ အံ့ဩအမေးကို ထင်မင်းခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
ပွင့်လွှာလက်မှ လွှတ်ကျထားသော စက္ကူအိတ်တွေကို လိုက်ကောက်
ပေးနေ၏။

‘ရှင် တမင်ဝင်တိုက်ပြီး အကွက်ထွင်ဝင်ရောတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရုတ်တရက်မို့ မမြင်လိုက်ဘဲ ဝင်တိုက်မိတာ’



‘အို... မယုံပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ဒီလိုပဲ’

‘အဲဒီတစ်ခါက ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ အတော်ပဲ၊ ပွင့်လွှာနဲ့ ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူတဲ့ ပန်းရှင်မွှေးဆိုတဲ့ အိန်းကလေး ဒီထဲမှာရှိတယ်၊ စက်လှေကားနားက ဆိုင်မှာ အခုလေးတင် ဈေးဝယ်နေတာတွေ့တာ၊ ဒီနားလေးမှာပါ၊ လာပါ၊ လိုက်ကြည့်ပါ၊ တကယ်ပြောတာ’

‘တော်စမ်းပါ၊ လာပြန်ပြီလား၊ ဒီစကား ဖယ်ဖယ် ခေါင်းရှုပ်စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေလဲ အပိုပဲ၊ လေကုန်တယ်၊ အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေရလို့ ကြာရင် နှလုံးရောဂါရနိုင်တယ်၊ ကံဖယ်... ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား’

‘တို့ တကယ်ပြောနေတာပါ၊ မင်းကို တို့ပြောတာ မယုံရင် ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ဘေးလူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်းဘက်က ချည်း’

‘အို... ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဖယ်ဆိုဖယ်နော်၊ စိတ်တိုလာ’

‘မင်း စက်လှေကားဘက် သွားမှာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ’

ထင်မင်းခေါင် ဖယ်ပေးလိုက်၏။ ပွင့်လွှာက သူ့ကိုမျက်နှာင်းခဲ၍ ဆောင့်ကြားကြားလေး ဖြတ်သွားလျက်မှ...

‘ပါလာတဲ့ အဖော်ပျောက်လို့ ခေါင်းတောက်အောင် ရှာနေရတဲ့အထဲ၊ သူကလည်း တမှောင့်’

ပွင့်လွှာနောက်မှ ထင်မင်းခေါင် ကပ်လိုက်သွား၏။ ပွင့်လွှာ ထည့်မကြည့်။ ထင်မင်းခေါင် ဝင်တိုက်မိသော အန်တီကြီးရှိရာလမ်းမှ သွားခြင်းမဟုတ်၍သာ တော်တော့၏။ စက်လှေကားနားအရောက်မှာ ထင်မင်းခေါင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။ ပန်းရှင်မွှေးကို မတွေ့ရတော့။ ပွင့်လွှာက စက်လှေကားအတိုင်း အေပီကိုတက်သွား၏။ ထင်မင်းခေါင်ခမျာ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်တွေကို ကျိုးကန်းသောင်မှောင်

ဓမ္မာလုံးနှင့် ပန်းရှင်မွှေးကို လိုက်ရှာကြည့်နေ၏။

ဓမ္မာလုံးဘဲ ဆိုင်အကွယ်တစ်ခုမှ ဘူးခဲ ပေါ်လာသော ပန်းရှင်မွှေးကို လှမ်းအတွေ့မှာ ထင်မင်းခေါင် ပြူးပျားသွားပြီး စက် လှေကားပေါ် ပါသွားသည့် ပွင့်လွှာကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။

‘ပွင့်လွှာ... ဒီမှာ ပွင့်လွှာ... ခဏလေးနောက်လှည့်ကြည့် လိုက်ပါ။ သူပဲ မင်းနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီမှာလေ’

ပွင့်လွှာ ယောင်လို့မှ လှည့်မကြည့်။ စက်လှေကားအဆုံးမှ အပေါ်ထပ်ကို လျှောက်လှမ်းသွား၏။

ပွင့်လွှာ ကွယ်ဝေးသွားသောအခါ သူ့အနားကို ရောက်လာ သည့် ပန်းရှင်မွှေး မျက်နှာကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ရှင်... ကျွန်မ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သလားလို့၊ ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒင်းကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ နေကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော်လည်း ထူး ဆန်းတာတစ်ခုကို ပြောပြမလို့ပဲ။ ပန်းရှင်မွှေး ကြည့်မလား’

‘ဘာထူးဆန်းတာလဲ၊ ထပ်ပြီးအကြောင်ရိုက်လို့ရမယ်ထင် သလား၊ ရှင် အခုငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်နဲ့၊ အပြင်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စာရင်း ရှင်းမယ်’

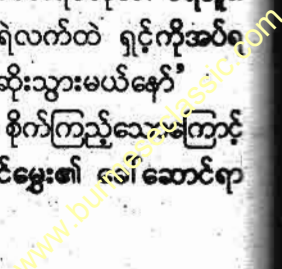
‘ဗျာ’

‘မဗျာနဲ့၊ လူကြားထဲမှာ နားရွက်လိမ်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတာ ခံချင်လို့လား’

‘မခံချင်ပါဘူး၊ အပေါ်ထပ်မှာ သွားရှင်းရင် ဝိုမကောင်းဘူး လား၊ လာပါ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဒီအောက်ထပ်လို လူသိပ်မရှုပ်ပါဘူး’

‘အောင်မယ် သူခေါ်ရာတောင် လိုက်ပေးရမလိုဘဲ၊ မရဘူး၊ ဈေးအပြင်မှာ ရှင်းမယ်၊ လိုအပ်ရင် တွေ့တဲ့ရဲလက်ထဲ ရှင့်ကိုအပ်ရ မယ်၊ အခုလိုက်နဲ့၊ လျှာထပ်ရှည်ရင် ရှင် ဝိုဆိုးသွားမယ်နော်’

ပန်းရှင်မွှေး တကယ်လုပ်မယ့်ဟန်နှင့် စိုက်ကြည့်သေးမကြာမှီ ထင်မင်းခေါင် ခေါင်းကုတ်သွားရ၏။ ပန်းရှင်မွှေး၏ ခေါ်ဆောင်ရာ



ဈေးအပြင်သို့ ပြားဝပ်စွာ လိုက်ပါလာလိုက်ရ၏။

ဈေးပြင်ရောက်သောအခါ ပန်းရှင်မွှေးက အနီးဝန်းကျင်ကို ထူညှိပတ်ရှာနေ၏။ ထင်မင်းခေါင်က...

‘ဘာလဲ၊ တက္ကစီ ငှားမလိုလား၊ တို့မှာ ကားပါလာတယ်’

‘ဘာတက္ကစီ ငှားရမှာလဲ၊ ရဲလက်အပ်မလို့ သိလား’

‘ရဲလက်အပ်ရအောင် တို့က ဘာဥပဒေချိုးဖောက်ထားလို့လဲ’

‘ဒီမှာလေ၊ ကျုပ်ဆံပင်ကို ညှပ်ထားတာ၊ လက်ရာမပျက်

သေးဘူး’

‘ဒါ... သက်သေရှိမှ ရှင်းလို့ရတာပါ’

‘မပူနဲ့၊ ရှင် ရဲလက်ထဲရောက်မှ သက်သေခေါ်ခဲ့မယ်’

‘သင်းသင်းကိုလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သင်းသင်းနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်နေတာ ကြာပြီ’

‘မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ အပိုတွေ မကြားချင်ဘူး’

‘သင်းသင်းက တောင်ဥက္ကလာ ဆယ်ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတယ်

လေ၊ ဟိုတစ်ရက်လောက်ကပဲ သင်းသင်းအတွားတောင် ရှင်ပါကူက

ပြန်ဆင်းလာလို့ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ပို့ပေးရသေးတယ်’

‘ရှင်ကားက ပလတ်စတစ်ကားလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မီးသတ်ကား၊ အဲ... အငှားကား’

‘အခု ပါလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒီရှေ့နားမှာတင် ထိုးထားတယ်၊ အပေါ်ကိုမတက်ဖြစ်မှာမို့

အလွတ်ထိုးထားတာ၊ ဟိုမှာတွေ့လား၊ ပရာဒိုကား၊ ပရာဒိုကား...’

‘အံ့ပါရဲ့၊ အဲဒါ ရှင်ကားလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကားဘေးက ဗင်ကား’

‘အဲဒါ ရှင်ကားပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဗင်ကားဘေးက ခပ်ရွဲရွဲစုပါရသ်ကလေး’

‘အဲဒီကားလေးဘေးက အက်စ်အီးသန့်သန့်လေးဟာ ဇွန်ကား

ဖြစ်မယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလား။

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဗင်ကလေးက တို့ရဲ့ကားပဲ’

ပန်းရှင်မွှေး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထား
ရသော ပစ္စည်းအိတ်တွေကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

‘ခဏကိုင်ထား’

ပန်းရှင်မွှေး ပြောပြီး ထဘီကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ပြုပြင်ဝတ်ဆင်
လိုက်၏။ အထုပ်တွေကို ပြန်မယူ။

‘ရှင့်ကားနဲ့ သွားမယ်’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘တိုင်လို့ရမယ့်နေရာကိုပေါ့’

‘စိတ်မလျော့သေးပါလား’

‘ဘာလို့ စိတ်လျော့ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲထားရတာ
ကိုလည်း ပြန်တွေးကြည့်စမ်းပါဦး’

‘ဒါဆို ဗျူတီပါလာကို သွားမယ်လေ၊ အခု ဆံပင်ပြန်ဆက်
လို့ရတဲ့နည်းစနစ်တွေ ပေါ်နေပြီ၊ ကုန်ကျစရိတ် တို့ ခံပါ့မယ်’

‘လျှာဖျားမှာဖြစ်တဲ့စကား နားခါးတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒုက္ခ
ပေးခဲ့သလို ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ဒုက္ခပြန်ပေးရမှ ကျေနပ်မယ်၊
နားလည်လား’

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဒီပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကူသယ်ပေး
မယ်၊ အိမ်တိုင်ယာရောက်ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကားခမယူပါဘူး’

‘ဒီနေ့နေ့တွက်ကိုက်ပြီးသားပါ၊ ဘယ်လိုလဲ ဒီလောက်ဆို
မင်း ကျေနပ်လား’

‘ရှင်က ကျွန်မဆံပင်ကို တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်တာလား’

‘ဆံပင်တစ်ဆယ်သားမှ တစ်ထောင်ပါ၊ မင်းဆံပင်က
နှစ်ကျပ်ခွဲသားလောက်တောင်မရှိဘူး’

‘ဘာ’

ပန်းရှင်မွှေး ထအော်၍ ထင်မင်းခေါင် တွန့်သွားမိ၏။

www.burmeseclassic.com

‘နောက်ပြောင်တာပါ။ ဒီလိုလည်း သဘောမထားပါနဲ့၊ ကိုယ် ပြောတဲ့နည်းကိုမှ မကျေနပ်လည်း မင်းကြိုက်သလိုသာ စီရင်ပါတော့’
 ပန်းရှင်မွှေး မျက်ခုံးတွန့်ပြီး စဉ်းစားသွားပြန်၏။ ဒေါသတုန် လွယ် ဝင်လွယ်သော သူမကို ကြည့်၍ ထင်မင်းခေါင် လိပ်ခေါင်းကို ပြေးမြင်ယောင်နေမိ၏။ လိပ်၏ ဦးခေါင်းမှာလည်း ထွက်လွယ်ဝင် လွယ် မဟုတ်ပါလား’

‘ဒီမှာ’

‘လိပ်ခေါင်း’

‘ဘာရှင့်’

‘အဲ... အို... ယောင်သွားလို့ပါ။ မင်း စဉ်းစားလို့ရတာ ပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့၊ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်း...’

‘တိတ်’

ပန်းရှင်မွှေး၏ ငေါက်ဆတ်သံအဆုံးမှာ ထင်မင်းခေါင် နှုတ် ခမ်းတင်းတင်းပိတ်ထားလိုက်ရ၏။

‘ဘာသဘောနဲ့ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းမှာတွေ တာတွေ ပြောနေရတာလဲ’

‘ပါးစပ်ဖွင့်ပြီး ပြောလို့ရမလား’

‘ပြော’

‘မင်းက ဒီကပြောနေတဲ့စကားကိုမှ ဆုံးအောင်နားမထောင် တာ၊ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းပန်ပေးရဦးမလားလို့ ဒီက ပြောနေ တာကို တုလွဲထင်နေတယ်’

‘မလိုဘူး၊ ရှင့်အပြစ်ကို ရှင်ပဲခံရမယ်’

‘ခံပါ့မယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ’

‘ရှင်ပြောတဲ့နည်းနဲ့ ရှင့်ကို ဒဏ်ခတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဒါများ စောစောကတည်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်ပြီးရော’

‘စောစောက မပြောချင်လို့ ပြောတာ’

‘အခုကော’

‘ပြောချင်လို့ ပြောတာ၊ ရှင်းလား’

‘ရှင်းသလား မမေးနဲ့၊ ကတုံးမကို ခေါင်းလိမ်းဆီလူးပေးထားသလိုပဲ’

‘ရှင် ကျုပ်ကို ကတုံးမလို့ စောင်းပြောတာပေါ့လေ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မစောင်းတတ်ပါဘူး၊ ရှင်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို တင်စားပြောလိုက်ရုံသက်သက်ပါ’

ပန်းရှင်မွှေး မေးလေးငေါ့ထိုးပြီး ရှေ့မှ ကြွကြွရွရွလေး လှမ်းထွက်သွား၏။ အထုပ်အပိုးတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး ထင်မင်းခေါင်နောက်မှ လိုက်သွားရ၏။

ကားပေါ်ရောက်သောအခါ...

‘ကားတင်ပြေးမှာ မကြောက်ဘူးလား’

‘ကျွန်မ သွားတွေက သိပ်ထက်တာ၊ လက်သည်းတွေကလည်း ခက်မာသန်စွမ်းတယ်၊ ဘာလဲရှင်နားရွက်တွေ၊ ရှင့်လည်ပင်းတွေနဲ့ မျက်လုံးတွေက အဲဒီဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေပြီတဲ့လား’

‘ပန်းရှင်မွှေးက ကိုက်တတ် ကုတ်တတ်တယ်နော်’

‘ရှင်နောက်တစ်ခွန်း ဆက်ပြောရင် သက်သေပြမယ့် နမူနာတွေ ရောက်လာစေရမယ်’

ထင်မင်းခေါင် မျက်ဖြူဆိုက်ဟန် လုပ်ပြပြီး စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ဘေးတိုက်ကြည့်လည်း လှနေသော ပန်းရှင်မွှေးကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆံညှပ်ကလေးနှင့် သိမ်းစုထားသော ဆံပင်တွေထဲမှာ ကတ်ကြေးကိုက်ရာလေးကို သူ လိုက်ရှာကြည့်မိသေး၏။

အခန်း(၁၀)

‘ရောက်ပြီ၊ ရှေ့ကအိမ်ပဲ’

ပန်းရှင်မွှေး ညွှန်ပြသော အိမ်ရှေ့မှာ ထင်မင်းခေါင်ကားကို ဆိုရပ်လိုက်၏။

‘မင်း ဒီအိမ်မှာနေမှန်း တို့သိတာ ကြာပြီ’

ပန်းရှင်မွှေး ထင်မင်းခေါင်ကို အလေးမထားဟန်ဖြင့် ကားဆီက ဆင်းပြီး အထုပ်တွေ ပွေယူနေ၏။ အထုပ်တွေပွေပြီးသွားသောအခါ...

‘အိမ်ထဲမဝင်တော့နဲ့နော်၊ အားနာလို့၊ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ထိုင်တော့မယ်၊ သဘောတူလား’

ပန်းရှင်မွှေး မထိတထိရယ်လျက် လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထင်မင်းခေါင် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ကွေးပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

ပန်းရှင်မွှေး ချာခနဲ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်သွား၏။ ထင်မင်းခေါင် ဆက်ပြင်းချရင်း ကားခေါင်းပြန်လှည့်လိုက်၏။ ပန်းရှင်မွှေးတို့အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ပြန်လှည့်ထွက်ရန် အပြင်မှာပင် အိမ်ထဲမှာ အစောပိုင်းသာတည်းက ရောက်နေသော သင်းသင်းထွက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကြေစေ အေးစေပဲလား’

သင်းသင်းက လက်ကလေးနောက်ပစ်ပြီးလှမ်းမေး၏။ ထင်မင်းခေါင် မချီသွားပြလေးနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘သွားမယ်နော်’

‘နေဦးလေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ဦးမှပေါ့’

‘အိမ်ရှင်က နှင်နေပြီလေ’

‘ရှင်မွေးက စိတ်ဆိုးပြေကာစမို့ပါ။ နားလည်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ လာပါ။ အိမ်ထဲဝင်’

‘အိမ်ရှင်သဘောကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး’

‘သူခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ’

‘ရှင်မွေးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ၊ မယုံဘူးလား၊ အိမ်ထဲရောက်မှ ရှက်ရှက်နဲ့ သင်းသင်းကို လှမ်းပြောပြီး လာခေါ်ခိုင်းတာ၊ ရှင်မွေးအဝတ်လဲပြီးရင် အအေးလောက်တော့ သောက်ရမှာပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ကျွန်မကို ရိုင်းတယ်ထင်သွားပြီလား’

‘မထင်ပါဘူး၊ လည်လွန်းလို့ လန့်နေတာ’

‘ဒီထက်ပိုလန့်ချင်ရင် ကားပေါ်ကဆင်း၊ အိမ်ပေါ်တက်’

ထင်မင်းခေါင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်၏။ ကျွန်းသားဆက်တီခုံပေါ်မှာ နေရာချပေး၍ အသာငြိမ်ထိုင်နေလိုက်၏။ သင်းသင်းက ပြုံးနေသောမျက်နှာဖြင့် ထင်မင်းခေါင်ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

‘ကြည့်ရတာ ယုဇနမှာတွေ့လာတာ ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်မှာလား’

‘ယုဇနမှာတွေ့လာတာ၊ တွေ့တွေ့ချင်း ဟိန်းဟောက်လိုက်တာ ညနေတာပဲ၊ ပန်းရှင်မွေး စိတ်ပျော့သွားအောင် ကျွန်တော် စိတ်လျှော့ပေးလိုက်ရသေးတယ်’

တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုစိတ်လျှော့ပေးတာလဲ’

‘သင်းသင်းကလည်း ဘာမဆို အစကနေအဆုံး အားလုံးသိ

နိုင်နေတာပဲ’

‘စပ်စုရမှာ မိန်းမတွေအလုပ်တစ်ခုပဲဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘စပ်စုတော့ ငရုပ်သီးပေါ့’

‘အောင်မာ... ငရုပ်သီးဆိုတော့ကော် ဘာဖြစ်လဲ၊ ကောင်း

ဘာပဲ’

‘မကောင်းဘူး၊ ငရုပ်သီး မကောင်းဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငရုပ်သီးက အဝင်မှာလည်း ပူတယ် စပ်တယ်၊ အထွက်မှာ

ညည်း အချုပ်တံခါးကို မီးနဲ့ရှို့သွားသေးတယ်၊ တကယ်ကို မကောင်း

ဘူး’

‘အဲ... မညစ်ပတ်နဲ့နော်’

ထင်မင်းခေါင်နှင့်သင်းသင်း စကားလက်ဆုံ ပြောဖြစ်နေကြ

ဆိုမှာပင် ပန်းရှင်မွှေးရောက်လာ၏။ လက်ထဲမှာ အအေးရည်တစ်ခွက်

ထည့် ထန်းပေါ်တင်ပြီး ကိုင်လာ၏။

ပန်းရှင်မွှေးက ခွက်ကို ထင်မင်းခေါင်ရှေ့မှ စားပွဲပေါ် ချပေး

ရင်း မျက်နှာမဲ့ပြ၏။ ထင်မင်းခေါင်က စကားစတင်ပြောလိုက်၏။

‘စေတနာရှိလို့ပေါ့နော်’

ပန်းရှင်မွှေးက သင်းသင်းအနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဆံပင်ရှည်ကို

ဆင်ရွှေဆွဲယူဆော့ကစားရင်း ပြန်ပြော၏။

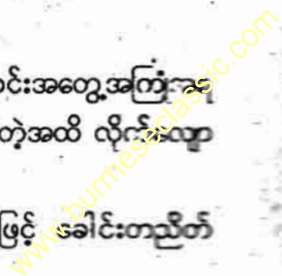
‘မကောင်းတတ်လို့ပါနော်’

‘ရှင်မွှေးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား၊ သင်းအတွေ့အကြုံအရ

ပြောရရင် မကောင်းတတ်လို့ဆိုပြီး အအေးတိုက်တဲ့အထိ လိုက်လာ

တာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်’

ထင်မင်းခေါင်က ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်



ညိတ်လုပ်ပြန်။ ပန်းရှင်မွှေးက ဆံပင်ကိုဆော့ကစားနေရင်းမှ ထင်မင်းခေါင်ကို ကြည့်ရင်း လှမ်းပြော၏။

‘သောက်လေ၊ အအေးမကြိုက်ဘူးလား’

‘ကြိုက်ပါတယ်’

ပြောပြီး ထင်မင်းခေါင် အအေးယူသောက်လိုက်၏။ အအေးထူန်သွားသောအခါ ခွက်လွတ်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ပန်းရှင်မွှေးကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘သီချင်းစာသားတစ်ခု သွားသတိရတယ်’

သင်းသင်းက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မေးလာ၏။

‘ဘာတဲ့လဲ’

ထင်မင်းခေါင် ပန်းရှင်မွှေးမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ပြောချလိုက်၏။

‘အမေပြောတဲ့ အမောပြေဆိုတာ... သူ့မျက်နှာလေးပါ’

‘ဘာရယ်’

ပန်းရှင်မွှေးက မျက်မှောင်ဆွဲပြီး ထင်မင်းခေါင်ကိုလှမ်းမေး၏။

‘စိတ်မရှိပါနဲ့၊ သီချင်းစာသား မှားသွားလို့ပါ။ သီချင်းစာသားပြောင်းလိုက်မယ်၊ အမေပြောတဲ့ အမောပြေဆိုတာ အအေးခွက်ကလေးပါ။ ကဲ ဒါဆိုရင် အိုကေသွားပြီမဟုတ်လား’

ပန်းရှင်မွှေး ထင်မင်းခေါင်ကို မျက်စောင်းလှလှလေးထိုးပြီး တုံ့ပြန်၏။ ပြီးလျှင် သင်းသင်းကို မျက်နှာမူ၍ပြော၏။

‘တွေ့လား သင်းသင်း၊ ဒီလူက သိပ်မလွယ်ဘူးလို့၊ စောစောကတည်းက သူ့စရိတ်နဲ့သူ လွှတ်ပေးထားလိုက်ရင် အကောင်းသား’

သင်းသင်းက ခစ်ခနဲ ရယ်ပြီး ပြန်ပြော၏။

‘ခုလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်’

ထင်မင်းခေါင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ယခုပြုရ ကုသလကြောင့် အသက်ရှည်ဖွား အနာမဲ့ထင်’

www.burmeseclassic.com

ဆင်းရဲခြင်းလည်း ဝေးပါစေလို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြီးဆုမွန်ခြွေပေးရဦးမှာလား'

'ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို မစရာဘူးလေ'

သင်းသင်းက အပြော ရှင်မွေးက ခပ်မောမောဟန်လေးဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်၏။ သင်းသင်းက...

'ဒါနဲ့ ပြောဦးမယ်၊ ရှင်မွေးမှာ အမြွှာညီအစ်မ တကယ်ရှိမရှိ သိချင်တယ်ဆို၊ ရှင်မွေးကို အခု ကိုယ်တိုင်မေးလို့ရပြီပေါ့'

'ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပြောတာ၊ တကယ်... ပန်းရှင်မွေးနဲ့ ချွတ်စွတ်တူတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ်၊ သူ့လိပ်စာကိုလည်း ကျွန်တော် သိတယ်၊ ပန်းရှင်မွေး လိုက်ကြည့်မလား'

'မဟုတ်မဟပ်တွေ မပြောနဲ့'

'ခက်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုသက်သေပြရမှန်းကို မသိဘူး'

သင်းသင်းက ပန်းရှင်မွေးဘက်လှည့်ပြီး ပြော၏။

'သူပြောတာ ဒီတစ်ခါ အမှန်နဲ့တူပါတယ် ရှင်မွေးရယ်၊ ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား တို့တွေလိုက်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား'

'မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှမယုံဘူး'

'ကဲ... ကိုထင်မင်းခေါင် ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ'

'အေးလေ တစ်နေ့တော့ တကယ်ယုံအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပြရမှာပေါ့၊ ဒီအကြောင်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုအားပြင်းနေတဲ့အတွက် အလိုလို ဆိုင်နေပြန်တယ်၊ ပန်းရှင်မွေးမှာ တကယ် ညီအစ်မအရင်းမရှိတာ သေချာပါတယ်နော်'

'မေမေ အပြင်သွားတယ်၊ ပြန်လာမှ မေးကြည့်ပါလား၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ မေမေက သူ့ကို မဟုတ်မဟပ်တွေ ပြောရမလားဆိုပြီး ရန်ထောင်နေရင်တော့ ရှင့်အပြစ်ကို ရှင်ပဲခံစားသွားလိမ့်မယ်'

ထင်မင်းခေါင် စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားမိ၏။

သူနှင့်ပန်းရှင်မွေး၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်ဆင့်တိုးတက်လာ
သော်လည်း သူစိတ်ဝင်စားသော အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုပေးရေး
အစီအစဉ်မှာ လွဲချော်နေမြဲ။ အချိန်တန်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လာ
ခဲ့ရသော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်မှာ အတွေးထဲမှ
ဝဲချာလည်ပြီး ပါလာ၏။

တစ်နည်းနည်းနှင့် ကွဲကွာနေကြသော အမြွှာညီအစ်မ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးကြသော
အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်။

နောက်ခံအကြောင်းအရင်းကြီးတစ်ခုခု ရှိနေနိုင်သည့် အမြွှာ
ညီအစ်မအကြောင်းကို ထင်မင်းခေါင် လက်မလျှော့စတမ်း စုံစမ်းလေ့
လာချင်လာ၏။

သူ၏ စုံစမ်းလေ့လာချင်စိတ်မှာ သူ့နှလုံးသားပေါ်မှာ တိတ်
တိတ်ကလေး ထွက်ပေါ်လာသော အာသီသဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ပါးပါး
လျှလျှကလေး နားလည်မိသောအခါ တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီးပြုံး
နေလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

‘အဲဒီလူကို ငါ ဘယ်လိုယူဆရမှန်းတောင် မသိပါဘူး
မြတ်ရာ’

ပွင့်လွှာက ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောချလိုက်ပြီး ဒန်းခုံကို
နှိတ်လိုက်၏။ မြတ်က ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ဒန်းကို လွှဲလိုက်ကာ

‘နင့်ကို လာကြောင်နေတာပဲဖြစ်မှာပါ ပွင့်လွှာရယ်’

‘ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူး၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာတစ်
မျိုးလည်းလို့ မေးရင်လည်း ငါမဖြေတတ်ဘူး’

ပွင့်လွှာ စကားကြောင့် ဆီးတော်ဖီစားနေသော သက်လျှာက
ချက်လုံးပြူးသွားပုံ လုပ်ပြ၏။

‘လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်အရေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလောက်ကြီး
အရေးတယူ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြန်တာကြတော့လည်း စဉ်းစား
ကြည့်စရာပဲ’

‘ငါပြောပြီးပြီကော၊ အခုခေတ်ကောင်လေးတွေ အသစ်ထွင်
ထားတဲ့ နည်းသစ်ပဲဖြစ်မှာပါ၊ လက်ကိုင်ပဝါကျနေလို့ ကောက်ပေး
ရင်း ခင်မင်သွားတာတို့၊ လူချင်းဝင်တိုက်မိလို့ ဘုဘောက်ဘူရင်း
အဆင်မပြေရာက အဆင်ပြေပြီး ချစ်သူဘဝရောက်အောင် ဇန်တီးပေး

တာတို့၊ ဒီလိုနည်းကောင်းတွေကို တို့မိန်းကလေးတွေက နပ်နေတော့
နည်းသစ်ထွင်လာတာဖြစ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

မြတ်၏ စကားကို ပွင့်လွှာက ပြန်မဖြေ။ သက်လျာကတော့
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး...

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ မြတ်ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီခေတ်ကောင်
လေးတွေက ညာတာပါတေးနဲ့ ဝင်ရောတဲ့နေရာမှာ သိပ်တတ်ကြတာ၊
ဟိုတစ်လောတုန်းကတောင်မှ သက်လျာကို ကောင်လေးတစ်ယောက်
အတင်းဝင်ရောသေးတယ်၊ မြတ်ပြောသလို အသစ်ထွင်ထားတဲ့ နည်း
နဲ့ ဝင်ရောတာပေါ့၊ ဟ... ဟ... ပြန်ပြောရင်ရယ်စရာကြီး’

‘ဪ... ပေါ့ပြီ၊ မိန်းမ ဒါမျိုးကို လျှိုထားတယ်၊ ဘာလို့
အစက တို့တွေကို မပြောပြရတာလဲ’

ပွင့်လွှာက မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် မာန်လိုက်သောအခါ
သက်လျာဇော်ပုသွား၏။ ပြီးမှ...

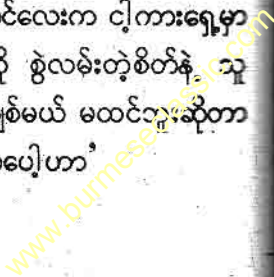
‘ငါလည်း ပြောမလို့ပါ၊ မယ်ပွင့်လွှာရယ်၊ ပြောမယ်ကြံတိုင်း
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ရှုံ့ကနေလို့ ဟီဟီ’

မြတ်က စိတ်ရှည်ချင်ပုံမရ။

‘ကဲပါ မိန်းမကလည်း အူမြူးနေလိုက်တာ၊ ပြောမှာသာ
ပြောစမ်းပါ၊ ရှင်ကြံ့ခွဲရတဲ့နည်းကို’

‘ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ဒီလိုဟ ကောင်လေးတစ်ယောက်က
ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အဝေးကြည့် အနီးကြည့်နဲ့
လိုက်ပိုးပန်းနေတာပေါ့ဟာ၊ ငါကလည်း သိလျက်နဲ့ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေလိုက်တယ်၊ တစ်နေ့တော့ အဲဒီကောင်လေးက ငါ့ကားရှေ့မှာ
ပိတ်ရပ်ပြီး သူ့ကိုဝင်တိုက်သွားပါတဲ့၊ ငါ့ကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ သူ
သွေးပျက်သွားလိမ့်မယ်တဲ့၊ ငါက သူ့ကိုပြန်ချစ်မယ် မထင်ဘူးဆိုတာ
သူသိပါတယ်၊ ဘာညာဆိုပြီး အသနားခံတာပေါ့ဟာ’

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့’



မြတ်က ဝင်နောက်၏။ ပွင့်လွှာက ပြုံးပြီး နားထောင်နေ၏။ သက်လျာက ရင်ကျောပြီး ဆက်ပြောပြန်၏။

‘အဲဒီလောက်နဲ့ ငါ့ကိုလာခြေလို၊ ငါ ဘယ်ကြွေမှာလဲ၊ အဲဒီကောင်လေးကို ငါဟိန်းဟောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ဒီတော့မှ ကောင်လေးက မလွတ်တလွတ် ဖယ်ပေးတယ်၊ ငါလည်း အမြင်ကတ်တာနဲ့ ကားမောင်းကျင်လည်တဲ့ပညာကိုပြုပစ်တယ်’

ပွင့်လွှာက ဝင်၍
‘ဘယ်လိုပြုလိုက်တာလဲ’

သက်လျာက
‘အဲဒီကောင်လေးရဲ့ ခူးကို ကားဘော်ဒီနဲ့ ပွတ်ဆွဲပစ်တာပေါ့’
‘ဟယ်... ရက်စက်လိုက်တဲ့မိန်းမ’

မြတ်၏ မှတ်ချက်စကား။ သက်လျာက အလေးမထားသလို ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

‘အဲဒီမှာ ကောင်လေးနာသွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ နောက်ဆို လမ်းမှာ ငါ့ကိုတွေ့ရင် စေ့စေ့လှမ်းကြည့်ပြီး ဖိနပ်အမြန်ချွတ်၊ ပုဆိုးခါးကြားထိုးပြီး လာရာလမ်းကို ခြေကုန်သုတ်ပြေးတော့တာပဲ’

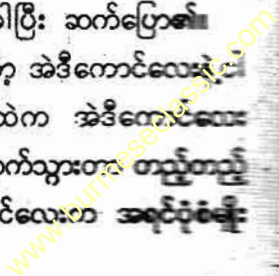
‘ဟင်... နင့်ကောင်လေးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ’
ပွင့်လွှာက ဝင်ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်လျာက

‘အဲဒီလိုလုပ်ပြတာ ငါ ချွေ့ကိုစိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်တဲ့နည်းသစ်တစ်မျိုးပေါ့’

‘ဒါနဲ့ပြီးပြီလား’

မြန်၏အမေး သက်လျာက ခေါင်းခါပြီး ဆက်ပြော၏။

‘ဘယ်ပြီးမှာလဲ၊ အဲဒါနဲ့တစ်နေ့တော့ အဲဒီကောင်လေးပေါ့၊ ငါထပ်ဆုံတယ်၊ လမ်းပြင်နေတဲ့ လမ်းသွလ်ထဲက အဲဒီကောင်လေးလမ်းလျှောက်ထွက်လာတုန်းမှာ ငါ့ကားနဲ့ ရောက်သွားတာ တည့်တည့်တီးသလိုဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒီမှာတင် ကောင်လေးက အရင်ပုံစံမျိုး’



ငါ့ကားကို စေ့စေ့ကြည့်တယ်။ ဒီမှာတင် ငါ့ကိုလည်းမြင်ရော သွေး
ဆုတ်ဖြူရော်သွားတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ သူ့လျှောက်လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း
ဖိနပ်ချွတ် ခါးကြားထိုးပြီး အမြန်ခြေကုန်သုတ်ပြေးတော့တာပဲ။ အဲဒီ
မှာတင် ကံဆိုးချင်တော့...'

‘အဲဒီကောင်လေးပေါ့။ သူ့လာခဲ့တဲ့လမ်းကွေ့နားမှာ ရပ်ထား
တဲ့ လမ်းကြိတ်စက်ကြီးနဲ့ တည့်တည့်ဝင်တိုးမိတာလေ။ ပတ်လက်ကို
လဲရော၊ ငါလည်းလန့်သွားတယ်။ ဘေးမှာ လမ်းခင်းနေတဲ့လူတွေပိုင်း
အုံလာတယ်။ ငါ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတာဆိုပြီး ငါတော်တော် ဝမ်း
နည်းသွားတယ် သိလား။ ဒါကြောင့် နဖူးကွဲပြီး သွေးအိုင်ထဲမေ့လဲနေ
တဲ့ ကောင်လေးကို ငါ့ကားနဲ့ဆေးရုံကြီးကို အမြန်ခေါ်သွားပေးလိုက်
တယ်။ ကောင်လေးကို အရေးပေါ်ကုသနေတုန်းမှာ အချိန်မရလို့ ငါ
ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့လေ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ
ဖြေလို့မရ၊ နေလို့မရနဲ့ အဲဒီကောင်လေးကို အရမ်းသနားပြီး ငါ...
ငါ... တကယ်ချစ်သွားမိတယ်’

သက်လျာ မျက်လုံးလေး ညှိုးနွမ်းသွား၏။ မြတ်က...

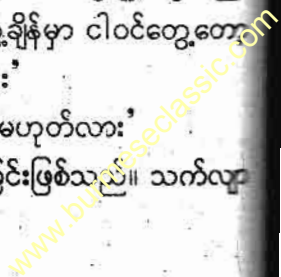
‘နင့်ဇာတ်လမ်းက ရယ်ရမယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အလွမ်း
ဇာတ်ဖြစ်သွားရတာလဲ’

သက်လျာက မျက်နှာလေး ညှိုးနေသော အချိုးပြန်ပြင်ပြီး
ရွှင်လာသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် စကားဆက်၍ ပြောလေသည်။

‘နောက်နေ့ကျတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ စိမ်းနေလို့မရတာနဲ့
ဆေးရုံကို သွားတွေ့တယ်။ ကောင်လေးရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေလည်း
ဆေးရုံထဲမှာ ရောက်နေကြပြီ။ ဧည့်သည်တွေချိန်မှာ ငါဝင်တွေ့တော့
ကောင်လေးက ငါ့ကို လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူး’

‘ဘုရားရေ... အဟိတ်မေ့သွားပြီ မဟုတ်လား’

ပွင့်လွှာက ဘုရားတ၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်လျာ
က ခေါင်းခါပြပြီး စကားဆက်ပြော၏။



‘အတိတ်မမှော့ဘူး၊ အဲဒီကောင်လေး အတိတ်ကို ပြန်သတိ ရသွားတာ ပွင့်လွှာရဲ့၊ ငါနဲ့တွေ့နေတဲ့အချိန်က အဲဒီကောင်လေးက အတိတ်မေ့ပြီး နည်းနည်းကြောင်နေတာ၊ အဲဒီလို ဝင်တိုက်ခံလိုက်ရ ပြီးကတည်းက သူ့အတိတ်ဟောင်းကို အားလုံးပြန်သတိရသွားတယ်၊ ငါနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်သစ်က နည်းသစ်တွေကိုတော့ သူ အားလုံးမေ့ သွားတယ်’

‘ဟာ... နင့်ဟာကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ’

မြတ်က ဝင်ခေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်လျာက...

‘အဲဒီ ဘယ်လိုကြီးလဲကြောင့် ငါ့မှာ ချစ်တတ်တဲ့ဝေဒနာတွေ အဖက်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့ဟာ၊ ငါ့အဖြစ်က ပြန်တွေးမိပြောမိရင် အံ့ဩစရာလည်းကောင်း၊ ရယ်ဖို့လည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ဒီထက်ပြောရရင် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ချင့်နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာပေါ့၊ အခုကြုံကြိုက်လို့ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာ တွေကို ပြောပြတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်တို့ ပြန်မပြောရဘူးနော် ဒါပဲ’
ပွင့်လွှာက ဟဟလေးပြုံးရယ်နေရာမှ...

‘မပြောပါဘူး သက်လျာရယ်၊ တို့လမ်းထဲမှာ အိမ်ပေါက်စေ့ အဝတ်လိုက်ဖွတ်ရင်း အတင်းပြောတတ်တဲ့ ဒေါ်အမိနာတစ်ယောက် တည်းကိုသာ ပြောပြရုံလေး ပြောပြမှာပါ’

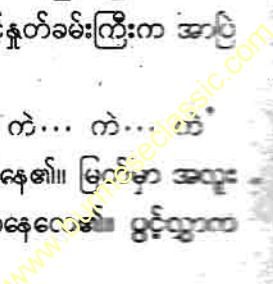
‘ဟယ်... ပွင့်လွှာ မညစ်စုတ်နဲ့၊ သက်လျာ စိတ်ညစ်အောင် သွားပြောရင် သက်လျာ အရမ်းငိုမှာနော်’

သက်လျာ၏ စကားအဆုံးမှာ မြတ်ကဝင်၍ ပြောလာ၏။

‘မငိုပါနဲ့ သက်လျာရယ်၊ နင်ငိုရင် နင့်နှုတ်ခမ်းကြီးက အာဠိ ခြောက်နဲ့ တူလွန်းလို့ပါ’

‘အာ... မိမြတ် မကောင်းဘူးကွာ၊ ကဲ... ကဲ... ဟဲ’

သက်လျာက မြတ်ကိုထုရိုက်ဆွဲဆိတ်နေ၏။ မြတ်မှာ အထူး အလဲကာကွယ်ရင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရယ်မောနေလေ၏။ ပွင့်လွှာက



‘သက်လျာရဲ့ ကောင်လေးလိုများ ငါ့နောက်ကိုအတင်းလိုက်
ကပ်ပြီးပြောနေတဲ့ ဟိုလူဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော်’

သက်လျာက ထုရိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့နော်’

မြတ်က သဘောညှိသလို လှမ်းပြောလိုက်၏။ မြတ်က...

‘ဒါဆို နင်တို့နှစ်ယောက် ဘဝတူတွေပဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့
နှစ်ယောက်ကို ငါတစ်မျိုးပြင်ခေါ်ရမယ်၊ အယားမရူး၊ အရူးမယား
တွေဟေ့... ဟေး... ဟေး’

ပွင့်လွှာနှင့်သက်လျာတို့၏ ဝိုင်းဝန်းထုနှက်မှုအောက်မှာ မြတ်
၏ ရယ်သံ ပျောက်ထွက်သွား၏။



အခန်း(၁၂)

‘မင်း ဒီနေ့ ကားလာထုတ်တာ စောသားပဲ၊ ဝီရိယရှိတာ
ဆောင်းတယ်၊ အဲ... မကောင်းတာကတော့ မင်းအဖေ အိမ်ထဲရောက်
နေတယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ ထုံးစံအတိုင်း မှန်လာပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဘုရားကြီးကို သူ ထိန်းနိုင်ပါတယ်’

တိုက်ခန်းဝမှ ဆီးပြောလိုက်သော ဦးလေးတိုးစကားကြောင့်
သူ့ ဧကန်လုံးပိုကျယ်သွားမိ၏။ ဦးလေးတိုးကို အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက်
ပြီး တိုက်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သောအခါ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့်
မွေးစားဖခင်ဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဦးလေးတိုးပြောစကားကို ဖခင်
ဖြစ်သူ အားလုံးကြားသိနိုင်သော်ငြား ထိုစကားအပေါ်မှာ ဂရုထားဟန်
မပြု။

သူ့ကို လှမ်းပြုံးပြနေသော မွေးစားဖခင်၏ အပြုံးကို သူ
ဆုံးသားနှင့် နားလည်လက်ခံယူလိုက်ရ၏။ ဘဝရဲ့ခါးသီးမှုတွေ လိမ်
သစ်ပွတ်ကျထားသော အပြုံး၊ ရှိသည့်အရွယ်ထက် ပို၍ရင့်ရော်နေသော
အရော်နှမ်းပါးသည့် အပြုံး။

‘အဖေ ငွေလိုလို့လား’

သူ လိုရင်းကို မေးလိုက်၏။ သူ့ကို ရီဝေစွာပြန်ကြည့်နေသော ဖခင်က စိတ်မပါတာပါ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ လူတစ်ယောက်၏ဘဝမှာ တံကြွေတာတစ်မျိုး ခံလိုက်ရသည်နှင့် ပြောင်းပြန်အချိုးကျအောင် ပြောင်းလဲသွားသောအဖြစ်အပျက်။ ထိုသည်၏ သက်သေဖြစ်သော ဖခင်ဖြစ်သူကို သူ စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှ ပါသမျှငွေထုတ်ပေးလိုက်မိ၏။

‘နှစ်ထောင်ရှိတယ် အဖေ၊ လောက်ရဲ့လား’

အေခနဲ လေချဉ်တက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြရှာသော မွေးစားဖခင်ကို သူ အားယူ၍ ပြုံးပြလိုက်၏။

‘အဖေ ဒီလိုပဲ နေသွားတော့မှာလား’

သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာမော့ကြည့်လာသော ဖခင်ဖြစ်သူကို သူ ဆက်ပြောရန် ခွန်အားချို့ငဲ့သွားရ၏။

‘တစ်နေ့နေ့တော့ ငါ ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ’

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကား။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် သူ နာကြားခဲ့၏။

‘အသက်အရွယ်ရလာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပူလို့ကြောက်တာပါ’

‘အဖေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လိုက်နေပေမယ့် တစ်နေ့နေ့တော့ ကိုယ်နောက်စိတ်ပါ လိုက်နေရမှာပဲ အဖေအတွက် မပူပါနဲ့၊ အဖေ အရက်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါပြီ၊ တစ်ဖြတ်ရင် ခံနိုင်မယ်မထင်လို့ တဖြည်းဖြည်းမျှင်းဖြတ်နေတာပါ၊ အဖေအရက်ပြတ်သွားတဲ့နေ့မှာ သားအိမ်ကို ပြန်ခဲ့မယ်’

‘ကျွန်တော် အမြဲတံခါးဖွင့်ထားပါတယ်’

သူ့စကားကို ဖခင်ဖြစ်သူ အားယူပြုံးပြကာ ခေါင်းညိတ်ညိတ် လှုပ်ခါရင်း ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ လက်ကို သူ့အလှမ်းဆွဲပြီး သူ့နဖူးမှာ ကပ်လိလားလိုက်မိ၏။

‘အဖေ သွားတော့မယ်’

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏ ခွန်အားတွေ လျော့ရဲသွား၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို ခေါင်းညိတ်ကာယူ ဆိုက်ရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိ၏။

သူ့အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လုံချည်အနား ခတ်သံကို ကြား၏။ ရုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသော ဖခင်၏ ခြေအစုံတို့ သူ အာရုံဖြင့် ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ခဏအကြာမှာ ဦးလေးတိုး ရောက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းအဖေကို ဒီလိုပဲ နေခိုင်းတော့မှာလား’

‘ဒီလိုမနေဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား ဆောင်းပန်ခဲ့တာပဲ ဦးလေးရယ်၊ အဖေက ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ဒီအဖေပါ။ အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ အဖေ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျနေပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုအခြေအနေ မဆိုးအောင် အဖေ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီအဖေပါ။ ကျွန်တော့်ထက် အဖေက လောကအကြောင်း လူတွေအကြောင်းကို ပိုသိပါတယ်။ အဖေ အမြင်အသိ နှစ်တန်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာမယ့်အချိန်ထိ စောင့်ရှုကလွဲရင် အခုလို အဖေ ငွေလိုတိုင်း ထောက်ပံ့နေရုံကလွဲရင် ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဒီလိုပဲ နေသွားကြရတော့မှာပေါ့ ဦးလေးတိုးရာ’

ဦးလေးတိုးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်လိုက်ပြီး

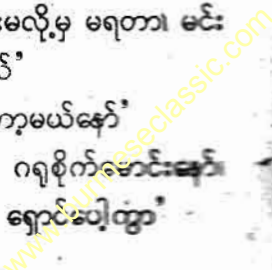
‘အေးပေါ့လေ၊ လူကြီးကို ကလေးဆုံးမလို့မှ မရတာ၊ မင်း

ပြောသလို အဆင်ပြေတာမျိုးပဲ ကောင်းပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကားယူသွားတော့မယ်နော်’

‘အေး... အေး... ကားကိုလည်း ဂရုစိုက်ခောင်းနော်၊

ပြဿနာ တက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ရှောင်ပေါ့ကွာ’



ဦးလေးတိုး စကားကြောင့် အမြော့ညီအစ်မလို ရုပ်ချင်းတူသော မချောနှစ်ယောက်ကို ပြေးအမှတ်ရလိုက်၏။

ပန်းရှင်မွေး...

ပွင့်လွှာ...

သူမတို့နှစ်ယောက်သာ ကောင်းကင်နှင့်မြေလွှာဖြစ်မလာ သရွေ့ သူမတို့ဆုံစည်းနိုင်မယ့်တစ်နေရာကို သူတွေ့အောင် ကြိုးစား ရှာဖွေဖန်တီးပေးနိုင်စေရမည်။

တွေးကြည့်လျှင် သူနှင့်အနေသာကြီးဖြစ်သော်လည်း အိပ်မော် ပန်းကို စိတ်ကူးဖြင့် ထုဆစ်ရခြင်းအပေါ် သူ ရင်ခုန်မွေ့လျော်တတ် သည်မှာ သူ့ပင်ကို ဝါသနာ။

သူ ကားပေါ်ရောက်လာသည်နှင့် သူ့အသိတရား လက်ခံ ပေါ်သွားသော အတွေးပါးပါးကို ပြန်လည်အာရုံထားမိလိုက်၏။

သူ့ဝါသနာက ဖခင်နှင့်ပတ်သက်သော စိတ်ညစ်ခွမ်းကြော မှုကို လျော့ပြေပါးလျှော့သွားစေနိုင်စွမ်းရှိစေသည်မှာ အမှန်တကယ် ပင်။

ငြိမ်သက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော စိတ်မီးလောင်မှုကို ခြေ လျော့ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော အာရုံလဲလှယ်မှုနှင့် ကုစားခွင့်ရှာလည်း ရောက်နေသည့်အတွက်...

ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော မချောနှစ်ယောက်၏ အရေး သည် သူနှင့်လည်း နွေးထွေးစွာ သက်ဆိုင်နေပါသည်။

အနည်းဆုံးဖြင့် မချောနှစ်ယောက်၏ မမြင်နိုင် မသိနိုင်သော အတိတ်ဘဝကို တွက်ချက်အဖြေထုတ်ရာ၌ သူသည် အစားသွင်း ပံ့ပိုးပေးနိုင်သော မသိကိန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။

အခန်း(၁၃)

မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သော အလိုဆန္ဒသည် မမျှော်လင့်သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့် ရုတ်တရက် ပြည့်ဝလာခဲ့စေသော နေ့တစ်နေ့၏ စက္ကန့်အပိုင်းအခြားတစ်ခုမှာ သူရောက်ရှိလာခဲ့၏။

သိပ်မထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားဖူး ပြန်လာသော ပန်းရှင်မွှေးနှင့် သင်းသင်းကို ကားမှတ်တိုင်မှာတွေ့၍ သူ့ကားနှင့်ခေါ်တင်လာခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ထိုသည်နှင့်ဆန့်ကျင်သော အလွန်ထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ လမ်းကြုံ၍ သူ့ကားအတွက် ဓာတ်ဆီဝင်ထည့်စဉ်မှာပင် ထိုဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့မှာ တန်းစီနေသော ပွင့်လွှာတို့ကားကို တည့်တည့်ကြီး သွားတိုးမိခြင်းဖြစ်၏။ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ရပ်ထား၍ ပွင့်လွှာတို့ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

‘တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ ပန်းရှင်မွှေး ခဏလေး အောက်ကိုး ငါး လေးလိုက်ပါလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ’

ပန်းရှင်မွှေးကိုခေါ်ပြီး ပွင့်လွှာတို့ကားနားမှာ ရပ်လိုက်၏။ ယာဉ်မောင်းနေရာမှာ ထိုင်နေသော ပွင့်လွှာက မော့ကြည့်လာသည်။

‘ပွင့်လွှာ... မင်းနဲ့တူတဲ့ ပန်းရှင်မွှေးဆိုတာ ဒီမှာ’

သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်မှာ အံ့ဩမှု လှိုင်းတွေ လက်
လက်ယုတ်ဖြာနေသယောင်ယောင်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ မယုံကြည်နိုင်
မှုတို့ နေ့ညးတွန်းလှန်နေရသော အရိပ်လက္ခဏာတွေ။

မယုံကြည်နိုင်ခြင်း အရိပ်တွေ တိတ်ဆိတ်စွာ လွင့်ပြယ်သွား
သည်အထိ သူ ငြိမ်ပြီး စောင့်နေလိုက်၏။

‘အံ့ဩစရာပဲ၊ တူလိုက်တာနော်’

ပန်းရှင်မွှေးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကား။

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အသိမေ့နေသလို မော့ကြည့်နေ
သော ပွင့်လွှာအား...

‘ယုံပြီလား’

ပွင့်လွှာက သူမ၏ သူငယ်ချင်းများဘက် လှည့်ကြည့်၏။
ပွင့်လွှာ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ပွင့်လွှာ
ကို တစ်လှည့်၊ ပန်းရှင်မွှေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြ၏။

သူက...

‘ကိုယ်တို့ဓာတ်ဆီဖြည့်ပြီးတာနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဆိုပြီး
စကားပြောကြရအောင်လား’

ပွင့်လွှာ ခပ်ဆဆ စဉ်းစားနေရာမှ သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
၏။ ပန်းရှင်မွှေးမှာ ပွင့်လွှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူမမျက်နှာကို
သူမဘာသာ လက်ဖြင့်အသာစမ်းကြည့်နေ၏။



ပြည်သာယာလမ်းထိပ်မှာရှိသော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခု
မှာ အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့မိကြ၏။

တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး အသေးစိတ် လေ့လာအကဲခတ်နေ
ကြသော ပန်းရှင်မွှေးနှင့် ပွင့်လွှာတို့ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှာတူညီလွန်းသူပေါ်မှာ နှစ်

www.burmeseclassic.com

ဖက် သူငယ်ချင်းတွေက ရေပက်မဝင်အောင် ဝေဖန်ဆွေးနွေးနေကြ
၏။

သူက...

‘လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှား ရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အားလုံးရဲ့ သုံး
သပ်မှုအမြင်တွေ မှားနေတယ်၊ ပွင့်လွှာနဲ့ ပန်းရှင်မွှေးဟာ ကျိန်းသေ
အမြှာညီအစ်မပဲ၊ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူလွန်းတာ အမြှာညီ အစ်မတွေပဲ
ဖြစ်မှာမဟုတ်လား’

သင်းသင်းက ပန်းရှင်မွှေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

‘ဖြစ်နိုင်တယ်နော်’

ပန်းရှင်မွှေး ဘာမှပြန်မတုံ့ပြန်၊ ထိုနည်းတူ ပွင့်လွှာမှာလည်း
ငြိမ်သက်လျက် မြတ်က ပွင့်လွှာပခုံးကို သူမပခုံးနှင့်တိုက်လိုက်ပြီး...

‘ရှင်... ဒီလိုပဲ ဆွံ့အနေတော့မှာလား’

ပွင့်လွှာက မြတ်ကို မကြည့်၊ ပန်းရှင်မွှေးနှင့်သူ့ကို မျက်လုံး
လေးလှန်ပြီး ကြည့်ကာ...

‘ဒီက မမက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

ပန်းရှင်မွှေးက ပွင့်လွှာကို အပြုံးနှင့်တုံ့ပြန်ပြီး...

‘နှစ်ဆယ်ထဲဝင်နေပါပြီ’

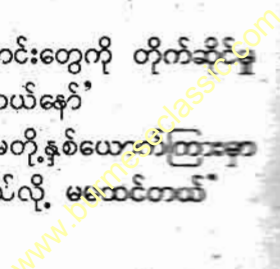
သူမတို့နှစ်ယောက်၏ မွှေးရက်ကို တိုက်ကြည့်သောအခါ
တူညီနေ၏။ မွှေးနာရီ အတိအကျကိုဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး မသိကြ။

သူက နှစ်ဖက်စလုံးကို ရင်းနှီးရဲရင့်စွာ စကားပြောလာနိုင်
စေရန် အလိုက်သင့်ဟာသလေးတွေဖောက်ပြီး ပေါင်းကူးပေးနေ၏။

အတန်ကြာမှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နှုတ်မှုရေးရာ ရဲသွက်လာကြ
ပေသည်။ ပွင့်လွှာက...

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို တိုက်ဆိုင်မှု
များလာတော့ အံ့ဩရတာများပြီး ယုံသွားတယ်နော်’

‘မမလည်း ညီမလေးလိုပါပဲ၊ မမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
လျှို့ဝှက်ချက်အတော်များများ ရှိကိုရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်တယ်’



‘ဟုတ်တယ် ညီမလည်း အဲဒီလိုမြင်တယ်’

သူကဝင်၍...

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စုံစမ်းပြီး ပြန်တိုက် ညှိကြည့်ပေါ့၊ ပန်းရှင်မွှေးကလည်း ပန်းရှင်မွှေးရဲ့ မိဘတွေကို ပြန် မေးကြည့်၊ ပွင့်လွှာကလည်း ပွင့်လွှာရဲ့ မိဘတွေကိုပြန်မေးကြည့်၊ ဒါဆိုရင် လျှို့ဝှက်မှုရဲ့ သဲလွန်စတွေ ရလာမှာပေါ့၊ ကံကောင်းရင် အကြောင်းစုံတောင် သိရဦးမယ်’

ပန်းရှင်မွှေးက...

‘ရှင်အကြံ မဆိုးဘူး၊ မမ သဘောတူတယ်၊ ညီမကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

‘သမီးရဲ့ မိဘတွေကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သမီးကို ဖေဖေကော မေမေကောက အရမ်းချစ်တာ၊ ပြီးတော့ သမီးကတစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ် နေတယ်လေ’

သူက

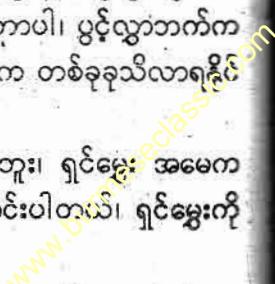
‘မေးတော့ မေးကြည့်ပေါ့၊ မဖြေရင်တောင်မှ ပွင့်လွှာရဲ့မိဘ တွေ ပွင့်လွှာ ဒီအကြောင်းသိတာကို အလွန်အံ့ဩသွားကြမှာပဲ၊ အဲဒီ အခါကျမှ စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ပြောချင်ပြောလာနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

မြတ်က...

‘ရှင်ပြောတာက ပွင့်လွှာဟာ သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပိုင် သေတွက်ထားသလိုပါပဲလား၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ၊ တော်ကြာ မြတ် တို့ပါ ပြဿနာတတ်လိမ့်မယ်၊ မြတ်တို့က ပွင့်လွှာနဲ့တတ်တဲ့တွေလေ’

‘ကျွန်တော် ပိုင်သေပြောရဲလို့ ပြောတာပါ၊ ပွင့်လွှာဘက်က အဖြစ်မှန်မသိရရင်တောင်မှ ပန်းရှင်မွှေးဘက်က တစ်ခုခုသိလာရနိုင် တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေ ရှင်မွှေး အတတ်မပြောနိုင်ဘူး၊ ရှင်မွှေး အမေက အပေါက်နည်းနည်းဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်၊ ရှင်မွှေးကို



လည်းချစ်တယ်၊ ရှင်မွေးကို ဘယ်တော့မှ ညာမပြောခဲ့ဖူးဘူး’
သင်းသင်းက...

‘ဒါတော့ တကယ်ပဲ၊ သင်းသင်း အသိဆုံးပါ’

‘ကဲ... ဒါဆိုရင်လည်း မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အနေနဲ့ စားသောက်
ထိုင်ကြရအောင်၊ မနက်ဖြန် ဒီဆိုင်မှာပဲ ဆုံမှတ်လုပ်ပြီး ပြန်တွေ့ကြ
ဆယ်၊ အဲဒီနေ့မှာ ပန်းရှင်မွေးနဲ့ ပွင့်လွှာတို့ရဲ့ အဖြေတွေ ပြန်ပါလာ
မယ်လို့ ယုံကြည်ထားရအောင်လား၊ ဘယ်လိုအဖြေပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ပွင့်လွှာက
လည်းငယ်မျှ ငေးရီနေရာမှ...

‘ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အကျိုးဆောင်ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ပွဲခ
တော့ မရနိုင်ဘူးနော်’

‘ကိုယ်က မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကြားက အကြောင်းတရားကို
စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ စိတ်ချ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကျိုးဆောင်ခအဖြစ်
မင်းတို့ရဲ့ သတ်မှတ်မှုကို ကိုယ်ရထားပြီးပါပြီ၊ ပွဲခမလိုတော့ဘူး’

‘ဘယ်လိုသတ်မှတ်မှုလဲ’

‘အကျိုးဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်မှုလေ’

သင်းသင်းက ပန်းရှင်မွေးကို တံတောင်နှင့်အသာတွတ်ရင်း

‘အကျိုးဆောင်ကြီးကလည်း ဒီဝိုင်းကို ရှင်းသင့်တယ်ထင်တာ

မြတ်က လက်ဖျစ်လေးတစ်ချက်တီးပြီး မေးလေးမော့ကာ

‘အဲဒီအစ်မရဲ့ အကြံကို မြတ် ထောက်ခံတယ်’

မြတ်၏ စကားကိုကြားပြီး အားလုံး ပျံ့ရယ်ဖြစ်သွား၏။

ပွင့်လွှာက သူ့ကို ပခုံးလေးပင့်ချီကြည့်ရင်း...

‘အများအကျိုးဆောင်ရင် ကိုယ့်အကျိုးလည်း အောင်တတ်
တယ်နော်’

သူက...

‘အများအကျိုးဆောင်မှ ကိုယ့်အိတ်ကလေး ပြားရတာလဲ မှတ်

သားရောပါပဲနော်

အချိုးသမီးလေးယောက်၏ ရယ်သံအောက်မှာ သူ့မျှော်လင့် နှုတ်တောက်သွား၏။ ယခု ပုံစံအတိုင်းသာဆိုလျှင်...

မနက်ဖြန် ဆုံမှတ်သည် သူ့မျှော်လင့်သော လျှို့ဝှက်သံတို့ ဈေးကို စိတ်ဝင်စားကြားနာရပေလိမ့်မည်။



ချိန်းဆိုထားသောနေ့၊ သတ်မှတ်ထားသော နာရီ၊ ဆုံမှတ် ထားသော နေရာမှာ သူ နာရီဝက်လောက် ကြိုစောရောက်နေခဲ့၏။

ငါးမိနစ်အလိုမှာ ပန်းရှင်မွှေးနှင့် သင်းသင်းရောက်လာ၏။ သတ်မှတ်နာရီတိုင် ပွင့်လွှာ မရောက်လာသေး၊ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိလျက် နှင့် နောက်ကျနေ၏။ မီးပွိုင့်တွေ မိနေ၍လား။

သုံးယောက်သား အအေးမှာသောက်ပြီး လမ်းမပေါ် အရိပ် တကြည့်ကြည့် မျှော်နေမိကြ၏။ ရောက်လာလေပြီ။ ချိန်းဆိုထားသော ချိန်ထက် ဆယ်မိနစ်နောက်ကျ၏။

ပွင့်လွှာက သူမ နောက်ကျမှုကို တောင်းပန်စကားဆိုဖို့ စဉ်း စားမိပုံမရ။ ပန်းရှင်မွှေးက ပွင့်လွှာကို ထပြီး နှုတ်ဆက်ရှာ၏။

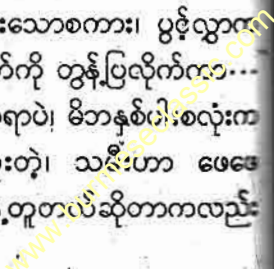
ကာယကံရှင်ရောက်လာမှ ပြောပြမည်ဆိုသဖြင့် ကြိုတင် ရောက်ရှိနေသော ပန်းရှင်မွှေးကို ထပ်မမေးမိ။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆုံမိကြသောအခါ...

‘တို့ဆီမှာ ဝမ်းသာစရာအဖြေ ပါလာတယ်၊ ညီမကော ဘယ် လိုလဲ’

ပန်းရှင်မွှေး၏ တက်ကြွဟန်ချီထားသောစကား၊ ပွင့်လွှာက နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်ကို မှဲပြီး ပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ကာ...

‘သမီးရဲ့ အဖြစ်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ သမီးဟာ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ သမီးအရင်းအစစ်ပါတဲ့၊ သမီးနဲ့တူတယ်ဆိုတာကလည်း



အလှူတော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

အလှူအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်တဲ့’
ပွင့်လွှာနှင့်မြတ်ကလွဲလျှင် အားလုံး ကြက်သေသေသွားမိ၏။
အိုက်အတန် အလှူမှာပင် ပွင့်လွှာက စတင်လာပြန်၏။

‘မမရဲ့ အဖြေကကျော့ ဘယ်လိုတဲ့လဲ’

အားလုံး၏ အာရုံတွေက ပန်းရှင်မွှေးထံ စူးရောက်သွား၏။

ပန်းရှင်မွှေးက အနည်းငယ် အားယူထားသော လေသံဖြင့်...

‘မမရဲ့ အားမကတော့ ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ မမဟာ သမီးအရင်း

မဟုတ်ဘူးတဲ့’

ပွင့်လွှာနှင့်မြတ်တို့ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ

ငြိမ်စောင့်နေလိုက်စဉ် ပန်းရှင်မွှေးက...

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မမှာ အမြှာညီအစ်မရှိတယ်၊ မရှိဘူး

ဆိုတာတော့ အမေလည်း အသေအချာသိပုံမရဘူး၊ မမကို တစ်ဆင့်ခံ
သူလက်ထဲက မွေးစားခဲ့တာလို့ ပြောတယ်’

သူက...

အဲဒါ သဲလွန်စပဲ

သင်းသင်းက...

‘အဲဒီစစ်မြစ်ကို လိုက်လေ့လာနိုင်ရင် အဖြေမှန် သိရမှာပဲနော်’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပွင့်လွှာက နှုတ်ခမ်းကိုကိုင်ငုံစဉ်း

စားနေဆဲ။ မြတ်က ထပ်မံထွက်ပေါ်လာမည့် စကားအပေါ် စိတ်ဝင်
စားနေ၏။

ပန်းရှင်မွှေးက...

‘အမေက တို့ကိုမွေးစားဖို့ တောင်းယူခဲ့တဲ့လူကြီးက သုံးခွ

အခုထိရှိသေးတယ်လို့ အမေကပြောတယ်’

ပွင့်လွှာ တွန့်ခနဲ ထိတ်ပျာပျာဟန်ဖြင့်...

‘အဲဒီလူကြီးက မမရဲ့အဖေလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလူကြီးကလည်း တစ်ဆင့်မွေးစားတဲ့လူဆို

တာ အမေတို့သိတယ်၊ မသိတာက အဲဒီလူကြီး ဘယ်ကဘယ်လို့

မွေးစားခွင့် ရသလဲဆိုတာကိုပဲ’

ပန်းရှင်မွေးက စကားအဆုံးမှာ သူဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆို အဲဒီလူကြီးလိပ်စာ သိသလား’

‘သိတယ်၊ လိုရမယ်ရ အမေ့ဆီက တောင်းထားတယ်’

‘မမရဲ့အမေက မမကို သိပ်မချစ်ဘူးလား’

‘ချစ်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့အကြောင်းကို ခဏလေးနဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ တစ်မျိုးထင်မိတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်’

‘အမေ့ရဲ့ဘဝမှာ အဲဒီတစ်ခါပဲ အစ်မပေါ် ညာခွဲတယ်ဆိုတာ အမေ ဝန်ခံပြီး ဖွင့်ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒါကလည်း သမီးအရင်းလိုမချစ် တဲ့ သဘောထားနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြစ်မှန်ကို အစ်မက မရမထ မေးလာလို့ ဖွင့်ပြောပြခဲ့တာပါ’

‘ရှင်မွေးကို အဲဒီအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးကတည်းက အဒေါ်လည်း စိတ်မရွှင်လန်းဖြစ်သွားလိုက်တာ ရှင်မွေးရော သင်းသင်းထိ မနည်းချော့မော့ပြောယူရတယ်။ ရှင်မွေးက အဖြစ်မှန်သိလည်း အရင်းလို ဆက်ပြီးချစ်ခင်နေသွားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားကို အထပ်ထပ် ပြောပေးခဲ့တော့မှ အဒေါ် နေသာထိုင်သာရှိသွားရရှာတယ်လေ သင်းသင်းဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ကို သနားလိုက်တာ’

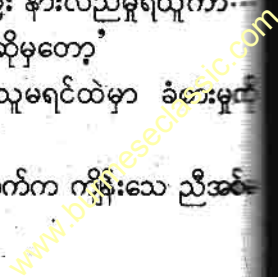
‘ပန်းရှင်မွေးရလာတဲ့ သဲလွန်စနဲ့ ဇစ်မြစ်ကို လိုက်ဖော်ရင် အဖြစ်မှန်သိရလိမ့်မယ်။ သုံးခွကို အခုနေ့ချင်းပြန်သွားရင် ဖွဲ့သေးတယ် သွားကြမလား’

ပန်းရှင်မွေးနှင့် သင်းသင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပွင့်လွှာနှင့် မြတ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး နားလည်မှုရယူကာ-

‘ပွင့်လွှာတို့ဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုမှတော့’

ပွင့်လွှာ စကားကို ဆက်မဆို၊ သူမရင်ထဲမှာ ခံစားမှုကို လျှို့ဝှက်သို့သိပ်နေဟန်တူ၏။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်းသေ ညီအစ်-



ဖြစ်ရမယ်’

မြတ်က...

‘တစ်ဖက်သတ်ကြီးပါလား၊ အကျိုးဆောင်ကြီးကလည်း ဇွတ်
အခုအရေးက ဖြစ်တော့ဖြစ်ပဲလေ၊ ဧရာဝတီနဲ့သံလွင်ဆိုတဲ့
ကြောင်းက ရှိသေးတယ်လေ’

သူ့စိတ်ထဲမှာ ရွာသူဝင်နှောက်ပြီဟု အလိုလိုသိလိုက်၏။

‘ကဲပါ ရှင်မွေးတို့လိုက်မယ်ပြောတယ်၊ ပွင့်လွှာတို့အနေနဲ့
ဦးဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုအနေနဲ့
လိုက်ကြည့်ပါလား’

ပွင့်လွှာနှင့်မြတ်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံပြန်၏။ သူ စိတ်မရှည်

ဘာ...

‘လိုက်မယ် မဟုတ်လား’

ထပ်မေးလိုက်မှ ပွင့်လွှာခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထိုအခါမှ မြတ်က

‘ဒီလိုဆိုတော့လည်း လိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့’

ကာယကံရှင်ထက် ပိုကံနေသော လူတချို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို

မြတ်၌ တွေ့ရ၏။

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မြတ်နဲ့သင်းသင်းနဲ့ နေခဲ့ကြပေါ့၊ အရေး

ဆိုတဲ့လူပဲ ခေါ်သွားမယ်လေ’

သူ့စကားအဆုံးမှာ မြတ်နှင့်သင်းသင်းထံမှ ပူညံပူညံအသံ

တွေ လျှံထွက်လာ၏။

‘သူများတို့ကတော့ အရေးမပါတာကျနေတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါ၊ တို့လည်းသိချင်တာပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ လူပိုပါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်

အားလမ်းမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ဆင်းတွန်းခိုင်းရတာပေါ့’

သူ့စကားအဆုံးမှာ မြတ်နှင့်သင်းသင်းမျက်လုံးတွေ ပုစွန်လှုပ်

သွားဖြစ်သွားကြ၏။

အခန်း(၁၄)

သုံးခွဲမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ပန်းရှင်မွေးလိပ်စာအတိုင်း လိုက်ရှာ၏။ ဟိုလူမေး၊ ဒီလူမေးဖြင့် ဦးမောင်ထိုက်ဟု အမည်ရသော တွေ့လိုသူ၏ မဟာတဲနန်းကို ခြေလျင်မြန်းရဆိုက်ရ၏။ ကားဝင်၍ မရသော လမ်းကျဉ်းကလေးမို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ဝင်ခြင်းပင်

ထိုကဲ့သို့ ခြေကျင်လျှောက်ဝင်ခြင်းမှာ သူနှင့်ပန်းရှင်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်မိသော်လည်း ပွင့်လွှာအတွက် အနည်းငယ် ညည်းညူစရာဖြစ်လို့နေပါသည်။

သူ တမင်ချန်ထားရစ်ခဲ့သော သင်းသင်းနှင့်မြတ်တို့သာ ဝေလာလျှင် ပွင့်လွှာပို၍ အဖြစ်သည်းနေမှာ အသေအချာ။

ဦးမောင်ထိုက်ဆိုသော လူနှင့် တွေ့ဆုံဖြစ်သောအခါ ပန်းရှင်မွေး၏ မိခင် အမည်အရင်းခံ၍ စကားစရ၏။

အသားညိုညို၊ အင်္ကျီပိုသီပတ်သီနှင့် အသက်လေးဆယ့်နှစ်အရွယ်ရှိ ဦးမောင်ထိုက်မှာ အလုပ်ကြမ်းဒဏ်မိနေသော ရောဂါသည် တစ်ဦးနှင့် ပိုတူ၏။ ရုပ်ချင်းတူလွန်းသော ပန်းရှင်မွေးနှင့် ပွင့်လွှာတို့ကိုကြည့်၍ ဦးမောင်ထိုက် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေဟန်တူ၏။

ကျွန်မ ဒေါ်စိမ်းမြရဲ့ သမီးပါ။ သူတို့က ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ

ပန်းရှင်မွှေးစကားကြောင့် ဦးမောင်ထိုက် တအံ့တသြဖြစ်

သွား၏။

‘မစိမ်းမြရဲ့ သမီးက ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ၊ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ချင်းတူလှချည်လား၊ သမီး... သမီးကော ဦးကို မှတ်မိလား၊ သမီးလသားအရွယ်တုန်းက သမီးကို ဦးအရင် မွေးစားခဲ့တာလေ’

‘အဲဒီအရွယ် ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ အမေ ပြောပြမှ သိရတာ အခု သမီးတို့လာတာလဲ အဲဒီကိစ္စပဲ’

‘အို... ဟုတ်လား၊ နို့နေပါဦး၊ မမြစိမ်းကော နေကောင်းရဲ့ ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားလိုက်တာလည်း လွန်ပါရောလား၊ အဆက်အသွယ်မှကို မရတော့တာကလား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သမီးကောင် ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အေးကွယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို အတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ’

‘အမေ နေကောင်းပါတယ်’

ဦးမောင်ထိုက်နှင့် ပန်းရှင်မွှေးတို့ လေကြောရှည်နေချိန်၌ နှင်းလွှာမှာ သူမထိုင်နေရသော ဖျာကြမ်းလေးကိုပင် မထိုင်ချင်ချင်ဖြစ် သွား၏။ တဲအိမ်လေး၏ နှမ်းပါးမှုကို သူမ နှစ်လိုပုံမရ။

‘သမီး... ဦးကို အရေးကြီးတာ မေးချင်လို့ပါ၊ ဦး အမှန် အတိုင်းဖြေပေးစေချင်တယ်၊ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ဒီငွေက ဦးကို အဖိုး ကန်တော့တာ’

ပန်းရှင်မွှေးက သူမ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ငွေအနည်းငယ် ထုတ်ပြီး လက်အုပ်ကလေးချီကာ ဦးမောင်ထိုက် လက်ထဲ ငွေ သွင်းပေးလိုက်၏။ ဦးမောင်ထိုက်က မချီပြုံးလေးနှင့် သာဓုခေါ်ရှာ၏။ အတန်ကြာမှ...

‘သမီးရဲ့မိဘအရင်းတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဦးပဲပြောနိုင် တယ်၊ သမီးကို စာနာထောက်ထားသောအားဖြင့် ဦး အမှန်အတိုင်း ပြောပြပေးပါနော်’

‘ခစိမ်းမြက သမီးကို မပြောဖူးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း... ဦးက သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုနဲ့
ပြောမပြခဲ့ဘူးတဲ့။ နောက်ကြောင်းပြတ်သွားအောင်လို့ မပြောပြခဲ့တာ
လို့လည်း အမေက ပြန်ပြောပြတယ်’

‘အင်း... ဟုတ်သားပဲ။ နှစ်တွေကကြာတော့ အဲဒီအချိန်
ပြောမိသလား။ မပြောမိဘူးလားဆိုတာတောင် ဦး မမှတ်မိဘူးဖြစ်သွား
တယ်။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ အေးလေ အဲဒီအချိန်တုန်းကလည်း ပြော
မသင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ပြောသင့်ပြီထင်ပါရဲ့။ မပြောစေချင်
သူတွေလည်း ခုလောက်ဆိုရှိမယ်ထင်တော့ပါဘူး။ အင်း ဒီလိုကွယ့်...’

ဦးမောင်ထိုက် ပြောပြသော အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ သူ့
သုံးဦး၏ အာရုံတွေ ပျော်ဝင်နှစ်မွန်းသွား၏။

‘သမီးရဲ့ ဖေဖေဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ရဲ့ သားသမီးပဲ
သမီးရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေက ဂုဏ်ပကာသနကို သိပ်မက်ကြတဲ့
တန်းစားတွေပေါ့ကွယ်။ အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီအခါက ပည်း ခေတ်စား
သားကွယ့်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သမီးအဖေဟာ သမီးအမေဖြစ်လာမ
မခင်သုန်နဲ့ ဖူးစာဆုံပါလေရော၊ မခင်သုန်က သမီး အဘိုးအဘွား
တွေရဲ့ အိမ်ဖော်ပေါ့။ မိမဲ့ဖမဲ့ ဆွေမျိုးမရှိတဲ့ မခင်သုန်ရဲ့ ဘဝစာတံ
ကြောင်းတော့ ဦးလေးလည်း အတိအကျမသိပါဘူး။ မခင်သုန်က
ရုပ်ကလေးပြေပြစ်တယ်။ ရိုးတယ်။ အေးတယ်။ အပြုအစုကောင်း တယ်
သမီးအဖေနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူဖြစ်ကြရာက ခိုးရာလိုက်ပြေးကြ
ရော၊ သမီးရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေဆို ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ဆွေဆွေ
ကြတာပေါ့။ ခက်တာက သူတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားကို မပစ်ရင်
ချွေးမကိုလည်း မနှစ်သက်။ နောက်ဆုံး ချွေးမကို ကိုယ်ဝန်ရှိခါမှာ
အချိုသတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတယ်။ ချွေးမ ဖွားခါနီးမှာ သမီး
အဖေကို စီးပွားရေးအကြောင်းတစ်ခုပြပြီး နယ်ကို ညာရွှေဟ်လိုက်ကြ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မခင်သုန်က သမီးကိုလည်း မွေးရော ဂုဏ်ပကာသန

အောင်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

အော်ဟောသူတွေရဲ့ ဘီလူးဇာတိကိုပြကြတော့တာပဲ။ တစ်ဦးတည်းသော သားအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ မွေးလာတဲ့ ကလေးကို သူတို့ရဲ့သွေးသားလို မှတ်မထင်နိုင်ကြဘူးလေ'

'မွေးပြီးတဲ့ကလေးကို ဦးလေးလက်ထဲ အပ်ပြီး သင့်ရာတစ် နေရာမှာ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း စွန့်ပစ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဦးလေး ဘယ် ထုပ်ရက်ပါ့မလဲ။ ကဲ... ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် ဦးလေးမွေးမယ်။ ဒီ တော့ မွေးတဲ့ ငွေကြေးအတော်များများ ဦးလေးကို ပေးလိုက်ပြီး ဘယ်တော့မှ ဒီကိုပြန်မလာဖို့ ကတိတောင်းတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ထည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်ခိုင်းထားတယ်။ ပေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးကိုပိုက် ပြီး ဒီလို လူစားတွေနဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ ဦးလေး ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်တယ်'

ခဏနားလိုက်သော ဦးမောင်ထိုက်ကို ပန်းရှင်မွှေး အားမလို အားမရဖြင့် ကြည့်ရင်း ဆက်ပေး၏။

'သမီးအမေကိုကော သူတို့ဘယ်လို'

ပန်းရှင်မွှေး စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဦးမောင်ထိုက် ဖြတ်ပြော ၏။

'နောက်ပိုင်းအကြောင်းတွေကိုတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ် သွားလို့ ဦးလေး မသိဘူးကွယ်။ ဦးလေးက အဲဒီအိမ်ကခြံစောင့်အလုပ် သမားဆိုတော့ မေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ကတိလည်းပေးခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဒါနဲ့ ယောက်ျားရင့်မာကြီးက မွေးကင်းစကလေး(ကိုမွေးရတာ အတော် ကသီ လင်တနိုင်သားကလား။ အဲဒီမှာတင် ဒီသုံးခွကိုပြောင်းလာတော့ သမီး ရဲ့ မွေးစားအမေ မစိမ်းမြနဲ့ တွေ့တာပဲ။ မစိမ်းမြက အပြောဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ ဦးနဲ့သမီးတို့ရဲ့ ဒုက္ခကိုမြင်ပြီး မနေနိုင် မထိုင် နိုင် ဝင်ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရာက သမီးလေးကို သမီးအရင်းတို့ ချစ်သွားရှာတာပါကွယ်။ နောက်တော့ အပြီးအပိုင် မွေးစားဖို့ကောင်း တာနဲ့ ဦးလေးပဲ ပေးလိုက်တယ်။ ဦးလေးက ဆင်းရဲတော့ အသက် တော်ဘူးလေ။ မစိမ်းမြက အထိုက်အလျောက် နားရားရတာပဲ။

ဘုရား သမီးတို့လည်း သိပ်ချစ်တဲ့သူမဟုတ်လား၊ ဒီတော့...

'ဒီလောက်ဆို သမီး သဘောပေါက်ပါပြီ၊ နောက်တော့ အဖေ ဒီကနေ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားဖြစ်ရော မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ကောင်းမယ်ထင်တဲ့နေရာ တို့ ပြောင်းသွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ နောက်ကြောင်းမရှင်းလှတဲ့ သမီး လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက လာလုမှာစိုးရှာတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အပြီး ခြေရာဖျောက်သွားတာပေါ့'

ထိုစဉ်မှာပင် ပွင့်လွှာကဝင်၍...

'အဲဒီတုန်းက မွေးခဲ့တာ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လား'

ပွင့်လွှာ စကားကြောင့် ဦးမောင်ထိုက် တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ...

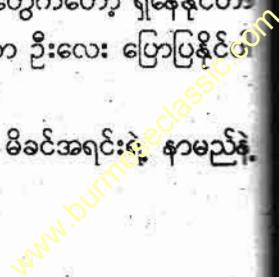
'မွေးပြီးပြီးချင်း ကလေးကို ဦးလက်ထဲထည့်ပြီး အားချင်း ထွက်သွားခိုင်းတော့ နောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဦး မသိရဘူး။ ဦးအထင်တော့ တစ်ယောက်တည်းလို့ ထင်တာပဲ၊ အခု သမီးတို့နှစ် ယောက်ဟာ တကယ့်အမြွှာပူးလိုလိုပါပဲလား၊ အဲဒါကို ဦးလည်း စဉ်း စား ကြည့်နေတာ၊ ဦး မသိနိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်များ ဖြစ် နေမလားလို့'

သူက ဝင်၍...

'ဒါဆို အဲဒီမိသားစုကြီး အခုရှိနေဦးမှာပေါ့'

'ဒါလည်း ဦးလေး အသေအချာမသိဘူး၊ လူကြီးတွေမရှိနိုင် တော့ပေမယ့် သမီးရဲ့အဖေရင်းနဲ့ အမေရင်းတွေကတော့ ရှိနေနိုင်တာ ပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်မှာ သူတို့နေကြတယ်ဆိုတာ ဦးလေး ပြောပြနိုင်တာ ကယ်'

'အဲဒါ သဲလွန်စပဲ၊ ဖခင်အရင်းနဲ့ မိခင်အရင်းနဲ့ နာမည်နဲ့ ဝိပ်စာကို ပြောပြပါလား'



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

‘ဖခင်အရင်းရဲ့ နာမည်က ကိုရွှေမိုးတဲ့၊ မိခင်ကတော့ စော
စောကပြောခဲ့တဲ့ မခင်သုန်တဲ့၊ သူ့အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ နာမည်ကတော့
ဦးဘတူနဲ့ ဒေါ်ရွှေဥတဲ့၊ အထည်အလိပ်ကုန်သည်ကြီးတွေပေါ့ကွယ်’

ဦးမောင်ထိုက်စကားကြောင့် ပန်းရှင်မွှေးနှင့် ပွင့်လွှာတို့ထက်
သူပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။ ဆက်ပြောရန် ပြင်နေသော ဦးမောင်
ထိုက်အား...

‘ခဏလေးနော် ဦးလေး၊ ကိုရွှေမိုးဆိုတာ အသားလတ်လတ်
ဈာန်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နောက်ပြီး အရပ်က ဦး အရပ်လောက်ပဲရှိ
မယ်၊ သူ့လည်ပင်းမှာ မဲ့နှစ်လုံးပါတယ်လေ၊ ထင်သာမြင်သာအောင်
လည်တိုင် ဟိုဘက်ဒီဘက်ပေါက်နေတဲ့ မဲ့တွေပေါ့၊ အဲဒီလိုပုံစံရှိတဲ့
သူများလား’

သူ့စကားကြောင့် ဦးမောင်ထိုက် မျက်လုံးတွေ တောက်ပသွား
၏။ သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးရင်း...

‘ငါ့တူပြောတာ ကိုရွှေမိုးပဲ၊ ဟုတ်မှဟုတ်ပေါ့ ငါ့တူရာ၊
ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့အခုဘယ်မှာလဲ’

‘သူရှိပါတယ်၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်မလား’

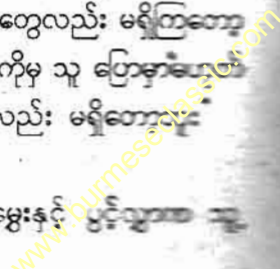
‘ကြည့်မယ်၊ ကြည့်မယ်၊ ဆရာတို့မိသားစုနဲ့မဆုံဖြစ်တာ
နှစ်ကြာတာဖြင့် နည်းမှတ်လို့၊ အခု ဆရာတစ်ယောက်တည်းပဲလား၊
ဆရာကတော်ရော’

ဆက်ပြောရန် ပြင်နေသော ဦးမောင်ထိုက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြ
ရင်း...

‘သူတစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ သူ့မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့
ဘူး၊ ရှိလည်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ ပြောမှာပေးတယ်
ဘူး၊ သူက ဇာတ်မြုပ်နေတာ၊ သူ့ဇနီးသည်လည်း မရှိတော့ဘူး’

‘ဟေ့’

ဦးမောင်ထိုက် ကဲ့ပြန်သံ၊ ပန်းရှင်မွှေးနှင့် ပွင့်လွှာတို့



တောအပေါ် မယုံမရဲဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ သူက...

‘ကြာပါတယ်၊ အချိန်မီ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်၊
တွေ့ကြပြီးရင် ဦးလေးကို ဒီပြန်ပို့ပေးမယ်’

‘အေးကွယ်၊ ကောင်းသား’

ဦးမောင်ထိုက်ကို ခေါ်ပြီး သူတို့အားလုံး ကားဖြင့် ရန်ကုန်
ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြ၏။

လမ်း၌...

‘နေပါဦး၊ ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား’

ပန်းရှင်မွှေးက မေးလာ၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

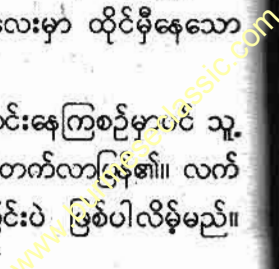
‘ဒါဆို အဲဒီ ဦးရွှေမိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်နဲ့ဘယ်လိုသိ
တာလဲ’

‘ဦးရွှေမိုးဆိုတာ တို့ရဲ့ မွေးစားအဖေပါ၊ သူ့အတိတ်ဘဝကို
ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖော်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့တဲ့
လူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ယောက်ပေါ့’

အံ့ဩခြင်းစုရပ်မှာ အားလုံး အာရုံတွေ ပြေးကပ်သွား၏။
စုရပ်ဗဟိုကျသော သူက အားလုံးထက်ပို၍ အံ့ဩနေရပါသည်ဟုဆို
လျှင် မယုံချင်စရာဟု ထင်မြင်သွားမှာ အလွန်အလွန်ကို သေချာ၏။
သို့ငြား...

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် သူ၏ မွေးစားဖခင် သွားလာများတတ်
သော နေရာအတော်များများကို လိုက်ရှာရလိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်
ထားခဲ့၏။ ရှိလိုရှိငြား သူ့နေထိုင်သော အိမ်ဘက်ကို ကားဖြင့်ပတ်
လှည့်၍ ကြည့်စဉ် အိမ်ရှေ့ လေသာဆောင်လေးမှာ ထိုင်မီနေသော
ဖခင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့ကားထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းနေကြစဉ်မှာပင် သူ့
ဖခင်က သူ့ကိုလှမ်းမြင်ပြီး လေချဉ်တဝေ့ဝေ့တက်လာပြန်၏။ လက်
ထဲမှာ ငွေပြတ်သွား၍ သူ့ကိုလာစောင့်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။



ဆရာရီသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ဖခင် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ
အတူပါလာသူတွေဘက်ကို လှည့်၍ အကဲခတ်လိုက်၏။

‘ဆရာ... ဆရာ မဟုတ်လား၊ ဆရာကိုမိုး မဟုတ်လား’

ဦးမောင်ထိုက်က တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်ညှိုး
ဖြင့် သူ့ဖခင်ကိုထိုးရင် အနားကို တုန်တုန်ယင်ယင် ကပ်သွား၏။

ဧရာဖိစီးလာသော အရွယ်ကျတွေ့မို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရုတ်
တရုတ် မမှတ်မိကြ၊ သူ့ဖခင်က အရောင်ပြောင်းသွားသောမျက်နှာဖြင့်

‘မောင်... မောင်ထိုက်၊ မင်း... မောင်ထိုက်နော်’

‘ဟုတ်ပဲ ဆရာ၊ ကျုပ် မောင်ထိုက် အစစ်ပေါ့’

သူ့ဖခင်က ဦးမောင်ထိုက်လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

‘လာ... တက်ကွာ အပေါ်ကို၊ မင်းကွာ မသေသေးလို့
တွေ့ရတယ်၊ ရုပ်ကို မနည်းဖမ်းယူရတယ်’



‘ဆရာလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆရာ့အခြေအနေက
ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ပျက်သွားရတာလဲ ဆရာ’

‘လောကခံပေါ့ကွာ၊ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာလေ၊ အမြင့်ကနေ
အနိမ့်ရောက်တယ်၊ ဒီလိုမှတ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့မင်းကို ငါလိုက်ရှာလိုက်ရ
တာ၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မကတော့ဘူး၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး၊ တွေ့
မယ့်တွေ့တော့လည်းကွာ၊ ငါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်လွန်းလို့ ဘာပြော
ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် လေပေးဖြောင့်နေစဉ် ပန်းရှင်မွှေးနှင့်
ပွင့်လွှာကို သူ့ကိုယ်တိုင် နေရာချပေးလိုက်ရ၏။

ပန်းရှင်မွှေး၏ မျက်လုံးများမှာ ဦးရွှေမိုး မျက်နှာပေါ်မှ မွှေး
ပွင့်လွှာကမူ နှမ်းပါးသော အဝတ်အစားနှင့်ဦးရွှေမိုးကို ကြည့်လိုက်

သူတို့နေသော အိမ်စုတ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့နေလေသည်။

‘မောင်ထိုက်... မင်းနဲ့ ငါ့သမီးကလေးတစ်ယောက် ပါသွားတာလေ၊ အဲဒါ... အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒီမှာပါ ဆရာ၊ ဟော့ဒီက ကလေးမလေးပါ’

အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကွာခြားပြီးမှ တွေ့ချင်ရသော သမီးနှင့် ဖခင်၏ အကြည့်တို့မှာ တစ်ဦးရင်ကို တစ်ဦး နက်ရှိုင်းစွာထိုးဖောက် ဆွဲငင်လွန်းထိုးနေကြဟန်တူ၏။

‘ဒါ... ဒါ... ငါ့သမီး’

ဦးရွှေမိုးက မယုံရဲစွာဖြင့် ဦးမောင်ထိုက်ကို ထပ်၍မေး၏။

‘တကယ် အစစ်ပါ၊ ကျုပ် မညာဝံ့ပါဘူး’

‘သမီး’

မခေါ်ဝံ့ဝံ့လေသံဖြင့် ဦးရွှေမိုး ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။ ပန်းရှင်မွှေးမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကာရင်း ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စတွေကို ခိုးသုတ်နေရာမှ...

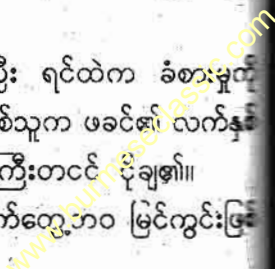
‘ဖေ... ဖေ’

ဦးရွှေမိုးက လက်နှစ်ဖက်ကမ်းလာ၏။ ပန်းရှင်မွှေးက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ဆန့်ပေးလိုက်သည်။ တားဆီးမရသော မျက်ရည်များဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို မြတ်နိုးယုယစွာ ဆုပ်စည်းထားလေသည်။

‘ဒါ... ဒါ... ငါ့သမီးဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်သက် ပြန်တွေ့တော့မယ် မထင်တဲ့ ငါ့သမီးပါလား’

ဖခင်ဖြစ်သူက မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းပြီး ရင်ထဲက ခံစားမှုကို စကားထုံပိုင်းထုံပိုင်း ဖွင့်အန်နေ၏။ သမီးဖြစ်သူက ဖခင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူမပါးနှစ်ဖက်နှင့်ကပ်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချ၏။

အနည်းငယ် ရုပ်ရှင်ဆန်သော လက်တွေ့ဘဝ မြင်ကွင်းဖြင့်



အသဖြင့် သူနှင့်ပွင့်လွှာတို့ မှင်တက်ငေးမောနေမိကြ၏။ ဝမ်းသာပီတိဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကြည့်နေသော ဦးမောင်ထိုက်က...

‘တိုက်ဆိုင်မှုကတော့ အံ့မကုန်ပါပဲလားကွယ်၊ ဒီသမီးလေးက ဒီနေ့ပဲ သူ့ဘဝအမှန်ကိုသိအောင် ကျုပ်ဘီကို တပင်တပန်းနဲ့ စုံစမ်းပြီး ညိုက်ရှာတာလေ ဆရာရဲ့၊ ဆရာကလည်း သမီးပျောက်အရာဖွင့်တာ နှစ်နေ့ည်းရင်ကြာပြီ၊ ခုခါမှလာတွေ့ရှာသပေါ့’

ဦးရွှေမိုးနှင့် ပန်းရှင်မွှေးတို့ကိုယ်စီ ဣန္ဒြေသိမ်းသပ်နိုင်သော အခါမှ အတိတ်ဇာတ်ထုတ်ကို ချခင်းဖြန့်ဖြေရေးအတွက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတော့၏။

‘ငါခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်တော့ ခင်သုန် မရှိတော့ဘူး၊ အခုစေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်လည်း ဖွားပြီးသွားပြီလို့ အိမ်က အလုပ်သမားလေးတွေက ပြောပြကြတယ်’

ဦးရွှေမိုး စကားပြောနေရင်း ပွင့်လွှာဘက်ကို မကြာမကြာ အကြည့်ရောက်၏။

‘ဒီသမီးလေးက’

ဦးရွှေမိုး မနေနိုင်၍ စကားဖြတ်မေးလိုက်ခြင်းပင် ပန်းရှင်မွှေး

ထ...

‘သမီးရဲ့ အသိမိတ်ဆွေပါ ဖေဖေ’

‘အို... သမီးနဲ့တူလှချည်လား၊ ဒါ... ဒါဆို ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာကလေးကို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် လာပြီး ကြုံကြိုက်တိုက် ဆိုင်လွန်းလို့ ဘယ်လိုကစပြီး ပြောရင်ကောင်းမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး’

အားလုံးအကြည့်မှာ ပွင့်လွှာအပေါ် ယှက်ဖြာသွား၏။ ပွင့်လွှာမှာ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဦးရွှေမိုးကို ပြန်ကြည့်ရင်း...

‘သမီးတို့က အသိမိတ်ဆွေတွေနော်၊ အမြှာညီအစ်မ နဲ့ဟုတ်

ဘူး’

ဦးရွှေမိုး ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားပြီး ပွင့်လွှာကို ငေးကြည့်နေ၏။ ဦးမောင်ထိုက်က...

‘ဆရာ အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါဦး’

ဦးရွှေမိုးက မျက်နှာကို အားယူ၍ အလိုက်သင့်ပြင်ဆင်လိုက်ရင်း...

‘ငါ့မိဘတွေရဲ့ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာလွဲမှားမှုကြောင့် ငါ့ဇနီးနဲ့ငါ့သမီးလေးဟာ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါနဲ့ဝေးရာကို စွန့်ခွဲခံလိုက်တယ် မောင်ထိုက်’

‘ဆရာသမီးကို ကျုပ်ခေါ်သွားပြီး ကျုပ်ဇာတိမပြန်ဘဲ သုံးခုဘက်မှာ အခြေချမိသွားတယ်။ ကျုပ်မှာက ဆရာသမီးလေးကို ပြောစောင့်ရှောက်ဖို့ရလာတဲ့ ငွေသွားလေးကလည်း ရှင်နေတယ် မဟုတ်လား။ နေရာအသစ်မှာ ဘဝအသစ်စမယ်ဟုဆိုတဲ့ လောဘစိတ်ဆိုတဲ့နဲ့ပေါ့။ အဲဒီအကြောင်း ဆရာ့ကို ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် တကယ်တော့ ဦး စေတနာဆိုးက ဦးကို ဒဏ်ပြန်ခတ်သွားလို့ ဒုရင်ထက် ပိုဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို အခုလို ဦး ရောက်နေရတာပေါ့’

ဦးမောင်ထိုက်ကို ဦးရွှေမိုး ဗွေယူချင်ဟန်မရှိ။ သို့ငြား တောင်ပန်မှုကို ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။ ထိုနည်းနယ်ပင် ပန်းရှင်မွှေးလည်း အပြစ်တော်တင်ချင်ဟန်မပြ။ ငြိမ်သက်စွာ ခွင့်လွှတ်မှုအပေါ်မှာ ဖြစ်စိတ်သက်သာမှု ရှာဟန်တူသော ဦးမောင်ထိုက်...

‘ကျုပ်ဇာတိကို ဆရာအခေါက်ခေါက်အခါခါ ရှာလည်း ဘယ်တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ။ ကျုပ်အမှားကြောင့် ဆရာတို့သားအဖနဲ့ ယောက် ဒီလောက်ကြာအောင် မဝေးသင့်ဘဲ ဝေးခဲ့ကြရတာပေါ့။ ကျုပ်အပြစ်ပါ။ ကျုပ်မိုက်ပြစ်ပါ’

‘တော်ပါတော့ မောင်ထိုက်ရာ၊ ဖြစ်ပြီးသွားတာ ပြန်ပြင်လိုက်လို့မှ မရနိုင်တာဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တို့သားအဖ အခုဒေချိန် ပြန်ကြေရုံနဲ့ အားလုံးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါပြီ’

www.burmeseclassic.com

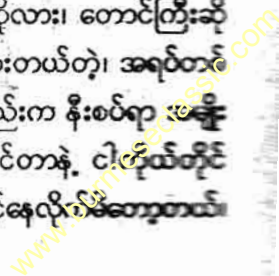
‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မထားပါဘူး’

ဦးမောင်ထိုက် မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းပြုရင်း နန်းရှင်မွေးကို ကြိုးစားမွေးကျွေးရသော ကာလအား အတိုချုံး၍ ပြောပြ၏။ ပြီးလျှင် ဦးရွှေမိုးက...

‘ငါကတော့ မင်းနဲ့သမီးလေးကို လိုက်ရှာရင်း နောက်ပြီး ခင်သုန်တို့သားအမိကို လိုက်ရှာရင်းနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးချာချာလည်ခဲ့ရတယ်။ ငါ့အိမ်ပေါ် ငါ ပြန်မရောက်နိုင်တာ ဆယ်နှစ်လောက်ကြာလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ဟော့ဒီသားလေး ထင်မင်းခေါင်ကို မိမဲ့ဖမဲ့ဖြစ်နေတာတွေတော့ ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တယ်။ ငါတို့သားအဖ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ တွေ့တဲ့အလုပ်နဲ့ ဝမ်းစာရှာစား အသက်ဆက်ပြီး ပျောက်သောသူကို တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ သင်္ကြံမဲကြီး ရှာခဲ့မိကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ အတိတ်က ခံစားမှုတွေကို မေ့ဖျောက်အောင် ကြိုးစားရင်းနဲ့ ငါလည်း ယစ်ထုပ်ကြီးလုံးလုံး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီသားက ငါ့ကို ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက အလုပ်စုံလုပ်ပြီး ပြန်ကျွေးလာတာပေါ့ဗျာ’

‘ဆရာမိဘတွေအိမ်ကို ပြန်မသွားဘူးလား’

‘ငါ့မိက်ဖြစ်တွေပေါ့၊ ငါ့ဇွတ်တရွတ်ထွက်သွားတာ၊ ကြာလွန်းတဲ့ ငါ့အမေလည်း ငါ့စိတ်နဲ့ဆုံးတယ်။ ငါ့အဖေကလည်း ငါ့ကို အတော်စိတ်နာပြီး အိမ်နဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးတွေ အကုန် ဖြုတ်ရောင်းပြီး မော်လမြိုင်ဆိုလား၊ မန္တလေးဆိုလား၊ တောင်ကြီးဆိုလား၊ အဲဒီမရေမရာ သတင်းတွေနဲ့ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ အရပ်တစ်ပါးကို ပြောင်းရွှေ့သွားတာပါပဲကွာ၊ အဲဒီကတည်းက နီးစပ်ရာ မြို့နယ်တွေ ဝိုင်းပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တာနဲ့ ငါတို့ထံတိုင် ဆွဲဆက်မျိုးဆက်ဖြတ်ပြီး ဘဝဇာတ်မြုပ်လေလွင့်နေလို့ပါပဲတော့တယ်။’



တကယ်ဆို ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့သားတောင် ငါမပြောပြခဲ့ဘူးဟော့ဒီ ငါ့သမီးလေးကို မြင်မှ ငါ့ရင်တွေ အလိုလိုပွင့်ကျကုန်တာတစ်ပါပဲ မောင်ထိုက်ရာ'

ဦးရွှေမိုး လက်တစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်သော်လည်း ကုန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထွေးထားဆဲရှိသည့် ပန်းရှင်မွှေးက...

'အခု ဖေဖေ ဘာမှအားမငယ်နဲ့တော့၊ သမီးရှိနေပြီလေ သမီးဖေဖေကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပြုစုသွားနိုင်ပါတယ်'

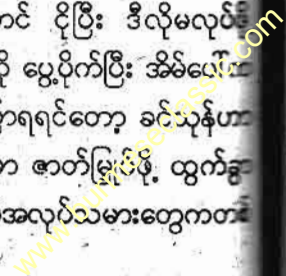
ဦးရွှေမိုးက ပန်းရှင်မွှေးကို ထွေတွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်ရင် မျက်ရည်ပဲစို့လာပြန်၏။ ပြီးလျှင် ပွင့်လွှာထံ အကြည့်ရွှေ့ပြီး...

'အဲဒီတုန်းက ခင်သုန်ဟာ အမြွှာပူးမွှေးခဲ့တာလေ'

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ပွင့်လွှာ မျက်နှာမှာ ရဲခဲ ဖြစ်သွားရာမှ ကွက်ခဲမျက်နှာပျက်သွား၏။

'ဘယ်လို ဆရာ၊ ဆရာကတော် အမြွှာပူးမွှေးခဲ့တာလား'

'ဟုတ်တယ် မောင်ထိုက်၊ ဟော့ဒီသမီးကြီးကို မွေးပြီး နေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို သမီးငယ်ကို မွေးခဲ့တယ်၊ တိတ်တိတ်ပုန်းလက်သည်က ချက်ကြိုးဖြတ်ပေးပြီးတာနဲ့ မင်းလက်ထဲကို သမီးကြီးကို ထည့်လိုက်တာပဲ၊ သမီးငယ်ကို အရပ်လက်သည်နဲ့ မျက်နှာထွဲပြီး မွေးစားခိုင်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်လေ၊ မွေးဖွားပြီးစမို့ အားအင်ဇောဇောပဲကျန်တော့တဲ့ ခင်သုန်က ဒီစကားတွေကြားပြီး အားမရှိတဲ့ကြားက သူ့သမီးငယ်ကို အတင်းလုပြီး ငိုတော့တာပဲ၊ သမီးကြီးကို အတင်းပြန်တောင်းပေမယ့် မင်းလက်ထဲပါတာ မြန်သွားလို့ မမှီလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီမှာတင် ခင်သုန်က ကျူကျူပါအောင် ငိုပြီး ဒီလိုမလုပ်နဲ့ အတင်းတားတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သမီးတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းသွားမယ်လို့ ကတိပေးတယ်၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ ခင်သုန်ဟာ အားလုံးကို စိတ်နာပြီး တကယ်ကို ဝေးရာမှာ ဇာတ်မြှုပ်ဖို့ ထွက်ခွာသွားတော့တာပါပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အိမ်အလုပ်သမားတွေကတော့



သင့် ခိုးတွေပေးတဲ့ အရပ်လက်သည် ဒေါ်စာက ပြောပြလို့ ငါ သိခဲ့တာပါပဲကွာ'

'ဒါ... ဒါဆိုရင် ဆရာနဲ့ နောက်သမီးတစ်ယောက်ဟာ'

ဦးမောင်ထိုက် ပြောလက်စကားကိုရပ်ပြီး ပွင့်လွှာကို ပြုံး၍ ကြည့်၏။ သူနှင့်ပန်းရှင်မွှေးလည်း ပွင့်လွှာကို ပြိုင်တူလိုလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပွင့်လွှာမှာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းမွန်းသောစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်နယ် ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းနေသည်။

'ကျွန်မ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒေါ်ခင်သုန်ဆိုတာ ကျွန်မ မွေးလာကတည်းက အခုအချိန်ထိသိဖို့ နေသာသာ နာမည်တောင် မကြားဖူးဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ပန်းရှင်မွှေးဟာ ထူထူလွန်းလို့သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

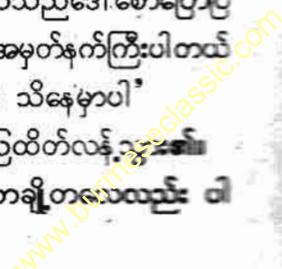
'ဦးကတော့ သမီးလို့ပဲ အလိုလိုယုံနေတယ်၊ အသွေးအသားထဲကကို အလိုလိုယုံကြည်နေတာပါ သမီးရယ်'

'အို... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလိုအတင်းကြီး မပြောပါနဲ့၊ သမီးရဲ့ မိဘတွေက ဦးမောင်မောင်လတ်နဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးပါ၊ ဒီအကြောင်းကို ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား အနေနဲ့ မိဘတွေကို သမီးကိုယ်တိုင်မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သမီးဟာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ဝမ်းနဲ့လွယ်မွှေးထားတဲ့ သမီးရင်းပါဆိုတာပဲ ထပ်ထပ်ပြောကြတယ်'

'ဒါဆိုရင်တော့ နောက်ဆုံးသက်သေပြစရာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်၊ မခင်သုန်ကို မွေးဖွားပေးတဲ့ အရပ်လက်သည်ဒေါ်စောပြောပြတဲ့ စကားအရဆိုရင် သမီးငယ်ရဲ့ ခါးလယ်မှာ အမှတ်နက်ကြီးပါတယ်တဲ့၊ ဒီအမှတ်ပါမပါဆိုတာကို သမီးကိုယ်တိုင် သိနေမှာပါ'

ဦးရွှေမိုးစကားကြောင့် ပွင့်လွှာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွား၏။

'ဟင့်အင်း... အမှတ်ဆိုတာတော့ တချို့တယောက်လည်း ငါ



တတ်ကြတာပဲ၊ ဒီအချက်နဲ့တော့ ရှင်တို့သမီးဟာ ကျွန်မလို သက်သေ ပြလို့ မရနိုင်ပါဘူး’

သူ မနေနိုင်တော့...’

‘ကိုယ်နားမလည်တော့ဘူး၊ ပွင့်လွှာကိုယ်တိုင် ပွင့်လွှာရဲ့ ဇနီး ခြစ်ကို သံသယရှိလို့ ကိုယ်ပါ စုံစမ်းခဲ့ပြီးခါမှ အခုလောက် ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားနေဟာ အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိတော့ဘူး’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကျွန်မမှာ မိဘရင်းတွေရှိနေတာပဲ၊ မိုးတိမ် ကို မြေပေါ်မှာရွေ့လျားသွားခိုင်းလို့ ရရိုးလား၊ ထုံးစံမရှိဘူး’

‘ဒါဆို ကိုယ့်အဖေပြောသလို မင်းကျောဘက်မှာ အမှတ် တကယ်ကို မပါဘူးလား’

‘ပါတော့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ တိုက် ဆိုင်မှုလို့ ပြောလို့ရတာပဲ’

ဦးရွှေမိုး မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ စိမ့်စိမ့်ဖြာသွား ၏။ ပန်းရှင်မွှေးမှာ ပွင့်လွှာလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်တိုင် ကြည့်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ပွင့်လွှာက အကိုင်မခံ။ ဦးမောင်ထိုက်က...

‘ကလေးမ... မိဘရင်းဆိုတာ မပြစ်မှားထိုက်ဘူးကွ...’ ဦး စဉ်းစားစားနဲ့ မင်းမိဘများကို နောက်တစ်ခါ ပြန်မေးကြည့်ပါဦးလား ပွင့်လွှာ ပြန်ပြောဖို့အပြင်မှာပင် ဦးရွှေမိုးက ကြာဝင်ဖြတ်ပြော လာ၏။

‘မေးသင့်တယ်၊ အမှန်ကို ဝန်ခံလာတဲ့အထိ မေးသင့်တယ် ဦးသိချင်တာက သမီးရဲ့အမေ မခင်သုန် ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘုရား ဘုရား၊ မခင်သုန်တစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှားမှ ရှိနိုင်ပါဦးမလား မသိဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မခင်သုန်ကတော့ ကျုပ်တို့မွေးစား ဘယ်လိုအခြေရောက်ရောက် ထိုးပေးလိမ့်မယ်မထင်ဘူး၊ မခင်သု ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားပါလိမ့်’

‘သမီးလည်း သမီးမေမေကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ လိုက်လာရအောင်နော် အဖေ၊ အခုလို လိုက်စုံစမ်းရင်းနဲ့ တွေ့ချင်တွေ့လာမှာပါ’

ပန်းရှင်မွှေး စကားကို ဦးရွှေမိုး နားစိုက်နားထောင်ရင်း

‘ရှာရမှာပေါ့ကွယ်၊ မတွေ့တွေ့အောင်ကို ရှာရမှာပေါ့၊ ဟောဒီ သမီးအငယ်က ဒီအဖေ လူဆင်းရဲကြီး အမွဲတွင်းနက်တာကို မနှစ်မြို့နိုင်လို့လား မသိပါဘူး၊ အဖေ မတော်ချင်ရှာဘူးနဲ့တူတယ်၊ အေးလေ ရှိပါစေတော့၊ ခင်သုန်အကြောင်းသိရဖို့ ဒီသမီးငယ်ငေး ငြင်းနေသလို ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ သူနဲ့ဆိုင်ရာ လူကြီးမိဘ တွေဆီ တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ကြတာပေါ့’

ပွင့်လွှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး သူမ ရင်ဘတ်ကို သူမ ပြန်ဖိလျက်...

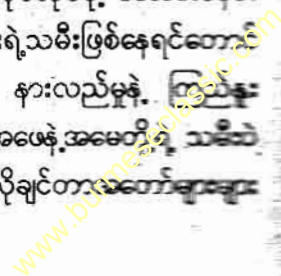
‘အို... အားလုံးရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ကျွန်မ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မိဘတွေက ဒီလိုလုပ်မယ့်အပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောတာ ယုံကြပါရှင်၊ ဘယ်လိုတောင်းပန်ပြီးမေးမေး မေးလို့မရတဲ့အပြင် ဇာတ်လာရှုပ်လို့ ခြံပြင်တောင် အတင်းနှင်ထုတ်ခံရလိမ့်မယ်’

ဦးမောင်ထိုက်က...

‘ကွယ်... ကလေးမ မိဘတွေက ဒီလောက်တောင် ဆိုးကြသလား’

ပွင့်လွှာမျက်နှာလေး ငယ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

‘သမီးကို သနားသောအားဖြင့် ဒီလိုမလုပ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်လို့များ သမီးဟာ ဒီကဦးရဲ့သမီးဖြစ်နေရင်တောင် သမီး ထည်ထည်ဝါဝါနေရတဲ့ဘဝလေးကို နားလည်မှုနဲ့ ကြည့်နားကျေနပ်မပေးနိုင်ကြဘူးလား၊ သမီးအိမ်က အဖေနဲ့အမေတို့က သမီးဖြစ်ချင်တယ်၊ သမီး ငယ်ငယ်ကတည်းက လိုချင်တာမတော်များများ



ရဲ့ခဲတဲ့ ဘဝလေးကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ အဖျက်အဆီးမခံနိုင်ဘူး။ သမီးရဲ့မိဘတွေက ဟုတ်သော်ရှိ မရှိ ပတ်သက်လာတဲ့ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ကြီးကြီးမားမားဖြစ်ပြီး သမီးကို အပြစ်မြင်ပြီး အချစ်လျော့ကုန်ကြမှာ အရမ်းစိုးတယ်။ သမီးအခုလို စပ်စပ်စုစု ပတ်သက်ခဲ့တာကိုက သမီးရဲ့မဟာအမှားကြီးတစ်ခုဖြစ်နေပြီလေ။ အဲဒီအပေါ်မှာ သမီးမိဘတွေ ငြိုငြင်စိတ်ကွက်သွားမှာ သမီးအရမ်းကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သမီးကို စာနာနားလည်စိတ်နဲ့ မီးခိုးကြွက်လျှောက် တက်လာမယ့် ပြဿနာကြီးကို ရှောင်လွှဲပေးကြပါ။ မိဘတွေကို သွားပမေးမြန်းကြပါနဲ့ ဦးတို့ရယ်'

အားလုံး ငိုငင်တွေကုန်ကြ၏။ ဦးရွှေမိုးမှာ ပွင့်လွှာကို ငေးငေးရီရီကြည့်၍...

'ဦး နားလည်ပါတယ်ကွယ်။ သမီးလေး စိုးရိမ်နေသလို မဖြစ်စေရအောင် ဦး ရှောင်ပါ့မယ်'

ဦးမောင်ထိုက်က...

'ဆရာ ဒါဆိုရင် ဆရာကတော်ကို ဘယ်ကစရာ စုံစမ်းကြမလဲ'

ဦးရွှေမိုး စဉ်းစားသွားပြန်၏။ ပန်းရှင်မွှေးက ပွင့်လွှာကို ခိုက် ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချမိ၏။ ပွင့်လွှာက ဦးရွှေမိုး မျက်နှာပေါ်မှ ပြောင်းလဲမှုအရိပ်အကဲကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုနေ၏။ သူက ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ခြင်းမှာ မစွမ်းသာသော ဘဝနှစ်ခု၏ သမုဒယ။

အဘယ်သို့သော တန်ခိုးရှင်၏ အစွမ်းအစဖြင့် မလွမ်းရသော ဆုံမှတ် ဖြစ်လာနိုင်ပါလိမ့်။

အခန်း(၁၅)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းမှာ စိတ်မောလူမောဖြင့် စောင့်
ချော့နေသော သူတို့ထံသို့ ပွင့်လွှာရောက်ရှိလာ၏။ မနေ့ညနေစောင်း
ထ ပွင့်လွှာနှင့် ပန်းရှင်မွှေးတို့ အိမ်တိုင်ရာရောက် သူကိုယ်တိုင်
ထိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး ဦးမောင်ထိုက်ကို သူ့အိမ်မှာပင် တစ်ညအိပ်ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြော
ကြပြီး သံဝေဂသက်ပြင်းတွေ တချချဖြင့် ညညဉ့်နက်တိုင် မအိပ်နိုင်
ခဲ့ကြရှာ။

ပြန်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသော နေ့လယ်ပိုင်းကာလမှာ ပန်း
ရှင်မွှေးက ဦးစွာအလျင် အငှားကားဖြင့် ရောက်ချလာခဲ့၏။

ရောက်မဆိုက်ပင် ပန်းရှင်မွှေးက ဖခင်ဖြစ်သူကိုယူဆောင်လာ
သော ဟင်းမျိုးဖွယ်ဖွယ်ရာရာ တည်ခင်းပေးပြီး...

‘အမေက သိပ်နေမကောင်းလို့ လိုက်မလာတာ ဖေဖေ
အမေကပြောတယ်၊ သမီးကိုမခွဲနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဖေဖေ သမီးတို့နဲ့ တစ်
သက်လုံးလာနေပါလို့ မေမေက တဖွဖွမှာလိုက်တယ်’

‘နေချင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သင့်တော်လို့လဲ
သမီးနဲ့ ဖေဖေတို့ အခုလိုတွေ့ခွင့်ရတာကိုပဲ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်ဘော်တရား
နဲ့ ကျေးဇူးကြီးမားမှုလို့ အောက်မေ့ကြည်ညိုကြည်ညိုရပါပြီ’

www.burmeseclassic.com

ထိုခဉ် သူပင် ကြားဝင်ပြောခဲ့သေး၏။

‘အဖေက အရင်လို ယစ်ထုပ်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး ပန်းရှင်
ဆွေးရဲ့ ဒီအိမ်ပေါ် ပြန်မတက်ခင် ဆယ်ရက်လောက်ကတည်းက
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဆုံးမစကားကြောင့် အရက်ကို ရာသက်ပန်
ပစ်ပယ်လိုက်ပြီး အရက်ဖြတ်တဲ့ဒဏ်ကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ခံရ
တယ်ပေါ့’

‘ဟယ်... ဟကယ်၊ ဒါဆို ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊
သမီး ဘယ်လိုဝမ်းသာရမှန်းကို မသိတော့ဘူး’

‘စိတ်ချကြပါ သားနဲ့သမီးရယ်၊ ဖေဖေ့ ရှင်လင့်ချက်တွေ
ပြန်တွေ့နေရပြီပဲ၊ အကြီးမားဆုံးနဲ့ အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တရားဓမ္မဆို
တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး ရှိနေမှတော့ ဖေဖေရဲ့အသိမှာ ဖုံးနေတဲ့ အမှောင်
တိုက်တွေကို သတိနဲ့လောင်မြိုက်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိနေပါပြီ’

‘ဖေဖေ သမီးတို့အိမ်မှာ လိုက်မနေရင်လည်း ဖေဖေအတွက်
သမီးတစ်ခုတော့ စီစဉ်ပေးရမှာပဲ’

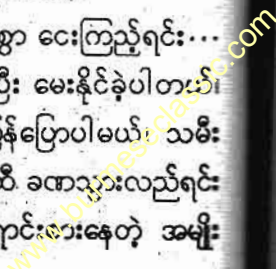
ပန်းရှင်မွှေးတို့ သားအဖ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် ပွင့်လွှာ
ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပင်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာသော
ပွင့်လွှာမျက်နှာပေါ်မှာ ခန့်မှန်းရခက်သော အရိပ်လက္ခဏာတွေ ယှက်
ဖြာရောထွေးနေ၏။

ပွင့်လွှာ ဝင်ထိုင်ပြီးပြီးချင်းမှာပင် ပန်းရှင်မွှေးက...

‘ညီမလေးဟာ မမရဲ့ ညီမအရင်း ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်
တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

ပွင့်လွှာက ပန်းရှင်မွှေးကို နှမ်းလျရီဝေစွာ ငေးကြည့်ရင်း...

‘သမီး အမေမြိုင်ကို မနည်းဖျောင်းဖျပြီး မေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊
အဖြစ်မှန်ကို အမေမြိုင်စကားအတိုင်း သမီး ပြန်ပြောပါမယ်၊ သမီး
မိဘတွေ နယ်မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးဆွေဆီ ခဏသွားလည်ရင်း
နဲ့ အဲဒီနယ်မြို့လေးမှာ ရိုးရိုးသားသား ဈေးရောင်းစားနေတဲ့ အမျိုး



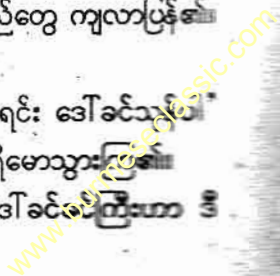
သမီးတစ်ယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံပတ်သက်မိခဲ့ကြတယ်။
 အဲဒီတုန်းက မေမေဟာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ပေါ့၊ ဖြစ်ချင်တော့
 သွားလည်ပတ်တဲ့ နယ်မြို့လေးမှာ နေ့မစေ့ လမစေ့ဘဲ ကောက်ခါ
 ဘဲခါ ကလေးမွေးခဲ့တယ်။ အဲဒီကလေးက အသေလေးဖြစ်နေတယ်။
 ဒါကို မေမေ မသိခဲ့ဘူး။ ကလေးအသေလေးမွေးမှန်း သိရင် စိတ်
 အရမ်းနုတဲ့ မေမေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ဖေဖေ အရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့တယ်။
 အချိန်မှာပဲ ဆေးရုံမှာ အမျိုးသမီးရောဂါနဲ့ လာတက်နေတဲ့ အမျိုးသမီး
 ဘာ ဒီသတင်းကိုကြားပြီး သူ့ရဲ့လသားအရွယ် သမီးလေးကို ယာယီ
 ချစ်သိမ့်မှုပေးတဲ့အနေနဲ့ မေမေကလေးဆိုပြီး ဟန်ဆောင်ထားဖို့ ပရိ
 သေဝမ်းတောက်လောင်နေတဲ့ ဖေဖေကို အကြံပေးကူညီလာရှာတယ်။
 သဖေလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပြီး မေမေဆီကို အဲဒီကလေးခေါ်လာ
 တယ်။ နို့တိုက်ချိန်တွေဘာတွေတော့ သူ့နာပြုဆရာမလေးတွေက မိခင်
 နို့ထွက်မကောင်းသေးလို့ နွားနို့နဲ့ ယာယီတိုက်ကျွေးတယ်ဆိုပြီး မိခင်
 စည်းဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးမှာ ပြန်တိုက်ရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံမှာ
 နေထိုင်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီ
 အမျိုးသမီးဟာ သူ့ရောဂါပြင်းထန်လာမှုကြောင့် အသက်သေဆုံးသွား
 ရတာတယ်။

ဦးရွှေမိုးက ဖြတ်ဝင်၍

‘အဲဒါ မခင်သုန်မဟုတ်လားဟင် သမီး၊ အဲဒါ မခင်သုန်၊
 ဒါဆို မခင်သုန် တိမ်းပါးရှာခဲ့ပြီပေါ့’

အသံတုန်အက်အက်ကြီးဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောလိုက်
 သော ဦးရွှေမိုးကို ပန်းရှင်မွှေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်၏။
 ပန်းရှင်မွှေး မျက်ရည်သိမ်းနေစဉ်...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ အမေရင်း ဒေါ်ခင်သုန်ပေါ့’
 ပွင့်လွှာစကားကြောင့် အားလုံးငိုငိုတွေရီမောသွားပြန်၏။
 ‘တကယ်တော့ ဒီနေ့အထိ မေမေ ဒေါ်ခင်သုန်ကြီးဟာ ဒီ



အကြောင်းတွေ ဘာမှမသိရှာပါဘူး၊ တကယ်သိတာက ဖေဖေနဲ့ခန့်ထွက်တုန်းက တစ်ပါတည်းပါပြီး မေမေ ဆေးရုံတက်တော့လည်း အနားကမခွာဘဲ ပြုစုပေးခဲ့ရတဲ့ အမေမြိုင်ပဲ သိခဲ့ကြတာပါ။ ဖေဖေက ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ဖြစ်သွားရှာတဲ့ ကလေးကို ရာသက်ပန်မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သမီးရင်းထင်ပြီး ကလေးကိုချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ မေမေကို စိတ်ဆင်းရဲမှု မပေးချင်တော့တာနဲ့ ဖေဖေ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့လိုက်တာ အခုအချိန်ထိပါပဲ။ အမေမြိုင်ကိုလည်း နှုတ်လုပ်အောင် ဖုံးဖိခိုင်းခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ပီရီသေသပ်သလဲဆိုရင် အဲဒီနယ်က ဆွေမျိုးတွေတောင် အဖြစ်မှန်ကို လုံးဝမသိလိုက်ကြဘူး ဒေါ်ခင်သုန်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးဆောင်စီစဉ်ပြီး သဂြိုဟ်ပြီးစီးစေခဲ့တယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သမီးဟာ အဖေရင်း ဦးရွှေမိုး၊ အမေရင်း ဒေါ်ခင်သုန်တို့ရဲ့ သမီးဆိုတာ ကျိန်းသေထင်ရှားနေပါပြီ။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးငယ်ရယ်၊ သမီးငယ်ကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာသလို အနှစ်နှစ်အလလ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မခင်သုန်အကြောင်း ကြားရလို့ အဖေ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းရပြန်တယ်။ အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လောကတက္ကသိုလ်ရဲ့ ဘဝကျောင်းသားတွေပဲ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်မှာ မိမိပြုလုပ်တဲ့ ကံကို မိမိကိုယ်တိုင် သင်ယူလေ့လာမှု အကျိုးဆက်တွေ ခံစားကြရတော့မှာပေါ့ကွယ်’

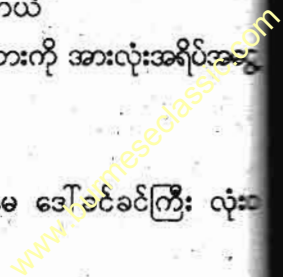
ဦးရွှေမိုးထံမှ အက်ရှသော စကားသံထွက်ပေါ်လာပြီးမှ ပွင့်လွှာက...

‘သမီးထပ်ပြီး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်’

ပွင့်လွှာထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားကို အားလုံးအရိပ်အငွေ့နားလည်နေကြ၏။ ဦးရွှေမိုးက...

‘သမီး ပြောပါ’

‘ဒီအကြောင်းတွေကို သမီးရဲ့မေမေ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး လုံးဝ



သိသေးပါဘူး၊ သမီး အခုလို ဘဝမှန်ကို သိနေတာလည်း ဖေဖေ ဦးဆောင်မောင်လတ်ကိုယ်တိုင် မရိပ်မိသေးပါဘူး၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် အခြေခံတောင် သမီးဘယ်ကဘယ်လိုသိထားတယ်ဆိုတာ အသေအချာ မသိရှာပါဘူး၊ သမီးဘက်က လုံအောင်ဖုံးပိတ်ပြီးအဖြစ်မှန်သိအောင် ဖော်ထုတ်ခဲ့မိတာပါ၊ သမီးအနေနဲ့ အဓိကတောင်းပန်ချင် တာက ဦးအကြောင်းတွေကို ဒီကလူတွေကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိအချင်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် သမီးရဲ့မိသားစုနဲ့တစ်ဆင့်ခံဆက်နွယ်ပတ်သက်နေသမျှ လူတွေအားလုံးကိုပေါ့

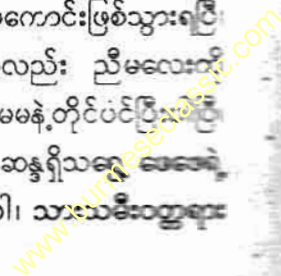
ပန်းရှင်မွှေးက...

ညီမလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်၊ ညီမလေးက မမနဲ့ ဖေဖေဦးရွှေမိုးကို အစစ်မရင်းနဲ့ အဖေရင်းလို့တောင် မသတ်မှတ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ မသတ်မှတ်နိုင်တော့ဘူးလား

သတ်မှတ်လိုက်တော့ကော အားလုံးပြန်စုနေကြဖို့ မမ ရည်ရွယ်ထားလို့လား၊ အခြေအနေမခိုင်မာတဲ့ မိသားစုဘဝအသစ်တစ်ခုထဲကို ကျွန်မ ဗြန်းစားကြီးပြောင်းလဲမဝင်စားနိုင်ဘူး၊ အို... နောက်ဆုံး တွန့်ကုန်ပြောရရင် တိတ်တိတ်ပုန်း မိသားစုလေးဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ထဲလွဲလို့ ကျွန်မ ဘာကိုမှ လိုက်လျောပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး

ပွင့်လွှာထံမှ တင်းပြတ်သော စကားကို ကြားရ၍ ဦးရွှေမိုး ဦးချင်သွားရ၏။ သူနှင့်ဦးမောင်ထိုက်မှာ ပွင့်လွှာကို အလျင်အမြန်နားချဖို့အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်နေကြဆဲအခိုက်မှာ...

ပြောလိုက်ရတာ ညီမလေးရယ်၊ တို့တွေဟာ သွေးရင်းသားရင်းတွေပါ၊ အခုမှ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပြီ၊ ပြောသင့်ပါဘူးကွယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ဖေဖေကလည်း ညီမလေးတို့ရွှေဘုံပေါ်က ဆွဲချခေါ်ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မမနဲ့တိုင်ပင်ပြီးညီမလေးအရင်နေမြဲအိမ်မှာ အုပ်ထိန်းမြဲမိဘတွေနဲ့နေပြီး ဆန္ဒရှိသရွေ့ ဖေဖေရဲ့ ဝတ္တရားအရိပ်အငွေ့မှာ လာရောက်ခိုလှုံကြရမှာပါ၊ သားသမီးဝတ္တရား



နဲ့ ကိုယ်ခွမ်းသလောက် ဖေဖေကို ပြုစုသွားကြရမှာပါ။’

ပန်းရှင်မွှေးက စကားအဆုံးမှာ သူက ဝင်၍...

‘ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပြောပါ ပွင့်လွှာ၊ ဖေဖေက သမီးအတင်းတော်နေတာ မင်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှုတွေကို သရေကျနေတယ်လို့ များ မင်းထင်နေသလား၊ သူ့စမ်းပါ၊ အဝေးကြီး၊ ယောင်လို့တောင် မစဉ်းစားဘူး။’

‘သား... သမီးငယ်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ သမီးငယ် ပြောသင့်လို့ ပြောနေတာပါ သားရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးငယ်က ရွှေပင်မှာနားခဲ့ရတဲ့ ရွှေကျေးလေးဖြစ်နေပြီကိုး။’

ဦးရွှေမိုးစကားကြောင့် သူ ငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း စိတ်မှာမူ ပွင့်လွှာကို ရွှေပင်မှာနားသော ကျီးကန်းဟု ပြင်ဆင်သတ်မှတ်သမှုပြုမိလိုက်၏။ ဦးရွှေမိုးက...

‘သမီးက ဖေဖေကို ဖခင်တစ်ယောက်လို့ တိတ်တိတ်ကသေ သတ်မှတ်ရင်လည်း ဖေဖေ ကျေနပ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဖေဖေ ကသိပေးပါတယ်၊ ငါ့သမီးလေး စိုးရိမ်သလို မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အားနုတ်လုံအောင် ဖေဖေ တာဝန်ယူပါ့မယ်။’

ဟန်နှင့်ပြောနေငြား တုန်အက်ပါးလှသော စကားသံက ဦးရွှေမိုးရင်ထဲက ခံစားမှုအမှန်ကို တုံ့ပြန်ပေးနေသလိုလို ပန်းရှင်မွှေးက

‘သင်းသင်းနဲ့မြတ် သိသွားတာကို ပွင့်လွှာ ဘယ်လိုလုပ်ပေး

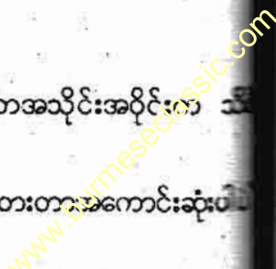
‘မြတ်ကို ပွင့်လွှာက တာဝန်ယူပြီး နုတ်လုံခိုင်းမယ်၊ သင်းသင်းကိုတော့ မမလည်း တာဝန်ယူလိုက်ပေါ့။’

‘တို့မေမေလည်း သိသွားပြီ။’

‘ဒါကိုလည်း မမပဲ ဖုံးဖိပေးပါ။’

‘တို့မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ မင်းတို့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက သိမဆိုင်ဘူးနဲ့တူဟယ်။’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုံးနိုင်သမျှ ဖုံးထားတာအကောင်းဆုံးပါ။’



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

‘တို့ ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ၊ မင်းကတော့ တို့ကိုအစ်မတစ်
ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရဲ့လား’

‘သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း သတ်မှတ်ပါတယ်’

‘ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်
နှစ်တ္တာမျိုးနဲ့ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးလား’

‘အင်း... တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အခု
မမပြောသလို ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်’

‘ပွင့်လွှာရယ်... နားလည်ရအတော်ခက်လိုက်တာ၊ မင်းကို
အလေးလို့ ခေါ်ရမှာတောင် တို့ လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်နေရပြီ’

‘အဆင်ပြေသလိုသာ ကျင့်သုံးလိုက်ပါ မမမန်းရှင်မွှေးရယ်’

‘အင်းပေါ့လေ၊ မမကို သတ်မှတ်သလို ဖေဖေကိုလည်း
သတ်မှတ်ချက်အတိုင်းပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူ မနေနိုင်...

‘မင်း မှားနေပြီ၊ အတော်ကြီးကိုမှားနေပြီ ပွင့်လွှာ’

‘ဒါ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ’

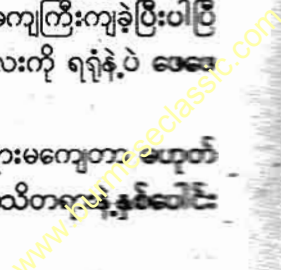
‘သား... မင်း ဝင်မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးကို ဖေဖေပဲပြော
ပါရစေ’

သူငြိမ်ပြီး ငိုငင်ဝင်သွား၏။ ဦးရွှေမိုးက ပွင့်လွှာကို အပြစ်မရှာ
သာ မျက်နှာဖြင့်ကြည့်ကာ နာကျင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

‘သမီးလေး... သမီးငယ်လေး စိတ်ချမ်းသာသလို သတ်မှတ်
ပါ၊ ဖေဖေ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဖေဖေက မိဘဝတ္တရားမှ မကျေခဲ့ရတာ၊

အရွယ်မှာ ရှာတွေ့ခဲ့ရတာပဲ ဖေဖေ နောက်အကျကြီးကျခဲ့ပြီးပါပြီ
သမီး၊ သမီးဆီက အဖေဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်လေးကို ရရှိနဲ့ပဲ ဖေဖေ
ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ပါပြီ’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဖေဖေက မိဘဝတ္တရားမကျေတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ကျေကိုကျေခဲ့တာ၊ ဖေဖေဟာ လူပီသတဲ့အသိတရားနဲ့နှစ်ခေါင်း



နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ဘဝတိုးတက်ရေးမှန်သမျှကို ပစ်ပယ်ပြီး ဇနီးနဲ့ သမီးကို လိုက်ရှာနေခဲ့တာ၊ မိဘဝတ္တရား ကျေပွန်လွန်းရာတောင် ရောက်သိတယ်လေ’

ဦးရွှေမိုး တစ်ဖက်က မျက်နှာလွှဲပြီး မျက်ဟောင်ခတ်၍ မျက်ရည်စတွေဖယ်သိမ်းနေ၏။ ပန်းရှင်မွှေးက...

‘ဆွေမျိုးဆိုတာ မခေါ်ချင်နေလို့ရပေမယ့် မတော်ချင်ဘဲနေလို့မရပါဘူးကွယ်၊ ခုတော့ ညီမလေးက ခေါ်ချင်ပေမယ့် မတော်ချင်သလိုနေပေးနေစေချင်မှတော့ မမတို့ နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ဖေဖေတို့ ညီမဆန္ဒရှိရင် လာတွေ့ပါ၊ ဆန္ဒရှိရင် ပြုစုပါ၊ ဆန္ဒရှိရင် ဖေဖေလို့ခေါ်ပါ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး မမကိုလည်း ဆန္ဒရှိသလိုပေါ့’

ပွင့်လွှာ ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ ဦးမောင်ထိုက်မှာ ရုပ်ထုတစ်ခုပမာ ဦးရွှေမိုးမှာ အဝေးသို့ ငေးရီလျက်။ ပန်းရှင်မွှေးက ခေါင်းကိုပြန်၍ ငုံ့လျက်ထား၏။ သူက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်...

‘သမီးကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခု သမီးပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဆန္ဒရှိတဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ချင်တဲ့သူကို လာတွေ့ပါဦးမယ်’

ပြောပြီး ပွင့်လွှာ အသာထရပ်၏။ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော ပွင့်လွှာ၏ကျောပြင်ကို မည်သူမျှ လိုက်ငေးမောမနေကြတော့။

ခြံဝင်းထဲမှာ ပွင့်လွှာ၏ ကားစက်သံလေး တိုးသဲ့ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ အားလုံးနီးနီး ကျောက်ရုပ်။ ထိုမှစဉ်းငယ်ခန့်အလွန် ‘ဖေဖေ’

ပန်းရှင်မွှေး ခေါ်သံကြောင့် ဦးရွှေမိုး လှည့်ကြည့်လာ၏။ ‘ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော် ဖေဖေ၊ သမီးကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိတယ် သိလား’

ဦးရွှေမိုး ကြိုးစားပြုံးလိုက်ပြီး... ‘သမီးကြီးလည်း ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့၊ ဖေဖေတစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်’

www.burmeseclassic.com

အားလုံးစိတ်နှလုံး ညှိုးခြမ်းနေချိန်မို့ သူ့ အသောဝင်ဖောက်
ယာယီခဏ စိတ်နှလုံး ရွှင်ပျစေလိုက်ချင်၏။

‘အဖေ ကျွန်တော်လည်း ကျန်သေးတယ်လေ’

‘ငါ့သားက ယောက်ျားပဲကွ၊ ဘာအားငယ်စရာရှိမှာလဲ’

‘အားမငယ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ခွဲခြားချန်ထားတာ မှား
တယ်လို့ထင်တယ်’

ပန်းရှင်မွှေးက...

‘ဘာလဲ၊ အခုကတည်းက ဖေဖေအချစ်တွေ သမီးအပေါ်စုပုံ
ဆက်သွားမှာ မနာလိုဖြစ်နေပြီလား’

‘သဘောရိုးနဲ့ မေးတာပါ’

‘လုပ်မနေပါနဲ့ ထင်မင်းခေါင်၊ တို့နဲ့မင်းက အခုဆို မောင်နှမ
ဆက်သွားပြီ၊ သဘောရိုးနဲ့မမေးနဲ့တော့၊ ဖေဖေက တစ်ပြေးညီပဲချစ်
သပါ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ’

ဦးရွှေမိုးက ကြည်ကြည်လင်လင်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
‘မောင်ထိုက်က ပြုံးကြည့်နေ၏။ သူက...’

‘ကျွန်တော်နဲ့ ပန်းရှင်မွှေးက ရုပ်မတူတော့ မောင်နှမဆိုရင်
ဆားလူတွေ မယုံကြည်လို့ သိပ်အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါကြောင့် ဘေးလူတွေအမြင်မှာလည်း တင့်တယ်သွားအောင်
ကျွန်တော်တို့သားအဖသုံးယောက်လည်း မခွဲမခွာအတူနေရအောင်
ကျွန်တော်အဆင်ပြေတဲ့နည်းနဲ့ အမျိုးစပ်လိုက်တော့မယ်’

‘ထင်မင်းခေါင်... ရှင်နော်... ရှင်... လူကြီးရှေ့မှာ မဟုတ်
ဟပ်မပြောနဲ့’

‘မဟုတ်ဟပ်မပြောပါဘူး၊ ဟုတ်ဟပ်တာပဲ ပြောမယ်၊
ကျွန်တော်နဲ့ ပန်းရှင်မွှေးက...’

ပန်းရှင်မွှေးက သူ့ပေါင်ကို လှမ်းဆွဲဆိတ်လိုက်သောကြောင့်
သူ အားခနဲအော်ပြီး တွန့်လိမ်သွားလျက်မှ...

‘ဘကြီးယောက္ခမ တော်ပါတယ်ဗျ’

ပွင့်လွှာ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲကာ ရင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာစေသော ခံစားမှုကို ပြန်လှန်စဉ်းစားနေမိ၏။

ဘဝမှန်၏ ပွင့်လွှာအနေနှင့် ယောင်မှား၍ပင် တွေးမိခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော ဘဝစစ်မြစ်ဖြစ်မှန်။

မွဲတေနံ့ချာလှသည့် ဦးရွှေမိုးမှာ ဖခင်အစစ်အမှန်တဲ့။ အချစ်အဆွေမဲ့သော ဆင်းရဲနိမ့်ပါးလွန်းသည့် ဒေါ်ခင်သုန်မှာ မိခင်အစစ်အမှန်ဇကန်ဖြစ်နေပါသတဲ့လား။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပွင့်လွှာ လူးလိမ့်ရုန်းကန်ပစ်လိုက်မိ၏။

‘ဟူး... ငါ ဘယ်ဟာရွေးရမလဲ၊ ဦးနှောက်ခြောက်လို့ပဲ တာ၊ စိတ်ညစ်လာပြီ၊ အဖေအရင်း၊ အစ်မအရင်းကို မချစ်ဖူးဆိုတာ တော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲချို့တဲ့ဒဏ်ကိုတော့ တစ်သက်လုံး မခံစားနိုင်ပါဘူးနော်၊ သိပြီ၊ သိပြီ၊ တော်ပြီ၊ သိပ်ရှည်ရှည်ထေးထေး စဉ်းစားမနေတော့ဘူး၊ မွေးစားမိဘတွေနဲ့ ဒီလိုအခြေ၊ ဒီလိုအနေအထား လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ပြီးနေသွားမယ်၊ လိုအပ်လို့ ဆန္ဒရှိရင်တော့ အဖေအမေနဲ့ အစ်မအရင်းကို သွားတွေ့မယ်၊ သူတို့ကိုမတွေ့လို့မပြောဘူး၊ သူတို့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရင် သူတို့ဘက်က ခံစားမှုတွေ ပေါ်ပွင့်လာပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ အိမ်ကမိဘတွေသိအောင် ရင်ဖွင့်လို့ မှ အခက်ရယ်၊ အဲဒါမှထိချက်ပြင်းထန် ဆိုးဝါးသွားမှာလေ၊ ဒီဆန္ဒ ဒီလိုဘဝဟောင်းနဲ့ပဲ အတိတ်ဟောင်းက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဘဝသစ်ကို လိုအပ်သလို ဒိုင်ယာရီမှတ်ချက် ရေးခြစ်ပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဟာတယ်၊ ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တော်ပြီ၊ ဆက်မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ရင်ထဲ ခံစားမှုကို သိချင်းတွေနားထောင်ပြီး ဖျောက်မယ်၊ သူငယ် ချင်းတွေ လျှောက်လည်ပြီးဖောက်မယ်၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်စင်စားနေတဲ့ သူခင်စစ်များများအကြောင်းစဉ်းစားပြီး ဖျောက်မယ်၊ သိပ်လွန်တဲ့ လာရင်တော့ မျက်ရည်တစ်စက်မကျန်အောင် အားရအောင်ပြီး

ဈေးကံမယ်၊ ကဲ... ဒါဆိုရင် အမည်ဖော်မရတဲ့ ခံစားမှုကြီး ဘယ်
လောက်အထိ တင်းခံနေနိုင်မှာတဲ့လဲ

ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကြားမှာ ပွင့်လွှာ ခေါင်းတိုးငှက်ရင်း အိပ်
ပျော်အောင် ကြိတ်မှိတ်ကြိုးစားလိုက်၏။

အိပ်မရ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ပြီး ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို မယူ၍
ထုန်ခေါင်းအုံးတစ်လုံးအပေါ်ကို အားရပါးရ ထုချပစ်လိုက်၏။

‘ဟင်... မှတ်ပြီလား’

ပွင့်လွှာ၏ အာရုံအမြင်ထဲမှာ အထုခံလိုက်ရသော ခေါင်းအုံး
တစ်လုံးခမျာ ထင်မင်းခေါင်မျက်နှာ ဖြစ်နေရှာ၏။



ယခင် ခြောက်သွေ့ပျင်းရိစရာ ကောင်းနေခဲ့သော သူ့အိမ်
ကလေးမှာ ယခုအခါ သာယာစိုပြေလာခဲ့၏။ သူတစ်ဦးတည်းလိုလို
နေထိုင်လာခဲ့ရာမှ တေလေလိုလွင့်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ ပြန်ရောက်လာ
၍ အဖော်သစ်၊ အားသစ်၊ မျှော်လင့်ချက်အသစ်ချက်ချွတ်တွေ ပြန်
လည်ဖြစ်ထွန်းဝေဆာလာခြင်းပင်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အတိတ်ဘဝ...

ထိုဘဝမှ ဆက်နွယ်သိခွင့်ရသော အဖြစ်သနစ်...

အကြောင်းအရာ...

ယင်းအကြောင်းချင်းရာမှာ စိတ်ဝင်စား တွယ်တာဖွယ်ရာ
ကောင်းသော စာမျက်နှာလေးဖြစ်၊ ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ရခဲ့သော အခိုက်
ပိုင်းများစွာ... များစွာ... များစွာ...။

များစွာထဲမှ ရက်တချို့တိုင် ဖခင်၏ လက်ရည်းတပည့် ဦး
မောင်ထိုက်ကို အိမ်ပေါ်တင်ကျွေးထားဖြစ်ခဲ့သည်။

ဦးမောင်ထိုက်မှာ သုံးခွမှာပင် ခေါင်းချဖို့ ရည်ရွယ်ရင်းနှင့်



သည့်အတိုင်း ဖခင်နှင့်သူ့အား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

စာမျက်နှာလေးအဖြစ် တင်စားဖတ်ရှုခွင့်ရသော ပန်းရှင်မွှေး မှာ အချိန်အားရသည်ထက် အချိန်များများရောက်ဖြစ်အောင် ရောက် လာကာ ဖခင်ဖြစ်သူကို အစစအရာရာ ပြုစုပေးရှာသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကို သူမ၏ မိခင်ဖြစ်သူထံ မကြာခဏ အလည် ခေါ်သွားတတ်သေး၏။ သူမတို့သားအမိနှစ်ယောက်နေသော အိမ်မှာ ဖင် ဖခင်ဖြစ်သူကို ထားချင်နေသော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက ပတ်ဝန်း ကျင်အမြင် မသင့်တော်၍ သားဖြစ်သူနှင့်သာဆက်၍နေထိုင်လေသည်။ ပန်းရှင်မွှေးက ခေါ်မရသည့်အတွက် အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ဦးရွှေမိုး အား စကားနာထိုးတတ်သေး၏။

‘ဖေဖေက သမီးရင်းထက် မွေးစားသားကို ပိုချစ်လို့ပါနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ အတူတူပဲချစ်ပါတယ်၊ ဒီသားက လည်း လုပ်ကျွေးတယ်၊ ဒီသမီးကလည်း ပြုစုတယ်၊ အတူတူပဲပေါ့’ သူသည် အမြဲလိုလို ဝင်နောက်တတ်သော စကားဖြင့်...

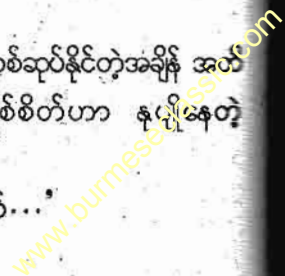
‘အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောသလို သာလုပ်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ’

‘တော်စမ်းပါ၊ တစ်ခါလာလည်း မင်း ဒါပဲပြောနေတယ်၊ သမီးအမေကြားမှ ထည့်လို့ မင်းပဲအရှက်ခံထိမယ်’

‘အေးလေ၊ သူက တဆိတ်ရှိ ဖေဖေနဲ့အမေ့ကို အတင်းပေး စားနေချင်တာပဲ၊ အသက်တွေကြီးနေမှတော့ မဟုတ်မဟပ်တဲ့စကား ကို ဘယ်သူက အလေးထားမှာလဲလို့’

‘အောင်မာ... ယောက်ျားတွေက ဖွဲ့တစ်ဆုပ်နိုင်တဲ့အချိန် အတိုင်းမတွေ့က ဝဲကုပ်နိုင်တဲ့အချိန်ထိ အချစ်စိတ်ဟာ နုပျိုနေတဲ့ လိပ်ပြာတဲ့ဗျာ’

‘ဟာ... တော်ကွာ သား... တော်...’



‘ဖေဖေ ဆူပစ်လိုက်စမ်းပါ။ သူ့အလုပ်က ကားမောင်းဖို့ရယ်၊ ဒီလိုသူများကို လိုက်စဖို့ရယ်၊ အရေမရ အဖတ်မရတွေပြောဖို့ရယ်ပဲ တတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟေ့... ဟေ့... မှားနေပြီ၊ ကားမောင်းရင်း စီးပွားရှာတယ်၊ ဒီဘက်ကို လုပ်ကျွေးတယ်၊ အခု မိန်းမယူဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါ တိုယ့်အလုပ်အစစ်ပဲ’

‘ဟယ်... ကြည့်... ဖေဖေ၊ ပြောလေ လွန်လာလေပဲ၊ ဒီလိုလူနောက်မျိုးကို ယူမယ့်မိန်းမမျိုးတော့ ဒုက္ခ... ဒုက္ခ’

သူ နေ့လည်ပိုင်း နားချိန်လွန်ပြီမို့ ကျားပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရင်းမှ သွားလေးဖြူပြလျက်...

‘သား တကယ်သဘောကျတဲ့မိန်းမဆို အဖေက သဘောတူမှာလား’

‘တူမှာပေါ့ကွာ’

‘တကယ်လို့ ကောင်မလေးက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ကော အဖေ ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ’

‘မင်းစကားကလည်း နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ဘောင်းဘီကျပ်၊ အဲ... နှစ်လုံးတည်းနဲ့ မူးနေလို့ ရှုပ်ကုန်ပြီ’

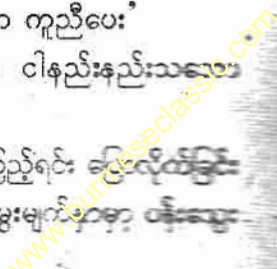
‘ဒီလိုပါ အဖေရာ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သေချာနေပြီ၊ ကောင်မလေးဘက်ကတော့ မူနေတုန်းပဲ၊ ခေတ်လွန်အိုက်တင်တွေ ပေါ့ဗျာ’

‘ဒါ ဘယ်လိုလုပ် ချစ်သူဖြစ်မလဲကွ’

‘မကြာခင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အဖေသာ ကူညီပေး’

‘ဟေ့... အေး... အေး... အေး ငါနည်းနည်းသဘောပေါက်လာသလိုပဲ’

ဦးရွှေမိုးက ပန်းရှင်မွှေးဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရွှေမိုးအကြည့်ကြောင့် ပန်းရှင်မွှေးမျက်နှာမှာ ပန်းသွေး



ခက်ဖြာသွား၏။ ပန်းရှင်မွှေးက ရေခွေးခွက်အလွတ်နှင့် သူ့ကိုလှမ်း
ပေါက်ဖို့ အသင့်ချိန်ရွယ်ထားရင်းမှ...

‘နင် ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ’

‘အရမ်းမလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်ပြောတဲ့သူက မင်း... မင်း...

မင်း’

‘ဘာပြောတယ်’

ပန်းရှင်မွှေးလက်ကို လွှဲ၍ အားယူစဉ်...

‘အား... မပေါက်နဲ့၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ကိုယ်ပြောတဲ့လူ
က မင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ’

‘ဒါ... ဒါဆို... ဘယ်သူလဲ’

‘ဒါက ကိုယ့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနော်’

‘အောင်မာ... ဒီကလည်း စပ်စုနေတယ်လို့ ထင်သလား’

‘ဒါဆို ထပ်မမေးနဲ့ပေါ့’

‘မမေးဘူး’

ပန်းရှင်မွှေး ခွက်ကိုဆောင့်ချပြီး နှုတ်ခမ်းစုပြနေ၏။ ဦးရွှေ
မိုးက သမီးဖြစ်သူ၏ ဟန်ဆောင်ဒေါသကို ဝီတိတမြမြနှင့်ကြည့်ရင်း

‘ငါ့သမီးကလည်း အထက်သား’

‘ဖေဖေရှေ့မှာ မဆင်ခြင်မိတာ ကန်တော့နော် ဖေဖေ’

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ မောင်နှမတွေ စကြနောက်ကြတာပဲ’

‘အဖေ ဒါဆိုရင် သူက ကျွန်တော့် ညီမလေးပေါ့’

ပန်းရှင်မွှေးက ကြားဝင်၍...

‘ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့’

‘ညီမငေး’

‘အတိုကြီး... အတိုကြီး’

ဦးရွှေမိုးပင် မနေနိုင်၍ ကြားဝင်ကာ...

‘ကဲ... တော်ကြ၊ တော်ကြ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်တွေတာ

ဒီလိုချည်းပဲ’

www.burmeseclassic.com

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

သူက အသာထပြီး ကားသော့ကိုယူ၍ အိမ်ပေါ်မှအဆင်း

‘အခုတလော ကျွန်တော့်နားတွေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး’

‘ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နားကိုက်လို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ တယောသံကြားလို့၊ နားမည်တွေ ပျော်ကျပြီး နားလေးချင်လာတာ’

‘ဘယ်က တယောသံလဲကွ၊ ငါအရက်ဖြတ်ထားလို့ ခဏခဏ လေချဉ်တက်သံပဲ သားကြားမှာပါ’

‘အဲဒါ သမီးကိုစောင်းပြောနေတာ၊ သမီးက ဖေဖေကို စကားပြောရင် ခပ်ခွဲခွဲနိုင်တယ်လို့ သူ ထင်ပြီး စကားပတ်ပြောနေတာ၊ ရှင်နော်၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်စိတ်တိုလိုက်တော့မှာ’

‘စိတ်တိုတာကို စိတ်ရှည်အောင် ပြန်ကြိုးစားလို့ရတယ်၊ ဆံပင်တိုသွားတာကိုတော့ ဆံပင်ပြန်ရှည်အောင် ကြိုးစားလို့မရဘူးနော်’

ဦးရွှေမိုးက ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်နေရာမှ

‘မင်းကား ထွက်မှာသာ သွားထွက်စမ်းကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်းဇာတ်ရှင်မင်းသားနဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးပေါင်းကျထားတဲ့ ဆိုက်ဂိုက်တွေ လာထုတ်ပြီးပြောမနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ စိတ်တိုမယ့်သူက ငါပဲဟေ့’

ဦးရွှေမိုးလက်သံကို ငယ်ငယ်ကတစ်ခါခံစားဖူး၍ သူ ပခုံးတွန့်ပြပြီး ခပ်ယိုယိုလေး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လိုက်၏။ အလစ်မှာ ဝန်းရှင်မွှေးကို သူ လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်၏။

(မဟောသဓာ သုခမိန်အထာနှင့်)

ပန်းရှင်မွှေးက သူ့ကိုလက်ဝါးထောင်ပြမလိုနှင့် ကလေးတွေလို ကရော် ကရော်ရှက်ပါတယ်ဆိုသည့် လက်အမူအယာဉ်ဖြင့် ထုပ်ပြနေ၏။ (ဘယ်လိုအထာမှန်းလဲ မသိ)။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၆)

‘မင်းကို အားလုံးမျှော်နေကြတယ် ပွင့်လွှာ’

‘ဘာအတွက်လဲ’

အေးစက်စက် တုံ့ပြန်စကား။ ပွင့်လွှာထံမှ ကြားလိုက်ရ၏။

‘ဖြူစင်သန်ရှင်းတဲ့ မျှော်လင့်မှုမှာ သင်္ကာမကင်းတဲ့မေးခွန်းတွေအတွက် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်မရှိဘူး’

‘မျှော်လင့်မှုဆိုကတည်းက တစ်ခုခုတော့ လားရာရှိရမှာပေါ့၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်တိုင်း သူတော်စင်လို့ ထင်ရတော့မှာလား’

‘သွားပြီ ပွင့်လွှာ၊ မင်း အမြင်တိမ်းစောင်းမှုတွေက မင်းကို ဝါးမျိုသွားပြီ’

‘ဒါ ရင့်အမြင်ပဲ ထင်မင်းခေါင်၊ ရှင်ဖြစ်စေချင်တာ ဦးရွှေမိုးနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ပေးချင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်မှာ ဝေခွဲစဉ်းစားနေရလို့ ကျွန်မ ဆန္ဒမရှိသေးဘူး’

‘အဖေ့ရဲ့မေတ္တာ မင်းအပေါ်မှာ သက်ရောက်နေတာ မင်း မခံစားရသလိုပါပဲလား’

‘လက်ရှိ မိဘတွေရဲ့အချစ်က ကျွန်မ ဆံဖြားကနေ မြဲမတစ်ဆုံး အားလုံးပြည့်နေတယ်၊ ခံစားမှုဆိုတာ ရှင်ပြောမှ သိလာရမယ့် အရာလိုလိုပါပဲလား’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်လိုချွတ်ချွတ် မကျွတ်တဲ့ တစ္ဆေလို
ဝေလေလေပဲ မှတ်လိုက်ပါတော့မယ်’

သူ့စကားကြောင့် ပွင့်လွှာ၏ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ ကွေးညွတ်သွား
၏။ စဉ်းငယ်ခန့် ငြိမ့်ဆိတ်အပြီး...

‘ဖေဖေ နေကောင်းလား’

‘ဘယ်အဖေကိုမေးတာလဲ’

‘ကျွတ်... ဦးရွှေမိုးကိုမေးတာ’

‘မင်းကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ရှာရတာကလွဲရင် အားလုံးကောင်း
ပါတယ်’

‘မမကော’

‘သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ’

‘ဒီလောက်ဆို ကျွန်မဘက်က ဝတ္တရားကျေပါတယ်နော်’

သူ စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ဒီအကြောင်းတွေ မြတ် အားလုံးမသိသွားအောင် မနည်း
လှည့်စားလိုက်ရတယ်’

‘ဘာလဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မင်းဖခင်အရင်းဟာ
ဆင်းရဲနဲ့ချာတဲ့’

‘ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ရှင်ထင်သလောက် ကျွန်မ မဆိုးဝါး
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ ဆိုးဝါးတယ်ထင်အောင်နေပြရတာ၊
ကျွန်မအကြောင်းနဲ့ ကျွန်မပါပဲ၊ ကဲ... ရှင်နဲ့မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းမှာကြံ့
လို့ တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ ဒီစကားတွေ သက်သက်နဲ့တင် လုံလုံလောက်
လောက်ရှိသွားပြီ ထင်နေလား’

‘လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဖေဖေအသက်ကံကို ဆက်လေ့ရှိ
မယ့် အကျဉ်းရုံးမွေးနေ့လေး လုပ်ချင်တယ်၊ ပန်းရှင်မွှေးရယ်၊ အဖေ
ရယ်၊ ကိုယ်ရယ် သုံးယောက်တည်းကျင်းပရမယ့်ပွဲမှာ မင်းသာစေချင်
တယ်၊ မင်းအိမ်ကမသိအောင်ပေါ့၊ ပြောမယ့်သာပြောရတယ်၊ ဒီအချက်

ကို သေရေးရှင်းရေးလောက် မင်းအရေးထားမှာပါ’

‘အင်း... အဲဒီနေ့ ကျွန်မ လာဖြစ်ချင်လည်း လာဖြစ်မယ်၊
လောဖြစ်ချင်လည်း မလာဘူး’

‘တို့တစ်တွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေတော့ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး
ကုန်သွားတဲ့အထိ အိမ်တံခါးဝမှာ ချိတ်ဆွဲထားမယ်’

သူ့စကားကြောင့် ပွင့်လွှာ မျက်စောင်းပါးပါးပစ်၏။ ပြောစရာ
စကားမရှိတော့၍ နှုတ်ဆက်စကားဆိုရန် သူ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်
ပွင့်လွှာက မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် ညှို့ဆွဲခွံငင်နေ၏။ သူ့ရင်တွေ တအား
လှုပ်ရှားလာသဖြင့်...

‘ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းမျက်လုံးတွေ ခဏလောက် ပိတ်ထားပေး
ပါ’

သူ့စကားကြောင့် ပွင့်လွှာ ရှက်အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ကိုယ် အရေပျော်ကျသွားမှာစိုးလို့’

ဟာခနဲ ပွင့်လွှာ ဆိုမည်ပြီး ရှက်ပြာသွားသော အမှုအရာဖြင့်
လက်မောင်းကို အဆက်မပြတ် ထုနှက်လေတော့သည်။ ပြီးလျှင်...

ပွင့်လွှာ ရှက်မွန်းပြီး စိတ်ဆိုးတင်းမာသွားကာ ချာခနဲ လှည့်
ထွက်သွား၏။

‘ပွင့်လွှာ’

‘ရှင် လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်များထင်
နေလို့လား၊ ဟွန်း... ဒီကဖြင့် လူပဲရွေးမှာမှတ်ထား’

‘ထန်းပင်ပေါ်ကလူလား၊ ဧဝရက်တောင်ထိပ်က လူလား’

ပွင့်လွှာ နောက်မှ သူလိုက်သွားပြီး ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

‘ရှင်ခေါင်းပေါ်က လူ’

‘အတော်ပဲ၊ အဲဒီလူကို ကွင်းပြင်ထီးထီးမှာ ပေါက်နေတဲ့
ကုက္ကိုပင်ပေါ် သွားတင်ပေးထားလိုက်မယ်’

www.burmeseclassic.com

‘ဘာလဲ၊ ရှင့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အဆင့်မြင်အောင်လို့’

‘...’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မိုးတွေအရမ်းရွာတဲ့အခါကျရင် မိုးကြိုးပစ်ခံရ
အောင်လို့’

ပွင့်လွှာ စိတ်ဆိုးရာမှ ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်၏။ အပူ
အေး ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲခြင်းကြောင့် ဆက်နွယ်ရာ မခိုင်မာ
သာ အရာဝတ္ထုတို့ အက်ကွဲသွားတတ်သလို၊ လျှို့ဝှက်ရင်ဖိုနေသော
သူ့ရင်အရပ်တစ်ပါးသို့ ပွင့်လွှာ ပြောင်းလဲအက်ကွဲပေးလိုက်ပုံမှာ မြန်
ဆန်လွန်းလှ၏။ သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ...

နှလုံးသားပန်းသီး၊ အရာဝတ္ထု၊ ရင်ဘတ်

ရင်ဘတ်အက်ကြောင်းအတိုင်း မူလပုံစံပြောင်းလဲသွားသော
ပန်းသီးလေးတစ်လုံးက သူ့ကို ပြန်၍ ပြုံးပြနေ၏။



တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျင်းပသော ပကာသနမဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးမှာ
သားအဖသုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေမိကြ၏။

မနက်ပိုင်းက ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ဇီဝိတဒါနပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။
ညောင်ထောက်၊ တံတားခင်းပေးခဲ့၏။ အလှူဒါနပြု၍ အကျင့်သီလ
ဆောက်တည်ပေးခဲ့၏။ နေ့လည်ပိုင်းမှာ သတ်သက်လွတ်စား၊ ဝိုင်းထိုင်
တာ ပွင့်လွှာအလာကို စောင့်မျှော်နေမိကြသည်။

‘သူ လာမှာပါလေ’

ပန်းရှင်မွေးထံမှ စကားသံ၊ ဦးရွှေမိုးက ခြံဝကို အမြင်အာ
အားယူကြည့်ပြီး...

‘သား သေသေချာချာ ပြောထားတာပဲကွယ်၊ သမီးထံ
လာမှာပါ’

သူက ငြိမ်သက်စွာပင် ထိုင်နေလိုက်၏။ နေ့လည်တစ်နားခွဲမှာ ထမင်းစားချိန်ကျော်လွန်နေချိန်၊ ထိုအချိန်အထိ ပေါ်မလာသူကို ခွဲနှင့်စောင့်နေကြသောအဖြစ်။

သီလခံယူနေစဉ် ငါးပါးသီလသာ ခံယူခဲ့သဖြင့် နေ့လွဲညစာစားချိန် အကန့်အသတ်မရှိ၍သာ အည်းငယ် သက်သာရာရခြင်းဖြစ်၏။

ကားသံကြားရ၏။ ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသည်။ ကားပေါ်ဆင်းလာသူမှာ ပွင့်လွှာ။

ပန်းရှင်မွှေး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ဦးရွှေမိုးမှာ ထရမင်းလို ဆက်ထိုင်ရမလိုလို သူက အသာငြိမ်ထိုင်နေဆဲ။ ပန်းရှင်မွှေးက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပွင့်လွှာကို သွားကြို၏။

ပွင့်လွှာက နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်ချိတ်တင်လိုက်ပြီး ပန်းရှင်မွှေး တတွတ်တွတ်ပြောလာသော စကားတွေကို ခပ်တည်တည်လေး နားထောင်နေ၏။

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး စားခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်အထိ ပွင့်လွှာ၏ မျက်နှာလေးမှာ မပြောင်းလဲ။

‘သမီးငယ်လေးရောက်လာတာ အဖေ သိပ်ဝမ်းသာတယ်’ ဦးရွှေမိုးက ခွင့်လွှတ်နားလည်စိတ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပွင့်လွှာက...

‘အချိန်တော့ သိပ်မရဘူးနော်၊ နာရီဝက်ပဲရမယ်၊ ဒီပွဲမှာ ပွင့်လွှာရောက်လာပြီလေ၊ ပွင့်လွှာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘မွှေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဖေဖေလို့ ခေါ်လိုက်ပါလား ညီလေးရယ်’

- ‘ဟုတ်ကဲ့’
- ‘ဖေဖေ’
- ‘လှိုက်လှဲမှုမရှိဘူး’

ပွင့်လွှာက...

‘ဘယ်လိုလှိုက်လှဲမှုနဲ့ ခေါ်ရမှာလဲ သင်ပြပါလား’

‘သားရယ် သမီးလေး အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ
ကြိုက်သလိုသာ ခေါ်ပါစေ’

‘မမခေါ်သလို ဖေဖေလို့ခေါ်ပေါ့’

‘အင်းလေ၊ ပွင့်လွှာက စာလုံးပေါင်းမှားခေါ်နေလို့လား၊ ဒီ
ဘစ်ခါနားထောင်ကြည့်၊ ဖေဖေ... ဖေဖေ... ဖေဖေ၊ ဘယ်လိုလဲ
ဖြစ်ရဲ့လား’

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ ပွင့်လွှာကို ကြည့်နေကြ၏။ ပွင့်လွှာက
အခုပြုမိဟန်ဖြင့် စားဝိုင်းကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟင်းတွေကလည်း စုံလှပါလား’

‘အေးကွယ်၊ တို့များသမီးငယ်နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်
ကြရအောင်လား၊ သမီးငယ်လည်း ဗိုက်ဆာလှရောပေါ့’

ဦးရွှေမိုး ဝင်ပြောလိုက်၍ အားလုံးစားသောက်ဖြစ်သွားကြ၏။
ဦးရွှေမိုး ပန်းကန်ထဲကို သူနှင့်ပန်းရှင်မွှေးက ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေး
ခဲ့ကြသောအခါ မနေသာတော့ ပွင့်လွှာက ဟင်းကောင်းတစ်ခွန်းခပ်၍
ဦးချပေးလိုက်၏။

အားလုံးအတွေးကိုယ်စီဖြင့် စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ
သမီးလုံးစီရင်း အေးအေးလူလူ စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

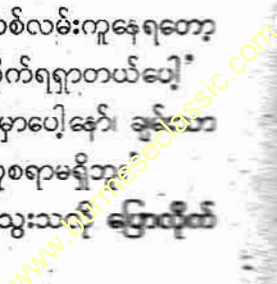
‘သမီးငယ် ဘွဲ့ရတော့မယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သမီးကြီးခမျာ မအေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကူနေရတော့
သယ်တန်းတစ်နှစ်ကျတာနဲ့ တင်ကျောင်းထွက်လိုက်ရရှာတယ်ပေါ့’

‘ပွင့်လွှာက ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်၊ ချစ်သော
ဘုံမိဘတွေဆီမှာ သမီးသွားဖြစ်လို့လေ၊ ဘာမှပူစရာမရှိဘူး’

ပွင့်လွှာက သူမကိုယ်သူမ ကိုယ်ရည်သွေးသလို ပြောလိုက်



ခြင်းပင်။ ပန်းရှင်မွှေးက...

‘မမကတော့ ကံဆိုးတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါဘူး အမေရဲ့ အေးမြတဲ့ အရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တာပဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ လိုတာထက်လည်း ပိုမမက်မောဘူး။ အမေရှိနေရင် ကျေနပ်ကြည်နူး ရတာပါပဲ။ အခုဆို အဖေပါ ရှိလာပြီ။ ပိုပြီးကျေနပ်ကြည်နူးနေပြီးသား ပဲ’

‘မမလို့ ပန်းရှင်မွှေးကို ခေါ်လိုက်ပါဦးလား ပွင့်လွှာ’

‘အင်း... မမ... မမ’

‘မင်းရဲ့မမလို့ မင်းရင်ထဲက သတ်မှတ်ပြီးမှ ခေါ်ပါနော်’

‘သတ်မှတ်တယ်၊ ကဲ... ဘဝင်ကျပြီလား’

‘မကျသေးဘူး၊ ကိုယ့်ကိုလည်း အစ်ကိုလို့ခေါ်လေ’

‘အောင်မယ်... သူနဲ့ဘာတော်လို့လဲ’

‘မွှေးစားသားလေ၊ ဘာလို့မတော်ရမှာလဲ’

‘မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ အဖေသိလား၊ သူနဲ့သမီးက သိပ်အကြော် တည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ မမနဲ့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော်မမ ပွင့်လွှာစကားကြောင့် ပန်းရှင်မွှေး ပါးပါးလေး ပြုံးသွားစေ ဦးရွှေမိုးက ပြုံး၍ကြည့်နေရင်းမှ...

‘ဖေဖေရင်ထဲမှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိတယ်’

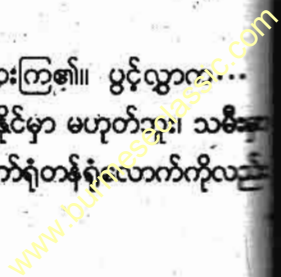
‘ဘာလဲ ဖေဖေ’

ပန်းရှင်မွှေး မေးလိုက်ခြင်းပင်။ ဦးရွှေမိုးက မျက်နှာကို အထူ တည်ယူလိုက်ပြီး...

‘သမီးတို့နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သား ကို နေရာချပေးချင်တယ်’

သုံးယောက်သား အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ပွင့်လွှာက...

‘အို... သမီးတော့ ဘယ်လိုမှဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးအုတ်ထိန်းသူ မိဘတွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ကိုလည်း



ဒီတော့က သဘောတူကြမှာမဟုတ်ဘူး'

'စိတ်ချပါ။ မင်းတို့လို ကွင်းကျယ် အနံ့လွန် အသိုင်းအဝိုင်း ဆရာလည်း ငါမဝင်ချင်ပါဘူး'

ပွင့်လွှာက မထီတရီမျက်နှာလေးနှင့် အသံတိတ်နေ၏။ ဦးရွှေ

မီးက...

'သမီးငယ်ကို ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်။ သမီးငယ်ဆန္ဒမပါ ဆဲ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး'

ပန်းရှင်မွှေးက...

'ဒါဆိုရင် သမီးပဲ ကျန်တော့တာပေါ့'

သူက...

'အဖေ အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်။ အမြန်ဆုံးသာ အကောင် အထည်ဖော်ပါ'

'ရှင်နော်... ရှင်'

ပန်းရှင်မွှေး မျက်နှာသွေးရဲကာ သူ့ကို လှမ်းရိုက်ဖို့ ပြင်လိုက် ၏။ ပွင့်လွှာက...

'ကဲ... သိပ်မြူးမနေကြနဲ့။ အချိန်နာရီဝက်ပေးထားတာ။ အခုနာရီဝက်မကတော့ဘူး။ ပွင့်လွှာပြန်တော့မယ်။ ကဲ... ဖေဖေအရင်း

မမအရင်းကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်နော်'

ပြောပြီး ပွင့်လွှာထရပ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ သူတွေ

ကြည့်နေရာမှ...

'ဟေ့... ဟေ့... ကိုယ့်ကို ဘာလို့နှုတ်ဆက်မသွားတာလဲ'

ပွင့်လွှာက ဆံပင်လေးဝဲခနဲခါသွားအောင် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

သွမ်းအော်ပြောသွား၏။

'အမြင်ကတ်လို့ နှုတ်မဆက်တာ'

ပွင့်လွှာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဧည့်ခန်းဆောင်ဆိုတာ ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်မှိုင့်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ ပွင့်လွှာ ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ် ဝင်သွားပြီး မိခင်ဖြစ်သူ အပါးမှာ အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

‘မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့အက်ရနေ၏။

‘မေမေ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ မေမေ အရမ်းစိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံပဲ’

ပွင့်လွှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အတင်းကာရော မေးနေမိ၏။ သူမ အကြောင်းတွေများ မေမေ သိသွားလေပြီလား။ မဖြစ်နိုင်။ သိထားပြီးပါက ခုလောက်ဆို မေမေ မျက်ရည်ဖြိုင်ချင်ဖြိုင်မည်။ ဒေါသထွက်လျှင် ထွက်မည်။ သမီးကို ကြည့်၍ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းမှု၊ မလိုလားမှု၊ မနှစ်လိုတော့မှုတွေ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြင့် မျက်နှာမှာ ရောင်ပြန်သင့်နေလိမ့်မည်။ ယခုဖြင့်...

ဧည့်ခန်းနံရံမှ မေမေမိဘနှစ်ပါးပုံကို မေမေ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း မျက်နှာနှမ်းပျက်နေခြင်းဖြစ်၏။

‘မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သမီးကို ပြောပြပါ မေမေရယ် သမီး ရင်ထိတ်လွန်းလို့ပါ’

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ဆက်၍ရှောင်သွေ့လွဲဖယ်ရန် အင်အားမရှိတော့။ ဝဲစို့လာသော မျက်ရည်ကို မျက်တောင်ခတ်၍ ကြိုးစားဖျောက်ရင်း စကားသံကို တုန်ခါမထွက်သွားအောင် သတိဂရုပြုလျက်...

‘သမီးရဲ့ ဖေဖေလေ၊ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေစုဆောင်းထားတာလေးတွေကို ဂျင်ရှုံးပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီကတော့ စီးပွားရေးဘိစွန့်သုံးလေးရက်ခရီးထွက်စရာရှိတယ် ပြောသွားလို့ အဟုတ်မှတ်နေတာ သူက သုံးလေးရက် ကျိတ်ဝိုင်းမှာ ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးပစ်လိုက်

အခုတော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

ဘယ်၊ အဲဒီဂျင်ဝိုင်းကိုလည်း အဖမ်းခံရတယ်၊ သမီးအဖေ ပါသွား
ဘယ်လေ၊ အခု ရဲစခန်းမှာ ဒီအတွက်တွေကို မေမေ ကျန်းမာရေး
ကောင်းလို့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ အခု စိတ်ဓာတ်ပါကျလို့ ဘာမှမလုပ်
နိုင်၊ မကိုင်ချင်အောင် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေတာနဲ့ ရှေ့နေအောင်
ခြင်ကို အကူအညီတောင်းထားရတယ်”

‘ဒါတွေ ဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးခဲ့တာ တကယ်ဟုတ်ရဲ့
ဘေး မေမေ၊ တကယ် ဟုတ်လို့လား’

‘သမီး စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်းနော်၊ အဲဒီလောက်ကြီး ရင်
ထဲမှာ မခံစားနဲ့လေ၊ သမီးကပါ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ရင် မေမေ စိတ်
ဆင်းရဲတာကနေ လဲသေသွားလိမ့်မယ်’

ပွင့်လွှာ ရင်ထဲမှာ သောကငရဲ။

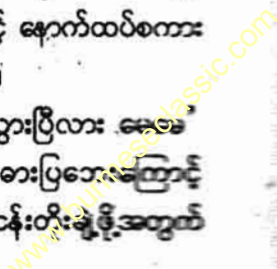
‘ဖေဖေ... ဖေဖေကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မေမေ ဒီအတိုင်း
ဆို ဖေဖေ တရားရုံးတော်က ချမှတ်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ခံရ... ခံရ’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့မှိုက်ဒဏ် သူခံရမှာပေါ့၊ သူက
အားစုရဲ့ ဦးခေါင်းချုပ်ဖြစ်ပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားအပေါ်မှာ သတိနဲ့
အားနိုင်တာ သူချောက်ထဲကျတာနဲ့ မိသားစုပါ အားလုံးရောဂါရခဲ့
ပြီလေ၊ တစ်သက်လုံးကြီးစားခဲ့သမျှ အချိကြီးကြီး တစ်ချက်လောက်
အားနဲ့ အားလုံးသွားကုန်ပါပြီ သမီးရယ်’

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ပြောပြီးသည်နှင့် ပေါက်ခဲကျလာသော
အင်္ကျီကို လက်မနှင့် အမြန်သပ်သိမ်းလိုက်၏။ သမီးလေး ပို၍
အနည်းငယ်နည်းနည်းသွားမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး မလိုလားနိုင်။ ဘယ်လိုမှ
အားမရသော တုန်အက်အက်စကားသံတွေကြောင့် နောက်ထပ်စကား
ပြောဖို့ကိုပင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ချင်လာမိ၏။

‘သမီးတို့ရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေပါ ပါသွားပြီလား မေမေ’

‘မီးခံသေတ္တာထဲကဟာတွေက သူခိုးစားပြဘေးကြောင့်
အခုအခုတွေ သမီးရဲ့ ရှိသမျှကို မင်းဖေဖေလုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့အတွက်



အကုန်ထုခွဲပြီး ပုံအောပစ်လိုက်တာ၊ အခုတော့ အမြတ်မပြောနဲ့ အရင်
တောင် ဘဲဥအစရာမရသလို ဖြစ်နေပြီ၊ မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ ကိုမောင်
မောင်လတ်ရယ်၊ ရှင်မို့လို့ ကျွန်မတို့ သားအမိကို မျက်နှာလွှဲခဲပစ်
လုပ်ရက်လေခြင်း’

ပွင့်လွှာက မိခင်ဖြစ်သူကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက် နှစ်သိမ့်လိုက်
၏။ မိခင်ဖြစ်သူက မျက်ရည်သုတ်သင်ပြီး ပွင့်လွှာကို ပြန်ဖက်ကာ
တစ်ဖန်နှစ်သိမ့်ရပြန်၏။ မိခင်ပါးမှာ ပွင့်လွှာပါးလေးကပ်ရင်း
မျက်ရည်စီးကြောင်းချင်း ရောပှက်ဖူးနွယ်ကာ သံသရာအပူကို ညီထူ
ဝေမျှ တင်းကြိတ်ခံစားနေမိကြ၏။

‘မေမေ... ဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေတော့ ကျန်ခဲ့ဦးမှာပါနော်’

‘အဲဒါတွေအားလုံး အရင်ကတည်းက တိတ်တိတ်ပုန်းတွေ
တတ်တိတ်ပြုန်းနေတာ ကြာပြီလေ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ဘဏ်မှာ
အပေါင်ထားပြီး ငွေတွေထုတ်ဖြုန်းခဲ့တာ၊ ခုတော့ လုပ်ငန်းလည်း
ဘဏ်တိုးနဲ့ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမယ့်အခြေကို ဆိုက်နေပြီ၊ မေမေတို့မှာ
လက်ကျန်ရှိတာဆိုလို့ ကိုယ်ပေါ်က တစ်ဆင်စာလေးရယ်၊ ကားတစ်
စင်းရယ် ဒါပဲရှိတော့တယ်’

‘ဟင်... ဒါ... ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်ကြီးကတော့ ဒီအိမ်ကြီးက’

‘လုပ်ငန်းကိုတောင် ဘဏ်ပေါင်တဲ့လူက အိမ်ကိုကော ထား
မယ်ထင်သလား၊ ဒါ မေမေတို့အိမ်မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ ဘဏ်ထဲ
သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ရက်အတွင်းမှာ မေမေတို့သားအမိ ဒီအိမ်ပေါ်ထဲ
အပြီးဆင်းပေါ်ရတော့မယ်’

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ ပွင့်လွှာ ထိုင်နေရာမှ မှောက်
ဖြစ်ကာ အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံလဲကျသွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

‘ဟယ်...ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဖေဖေ ပျောက်နေတာ တကယ်ဟုတ်
ရဲ့လား’

အလန်တကြားဟန်ဖြင့် ပန်းရှင်မွှေး ပြန်မေး၍ သူ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က မနက် ဆယ်နာရီလောက်ကတည်းက
ရွာတံပိုဘုရား သွားဖူးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ၊ ဒီမနက်အထိ
ပြန်ရောက်မလာဘူး၊ ကိုယ်လည်း လိုက်ရှာသေးတယ်၊ နေရာတော်
တော် နဲ့တယ်၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး’

‘ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ဖေဖေ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်’

‘ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အရင်ပေါင်းဟောင်း
သင်းဟောင်း ဇိုးသမားတွေနဲ့တွေ့ပြီး စိတ်လည်သွားတာနဲ့ အရက်
ပြန်သောက်နေပြန်ပြီလား မသိဘူး၊ သူ အရက်သောက်မိရင် လေနေ
တော့တာပဲ၊ တော်တော်နဲ့ အိမ်ပြန်မလာတတ်ဘူး’

‘မေမေကတော့ ဒီနေ့ ဈေးထွက်နေတယ်၊ သင်းသင်းလည်း
ဒီအချိန်ဆို သူ့အလုပ်နဲ့သူ အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ရှင်ရယ်၊ ဟွန်
ရယ် အတူလိုက်ရှာကြရအောင်၊ ဒီနေ့တော့ ရှင် ကားပို့ဖြစ်မယ်
ထင်ဘူး’

‘ဒါ... ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျောက်သောသူကို ရှာတွေ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အိမ်မှာ စုငွေဆောင်းငွေလေးရှိပါတယ်၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့သွားရအောင်၊ ဒါနဲ့မင်း အဝတ်အစားလဲဦးမှာလား’

‘ဟင့်အင်း... ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်မယ်’

‘အိမ်ကိုသော့ပိတ်ဦးလေ’

‘ရတယ်၊ ဘေးအိမ်ကို အပ်ခဲ့မယ်’

ပန်းရှင်မွှေးက ဘေးအိမ်ကို ကသုတ်ကရက် သွားပြောပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘မင်းအဖေက မင်းကို ပစ်သွားမှာ တော်တော်စိုးရိမ်သလား’

‘ပစ်သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီးဆုံးပါ၊ ဖေဖေ သွားတတ်တဲ့နေရာတွေ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား’

‘မြို့ထဲက ဘုံဆိုင်အိုလေးတွေတော့ နဲ့နေပြီ၊ ဒီနေ့တစ်ခေါက်လောက် သွားပတ်ကြည့်တာပေါ့၊ မရှိရင်တော့ သုံးခွက ဦးမောင်ထိုက်ဆီကို လိုက်သွားမယ်’

‘ဖေဖေ အဲဒီကို သွားမယ်လို့ ရှင် ထင်သလား’

‘သွားနိုင်တာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ပွင့်လွှာတို့အိမ်က အမေမြိုင်ဆီမှာ စုံစမ်းပြီး သူ့ချစ်ဇနီးမြေပုံကို လိုက်ရှာပြီး သွားငိုချင် ငိုနေနိုင်တယ်’

‘ပွင့်လွှာတို့အိမ်တောင် ဖေဖေ သိချင်မှသိမှာ၊ အမေမြိုင်ဆို ပိုတောင်မဖြစ်နိုင်သေးတယ်’

‘ကဲ...ဒါဆို ခင်ဗျားပဲခန့်မှန်း၊ ဘယ်ကိုသွားမယ် ထင်သလဲ’

‘ရှင်အိမ်ကို အရင်တစ်ပတ်ပတ်ပြီး သွားကြည့်မယ်၊ ပြန်ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပေါ့’

‘အဲဒီကပြီးရင်ကော’

‘ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပတ်ကြည့်ရုံပေါ့’

အားကိုးလောက်သော ထင်ကြေးစကားကြောင့် သူခေါင်းခါပြီး ဟူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

ပန်းရှင်မွှေးက ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်မြတ်ကို အာရုံပြု ဦးညွတ်ပြီး မြင့်မြတ်အစွမ်းထက်သော တန်ခိုးကြီး ဂါထာတော်များကို စတင်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်နေလေပြီ။



မြတ်ရွတ်ဝံ့စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ရိုကျိုးပူဇော်ရင်းနှင့် စင်ပြင်တော်မှာ နဲ့အောင်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

သူနှင့် ပန်းရှင်မွှေးတို့ နေရာအနံ့ လိုက်ရှာသော်လည်း ဦးရွှေမိုး၏ အရိပ်အယောင်ကိုသော်မျှ မတွေ့ရ။ ဦးရွှေမိုးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများကို စုံစမ်းကြည့်သော်လည်း အားလုံးခေါင်းတခါခါ လက်တစ်ခါခါ။

ညနေစောင်းမှ သူ့အိမ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်ဖြစ်၏။
ခရီး။ စိတ်မောလူမောဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခြေပစ်လက်ပစ်နားမိကြ၏။

‘စိတ်မလျှော့ပါနဲ့၊ နောက်နေ့ ဆက်ရှာကြတာပေါ့’

ပန်းရှင်မွှေးက သောကမျက်နှာနှင့် နားထောင်နေ၏။

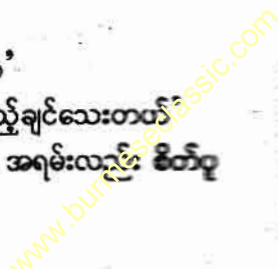
‘အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ မင်းအိမ်ကို ပြန်ရအောင်၊ မင်းအဖေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ ဘေးအိမ်တွေကို ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ဆရာခဲဘူး မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတယ် ဆင်နေဦးမယ်’

‘အရေးထဲ ရှင်ကတစ်မျိုး’

‘အခု မင်းဘာဆက်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ’

‘နာရီဝက်လောက် ဒီကထပ်စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်’

‘ဘာမှတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အရမ်းလည်း စိတ်ပူနေပါနဲ့’



‘ရှင်က ပြောနိုင်တာပေါ့’

‘ကိုယ်က သားအရင်းထက် ပိုချစ်တဲ့သူပါ။ တကယ်လို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေရင်လည်း မင်းအိမ်ဘေးက ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်ပြီး အကြောင်းကြားပေးမယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထား’

ပန်းရှင်မွှေးပြောပြတော့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ အလွတ်ရွတ်မှတ် ထားလိုက်၏။

‘ဘယ်အချိန် ရှင့်ကားသိမ်းမှာလဲ’

‘ည၊ ရှစ်နာရီ’

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ ပြန်မယ်။ တကယ် ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်နော်၊ ရှင့်ဖုန်းသံမကြားရမချင်း ကျွန်မ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အမြွှာပူးတာဆိုတယ် တစ်ယောက်ကို စရိုက်တစ်မျိုးစီ ခံစားမှုတစ်မျိုးစီပဲ။ များသောအားဖြင့် အမြွှာဆိုတာ စိတ်တူကိုယ်တူ၊ ဆန္ဒတူကြတာများတယ်။ မင်းကတော့ မင်းအဖေကို သူမတူအောင်ချစ်ပြီး ပွင့်လွှာကျတော့ မင်းအဖေကို သူမတူအောင် စိမ်းရင့်လွန်းတယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ’

‘ထူးဆန်းမှုတစ်ခုလို့ပဲ ယူဆလိုက်တော့၊ ဪ... ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ပွင့်လွှာတို့ဘက်ကို သွားလိုသွားငြား သွားစုံစမ်းကြည့်ရအောင်လား၊ ပွင့်လွှာ အိမ်သားတွေ မသိအောင် စုံစမ်းတာပေါ့’

‘မင်းပဲ အဲဒီအချက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို’

‘သုံးခွသွားဖို့နဲ့ အဲဒီသွားဖို့ပဲ ကျန်တော့တဲ့ဟာ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ရှိပေါ့’

‘အမျိုးမျိုးပဲ’

ပန်းရှင်မွှေး ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကားပေါ်ကို နှမ်းလျှောက်ရုံဖြင့် ဝင်ထိုင်နေလေ၏။ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ကားခရီးလိုက်သည်။ ကားကိုစတင်မောင်းထွက်လာစဉ်မှာပင်...

‘ပွင့်လွှာကို သွားမေးရင် ပွင့်လွှာ အနည်းနဲ့ အများ စိတ်ဆိုးသွားမလားဘဲ၊ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ်မှာစိုးလို့လေ’

သူ့စကားကြောင့် ပန်းရှင်မွှေး ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ် သွားပြီး...

‘စိတ်ဆိုးပြီး လဲသေလည်း မေးကိုမေးရမှာပဲ’
သူ ဘာမျှ ထပ်မပြောလိုတော့။



‘ဟင့်အင်း... မေမေ... သမီး လက်မခံနိုင်ဘူး’
ပွင့်လွှာ ပြတ်သားစွာ ငြင်းလိုက်မိ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက သဘောမကျသောမျက်နှာဖြင့်...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ မောင်ဘခန့်သော်က သမီးထက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကြီးတာ၊ ကြီးရင်မှီ၊ ငယ်ရင်ချီတဲ့၊ သူက သမီးကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားမှာပါ’

‘သူက လူရှုပ်လူပွေလို့ သတင်းကြားတယ်၊ မေမေက သူ့ အကြောင်း သေသေချာချာမသိဘဲနဲ့ သူ့စကားကို အရမ်းယုံနေတာပဲ၊ သူနဲ့ယူရင် သမီး ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်ရုံတင်မကဘူး၊ ဘယ်နှစ်ယောက် မြောက် နံပါတ်ပါတပ်ရမလဲ မသိဘူး’

‘ဘယ်နှယ် မသိရမှာလဲ၊ မေမေတို့ ပွဲစားလောကမှာ သူက သတင်းမွှေးနေတဲ့ လူ၊ ချမ်းသာတာလည်း ကျိကျိတက်၊ သူက သမီးနဲ့ ထူရင် ဂျော်ကီကောင်းကောင်းကိုင်နိုင်တဲ့ မြင်းလို ငြိမ်သွားမှာပါ၊ ထူလွတ်မို့လို့ နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်ချင်ရှုပ်တာပါ၊ သူက သမီးကို ဧည့်ခံပွဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးပြီးကတည်းက မြင်မြင်ချင်း သဘောကျ သွားတဲ့လူပါ၊ သမီးကို သူ တော်တော်လေးသဘောကျတဲ့အကြောင်း အောင်သွယ်တော်တွေနဲ့ နားသွင်းခိုင်းတာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိနေပြီ၊ အရင် တစ်အခြေအနေအရ မေမေတို့ဘက်က စိတ်မဝင်စားလို့ ရပေမယ့် အခုအခြေအနေအရ စိတ်ဝင်စားလှလာပြီလို့ မေမေ ကင်တယ်လေ’

‘ဘာလဲ မေမေ၊ သမီးတို့စီးပွားရေးကျဆင်းသွားတာကို အဲဒီလို လက်ထပ်တာမျိုးနဲ့ အဖတ်ဆည်ပေးရမှာလား’

‘မေမေ့စေတာနာကို သမီး နားမလည်ဘူး’

‘သမီးဘက်က ခံစားမှုကိုကော မေမေ အလေးထားလို့လား’

‘အလိုလိုက်ထားရတဲ့ သမီးကို ပြောဆိုနားသွင်းရတာ ခက်ခဲ လိုက်တာနော်၊ ငါ့နယ်’

‘မေမေက သမီးအရင်းမဟုတ်တဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝ ထို့ ပြန်ရဖို့ သမီးကို တစ်ပါးသူနဲ့ လက်ထပ်ပေးရက်တာလား၊ တကယ်ဆို သမီးတစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းရမယ့်သူအတွက် သမီးရဲ့ ဆန္ဒကိုမေးပါဦးလား၊ ဘာမှမမေးဘဲ အခုမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် လာနားချ တယ်၊ သမီးပြောတာ လွန်သလား’

‘ဒီလကုန်ရင် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းပေးဖို့ ဘဏ်အကြောင်း ကြားစာ ရောက်လာပြီ၊ မေမေတို့ သားအမိ ဆင်းပေးမှဖြစ်တော့မယ်၊ ဘယ်လိုသွားနေမလဲ၊ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် တိုက်ခန်းလေးငှားနေနိုင်ပေ မယ့် ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ဆုံးခဲ့တာဟာ အဲဒီလောက်လေးနဲ့’

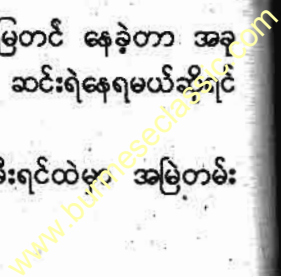
‘အို... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါလည်း ဆင်းရဲသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆင်ပိန်ပေမယ့် ကျွဲလောက်တော့ ကျန်သေးတာပဲ’

‘သမီးအထင်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွဲက သက်ရှိကျွဲမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးဆော့စရာအရွယ် ကျွဲရုပ်ကလေးဆိုတာ သမီး ဂယနဏ သိရဲ့ လားဟင်၊ သမီး အဖေရဲ့ အမှုလိုက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ဦးမလဲ၊ သမီးရဲ့ ရှေ့ရေး အရှည်ကြီးကျန်နေသေးတဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်ကော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ မေမေ့ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းတိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်’

ပွင့်လွှာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ဆက်၍

‘သမီးငယ်ငယ်ကတည်းက ရွှေပေါ်မြတင် နေခဲ့တာ အခု အရွယ်ထိပဲ၊ အခု သမီးခြူးခြံချွေတာနေရမယ်၊ ဆင်းရဲနေရမယ်ဆိုရင် သမီး နေရဲသလား၊ ပြောပါဦး မေမေ့ကို’

‘ဒါတော့ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ၊ သမီးရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း



ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်တဲ့ ဆန္ဒက အပြည့်အဝရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်မာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကျဆုံးလိုက်ရမှာကိုတော့ သမီးကြောက် တယ်’

‘မောင်ဘခန့်သော် ရှုပ်တာပွေတာ မရှိတော့ရင် အဲဒီအကျင့် တွေကို ပြင်လိုက်တော့မယ်ဆိုရင် သမီး လက်ခံလား’

‘လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်ကို အဲဒီလို လွယ်လွယ်လေး ပြောင်းလဲနိုင်မယ်လို့ မေမေ ထင်သလား’

‘အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့လူတွေလည်း ရှိကြပါ တယ်’

‘သမီး သူ့ကို သိပ်မရင်းနှီးသေးလို့လား၊ ဘာလို့လဲတော့ သိပါဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ စီးပွားရေး ကျွမ်းကျင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချမ်းချမ်းသာသာထားနိုင်မယ့် အရည်အချင်းရှိနေတာကိုတော့ တကယ်သဘောကျပါတယ်’

‘သမီးမှာ ချစ်ရမယ့်သူများ ရှိနေသလားကွယ်’

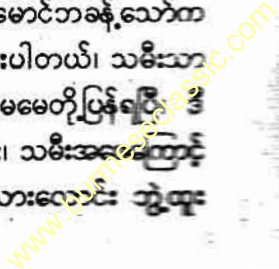
‘ရှိသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘သူက သမီးသဘောကျတဲ့ အရည်အချင်းတွေ မပြည့်စုံဘူး၊ အရမ်းအားနည်းတယ်’

‘ဒီတော့ သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးတော့ဘူးပေါ့’

‘သမီးကို စဉ်းစားခွင့် ထပ်ပေးပါဦး’

‘လကန်ဖို့ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ သမီးက အောင်ဘခန့်သော်ကို လက်ခံရင် ဒီကြားထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲကို အားခြင်း နီဇော်ရမှာ၊ အောင်သွယ်ပွဲစား ဒေါ်တင်မေသီကလည်း မေမေတို့အိမ် ထို့ ဘဏ်ကပြန်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မောင်ဘခန့်သော်က အဆင်သင့် စိုင်းပြင်းထားတယ်လို့ သတင်းပို့ထားပါတယ်၊ သမီးသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင်တော့ မေမေတို့အိမ်ကို မေမေတို့ပြန်ရဖို့ ဒီ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ထွက်ခွာစရာမလိုတော့ဘူး၊ သမီးအောင်ကြောင့် ဒီခိုက်သွားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သမီးရဲ့ သတို့သားလောင်း ဘွဲ့ထူး



ဝိသေသတွေက ပြန်ဆည်ပေးကြမှာပါ’

ပွင့်လွှာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲကို မှီရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်
ကာ လှိုက်လှဲသော အာရုံလွှာဖြင့် လက်ထပ်သင့်မသင့်ဆိုသည်ကို
ဝေခွဲချင့်ချိန်နေ၏။

နှောင်ကြီးတစ်မျှင်ဖြင့် ရစ်ပတ်တွယ်ငင်ခံသော နှလုံးသားက
မျှော်လင့်ခြင်းတွေ စီးဆင်းမှုများနှင့် အာရုံတွေ ထွေပြားအောင် လှည့်
စား ဆွဲငင်နေလေသည်။

မျှော်လင့်ခြင်း၏ နှောင်ကြီးတစ်မျှင်မှာ ထင်မင်းခေါင်ဟု
အလိုလိုသိချင်နေငြား ဘာမျှဖြစ်ခွင့်မရှိသေးခင် ကြီးစားစဉ်းစားနေမိ
သဖြင့် သူမဘာသာ သူမ ရှက်အားဝင်ချင်လာ၏။ အကယ်၍ ဖြစ်လာ
မည်ဆိုပါကလည်း အချစ်ကို လက်ထပ်ခြင်းနှင့် ညီမျှခြင်းမဆွဲနိုင်။

အချစ်စိတ် အလိုလိုပေါ်လာခြင်းကိုလည်း မချစ်ရဟု မတား
ဆီးနိုင်။ ထို့အတူ ကိုဘခန့်သော်ယူသော လူကြီးကို လက်မထပ်ရဟူ၍
လည်း မတားဆီးနိုင်။

သူမ တားဆီးနိုင်သည်က တွေးသင့်သည်ထက် ပို၍ မတွေး
တောမိဖို့ပဲဖြစ်သည်။



ပွင့်လွှာ အံ့အားသင့်သွားပုံက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ဖော်ပြရန်ခဲယဉ်း
လွန်းလှ၏။ ဝမ်းနည်းမှုနှင့် ဟန်ဆောင်မှုကြားမှ ပွင့်လွှာလာသော
အံ့အားသင့်ရုံလေး သင့်သွားမှု...

‘ပျောက်နေတာ နှစ်ရက်တောင် ရှိသွားပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ပွင့်လွှာဆီ မလာဘူး၊ လာလို့လည်း မရဘူး၊ အိမ်မှာလည်း’

ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ခေါင်းခဲနေကြတာ’

‘ဘာအကြောင်းလဲ ပွင့်လွှာ’

‘ရှင်တို့ကို အသိပေးလို့ မဖြစ်လို့ပါ’

ပန်းရှင်မွေးက ဝင်၍...

‘အခု ညီမလေး အားလား’

‘အရေးကြီးမယ်ဆိုရင်တော့ အားရမှာပေါ့’

‘ဖေဖေ ပျောက်နေတဲ့အကြောင်းက ညီမလေးအတွက် အရေးကြီးဘူးလား’

‘ကျွတ်... ခက်လိုက်တာ၊ မပြောလည်း မပြီးပါဘူးလေ၊ ပွင့်လွှာ ဖေဖေလည်း အခု ရဲစခန်းရောက်နေတယ်၊ လောင်းကစား နဲ့၊ ကဲ... ပွင့်လွှာတွက် အရေးကြီးတာတွေချည်းပဲ’

‘လောင်းကစားမူနဲ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အခြေအနေ အတော်လေးကို ယိုင်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အားလုံးကို ဖေဖေ လောင်းကစားဖြစ်လိုက်တာလေ’

‘အိုး... ဆိုးလိုက်တာ’

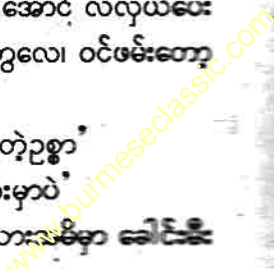
‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့တော့ အားလုံးကုန်မှာ ဖျတ်ပါဘူး၊ ပွင့်လွှာတို့မှာ ရှိတာလည်း နည်းနည်းပါးပါးလေးမှ ဖျတ်တော့၊ တကယ်လို့ တစ်ထိုင်တည်း တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ကုန်သွားရင်လည်း သက်ဆိုင်ရာက စိစစ်ပြီး ပြန်အကူအညီပေးသင့်သလောက်ပေးမှာပါ’

‘သုံးလေးရက်အတွင်း ကျိတ်ဝိုင်းကြီးမှာ ညှပ်ရိုက်ခဲလိုက်ရတာ မကုန်ဘဲနေမလား၊ ဖေဖေက အရင်နှစ်ရက်မှာတင် အတော်ပါသွားပြီ၊ နောက်ဆုံးနေ့ အဖမ်းခံရတော့ သုံးချိုးတစ်ချိုးစာလောက်ပဲ ရှိတော့မယ်၊ အဲဒီကျိတ်ဝိုင်းလုပ်တဲ့လူက စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လာလာ၊ ငွေနဲ့လာလာ၊ အတွင်းပစ္စည်းနဲ့ အကုန်တရားဝင်အောင် လဲလှယ်ပေးနိုင်တဲ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လူတွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေလေ၊ ဝင်ဖမ်းတော့ ဝိုင်းထိုင်တဲ့လူပဲ မိတာပေါ့’

‘သက်သေခိုင်မာတဲ့လူပဲ၊ တရားစွဲလို့ရတဲ့ဥစ္စာ’

‘မင်းအမေတော့ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲသွားမှာပဲ’

‘ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ပွင့်လွှာတို့သားသမီးမှာ ခေါင်းခို



တောက်နေရတယ်။ ပွင့်လွှာ မလိုက်ရှာပေးရင်လည်း မမက ပွင့်လွှာကို အပြစ်တင်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် မဖြစ်သာလို့ ဖွင့်ပြောပြလိုက်တာ ပြောပြလည်း မထူးပါဘူး။ ဆက်နွယ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းတွေလည်း သိနေကြပြီပဲ’

‘မမ မင်းတို့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမလေးရယ်’

‘မမ နားလည်ပေးနိုင်ရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ’

‘ဒါဆို မမတို့ ဘာသာပဲ လိုက်ရှာတော့မယ်။ ပြန်တွေ့တာနဲ့ ညီမလေးဆီအကြောင်းကြားလိုက်မယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားပါလား’
ပွင့်လွှာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေရွတ်ပြောကြားလိုက်၍ သူ လိုက်မှတ်ရပြန်၏။ ပြီးလျှင် ပွင့်လွှာက...

‘ပွင့်လွှာ လာကိုင်မှ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောနော်။ ဘယ်သူ လာကိုင်ကိုင် ပွင့်လွှာကို ခေါ်ခိုင်း၊ မရှိရင် မပြောနဲ့’

‘မမ သိပါတယ်။ ကဲ... ညီမလည်း ညီမမေမေဆီ အမြန် ပြန်လိုက်ဦး။ ညီမနဲ့ ကံကောင်းလို့ ဒီလမ်းထိပ်မှာ လာဆုံရတာ၊ နို့မို့ဆို ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်ရမယ်မှန်း မသိဘူး’

ပွင့်လွှာက နှုတ်ဆက်ပြီး သူမကားလေးကို မောင်းထွက်သွား၏။

‘ပွင့်လွှာအပူက ပိုပြင်းနေသေးတယ်’

ပန်းရှင်မွှေးက ကားထဲပြန်ဝင်ထိုင်ပြီး...

‘စာနာစိတ်နဲ့ကြည့်ရင် အားလုံးဟာ အတူတူချည်းပါပဲ’

‘ဒီတစ်ခါ မတွေ့ရင်တော့ သတင်းစာထဲမှာ လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်မှဖြစ်မယ်’

သူ ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းရှင်မွှေး ဘာမှပြန်မပြော။

ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်ရသော ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာ နှစ်ယောက်သား အသက်ရှူပင် မှားချင်လာ၏။



အခန်း(၁၈)

သုံးခွဲမှာနေသော ဦးမောင်ထိုက်ထံလည်း ရောက်ခဲ့၏။ ဖခင်
 သူ့ကို ရှာမတွေ့။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပန်းရှင်မွှေးကို
 အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်၏။ တစ်လမ်းလုံး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသော ပန်းရှင်မွှေး
 ထံလည်း ချောမောခဲ့ရသေး၏။ ကားပြန်သိမ်းပြီး အိမ်ကိုပြန်အလာ
 တစ်ခွဲကိုယ်ကြော ဝေဒနာဖြင့် မလှုပ်ချင် မသယ်ချင် ဖြစ်လာခဲ့
 သည်။

ညကိုးနာရီခွဲမှာ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း
 အိမ်ထဲကလေးက စောင့်ကြည့်နေကျ။ ယခုညဖြင့် အိမ်ထဲမှာ လှုပ်စစ်
 သုံးထွန်းညှိထားပြီး အိမ်ပြတင်းလည်းဖွင့်၍ ထား၏။

သူ အိမ်ပေါ်ကို ကသောကမျော တက်သွားသောအခါ အိမ်ဦး
 မှာ ဘုရားရှိခိုးနေသော ဖခင်ဖြစ်သူအား အရှင်လတ်လတ်တွေ
 ဖြစ်ရ၏။

‘အဖေ’ဟု ခေါ်မည်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဘုရားရှိခိုးပြီးအောင်
 သောငြိမ် စောင့်နေလိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှုက အတိုင်းအဆ
 အဝတ်အစားတောက်ပြောင်သားနားနေသော ဖခင်ဖြစ်သူအား ငြိမ်
 သောစွာ ငေးမောနေစဉ်မှာပင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးစီးသွားသော ဖခင်က
 သက်ကို အသာလှည့်ကြည့်ပြီး...

‘သား ရောက်လာပြီကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ အဖေ ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲဗျာ ကျွန်တော်တို့သုံးရက်လုံးလုံး စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာလိုက်ရတာ’

သူ့အနားမှာ ဦးရွှေမိုး အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို အသာငဲ့လိုက်၏။ ဦးရွှေမိုးကိုယ်တိုင် တည်ပြီး သောက် ခြင်းသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူက ရေနွေးမကြိုက်တတ်။

‘အဖေ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ဆက်သွယ်ခွင့်ရနေတာနဲ့ သား တို့ကို အသိမပေး၊ အကြောင်းကြားချိန်မရလောက်အောင် အလုပ်ရပ် သွားလို့ပါ။ သမီးနှစ်ယောက်ကော ဖေဖေအတွက် စိတ်ပူပြီးလိုက်ရာ ကြသေးလား’

‘ပန်းရှင်မွှေးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ရှာတယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ကားမဆွဲဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ပွင့်လွှာကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ခေါင်းခဲနေတာနဲ့ လိုက်မရှာပေးနိုင်ဘူး’

‘သမီးငယ်မှာ ဘာတွေခေါင်းခဲစရာရှိလို့လဲ’

ပွင့်လွှာ၏ အကြောင်းကို သူ အတိုချုံးပြီး ရှင်းပြလိုက်၏။ ဦးရွှေမိုးမှာ မေးစေ့ပွတ်ပြီး စဉ်းစားနေရာမှ...

‘အင်း... လူ့ဘဝရဲ့ မတည်မြဲမှု သဘောကတော့ အချိန်တို အတွင်း အံ့ဩလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်တာပဲလေ။ သမီးငယ်တို့ခမျာ စိတ်ထိခိုက်နေရှာရော့မယ်၊ အင်း ဘယ်တတ်နိုင် မလဲ’

‘ဖေဖေအကြောင်းကိုသာ အရင်ပြောပြပါဦး’

ဦးရွှေမိုးက အိမ်နံရံကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း...

‘အဲဒီနေ့က ဖေဖေ ဘုရားဖူးသွားရင်းနဲ့ ရင်ပြင်တော်ကြီးမှာ ဖေဖေရဲ့ အဖေမိသားစုလိုခင်တဲ့ ရှေ့နေအိုကြီးနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးပြောပြလို့ ဖေဖေရဲ့အမေက လူကြီးတော်ဂါနဲ့ဆုံးပဲ သွားတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့၊ ဖေဖေရဲ့ အဖေကတော့ မနှစ်က...

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

ဆုံးသွားရှာတယ်တဲ့၊ လူကြီးရောဂါနဲ့ပဲပေါ့။

‘သူတို့က ဘယ်မှာနေကြတာလဲ’

‘ဒီမှာပဲပေါ့ကွယ်၊ အရင်နေရာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တခြား
မြို့နယ်ထဲမှာ ခြံကျယ်ကျယ်ဝယ်ဝယ်ပြီး တခြားစီးပွားရေးပြောင်းလုပ်ပြီး
ဇာတ်မြုပ်နေကြတာကွယ်၊ ဖေဖေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလေ၊ မိဘတွေ
ချော့လင့်အားခဲထားတဲ့ သားလေးက ပညာတော်သင်မသွားနိုင်ဘဲ
ထူမယ့်ယူတော့လည်း အိမ်ဖော်မလေးဆိုတော့ မိဘတွေရှက်ပြီး
လူကုံထံဝန်းကျင်က ထွက်ခွာဇာတ်မြုပ်နေကြတာပေါ့။’

‘အဲဒီခေတ်ကလည်း အဲဒီလောက်တောင် ဂုဏ်ငွေနေနဲ့
အသက်ရှင်ချင်ကြတယ်နော်’

‘ရှေးလူကြီးတွေကိုး၊ ပြီးတော့ သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါလေ’

‘အဲဒါနဲ့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲ’

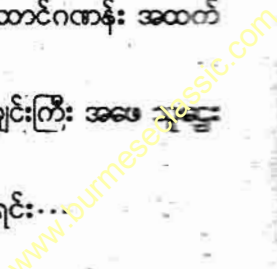
‘ရှေ့နေကြီးက ဖေဖေကို ခေါ်သွားတာ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့၊
ဖေဖေရဲ့ဖေဖေ မသေခင်မှာသွားတဲ့ စကားအတိုင်းလက်ကျန် အမွေ
အနှစ်တွေကို သူ မရှိတဲ့နောက်မှာ ဖေဖေကို လိုက်ရှာပြီး ပေးပါ၊
သုံးနှစ်ရှာလို့မှ မတွေ့ရင် ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေအတွက် လှူပေးပါတဲ့၊
အဲဒါ ဖေဖေနဲ့တွေ့တော့ တစ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာမို့ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေ
ဿတမ်းစာအတိုင်းဖေဖေကို အမွေလွှဲပေးခဲ့တာပဲ’

‘အမွေ ဘယ်လောက်ရလိုက်သလဲ ဖေဖေ’

‘အတော်များတယ်၊ ရှေးလက်ဝတ်လက်စားတွေရော၊ ရွှေ
ဒင်္ဂါးတွေရော၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေရော၊ ငွေသားတွေရောဆိုပါ
တော့၊ အခုခေတ်ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ဆို သိန်းထောင်ဂဏန်း အထက်
မှာရှိတယ်’

‘အားပါး... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ချက်ချင်းကြီး အဖေ သူ့အဖေ
ခေါက်စလုပ်လို့ပြီပေါ့’

ဦးရွှေမိုးက အရသာမတွေ့သလို ပြုံးရင်း...



‘ဒါတွေ ဖေဖေ မမက်ပါဘူး၊ ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အစု
တွေခွဲပစ်လိုက်တယ်၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်တွေ လှူတယ်၊
မိဘတွေအတွက် ရည်စူးအမျှဝေတယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ထိုက်သူတွေကို
လည်း လိုက်လံလှူဒါန်းတယ်၊ ဒါတောင် အဲဒီလှူဒါန်းမှုတွေကို
ဖေဖေဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အမြန်လုပ်နေရလို့ သုံးရက်လောက်
ကြာသွားတာပါကွယ်’

‘နောက်ဆုံးအချိန်၊ ဖေဖေက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲ’

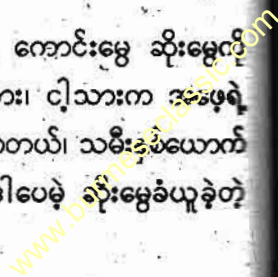
‘အဖေ ကောင်းမြတ်တာတွေအားလုံး စီစဉ်ပြီးရင် စမတောင်
မှာဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်ကိုင်းတောင်မှာဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်လုံး တရားအားထုတ်
တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ၊ ဖေဖေ အရက်ပြတ်သွားတာ ဆရာ
တော်တစ်ပါးက ဆုံးမလို့ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီဆရာတော် ချွတ်မှ အဓိပ္ပာယ်
အမှောင်က ကျွတ်ဖို့ ဖေဖေ အသိအလင်းရောင် ရခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်
ဟာ ဖေဖေအတွက် နေဝင်ချိန်ရောက်နေပါပြီ၊ ဒီအချိန်မှ လူဖြစ်ခြင်း
ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်စစ်စစ်ကို ကျင့်ကြံအားမထုတ်နိုင်ရင် ဖေဖေ သံသရာ
ဆင်းရဲထဲမှာ လွတ်လမ်းမြင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ကောင်းတယ်၊ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပြီး ဘဝပြောင်းကောင်း
အောင်လုပ်တာ နတ်လူသာခုခေါ်တာပဲ၊ ဖေဖေဘဝရဲ့ အမှန်တရားကို
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပြီပဲ၊ ကျွန်တော် အားပေးတယ်၊
ဒါပေမဲ့ တကယ်စိတ်ဖြာနှုတ်နိုင်မှ လုပ်ပါ’

‘ဘာလဲ ငါ့သားက ဖေဖေကို မယုံလို့လား၊ အရင်လိုနေမယ်
ဆိုရင် ဒီစည်းစိမ်တွေကို အဖေ ဘယ်စွန့်လွှတ်မှာလဲ’

‘ယုံပါတယ်၊ ယုံပါတယ်’

‘တစ်ခုထပ်ပြောရဦးမယ်၊ အဖေရဲ့ ကောင်းမွေ့ ဆိုးမွေ့ကို
သားသမီးတွေ ရယူသင့်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့သားက အဖေရဲ့
ဆိုးမွေ့ကိုယူပြီး ကောင်းမွေ့ကိုယူဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်
ကိုလည်း သင့်တော်သလို ခွဲပေးရဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုးမွေ့ခံယူခဲ့တဲ့



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

ငါ့သားအတွက်ကို အများဆုံး ဦးစားပေး စဉ်းစားတဲ့ ခွဲဝေနည်းနဲ့ အဖေ ခွဲဝေပေးမှာပါကွယ်'

'ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မလိုပါဘူး၊ ပန်းရှင်မွှေးလည်း ထိုချင်တက်မက်မဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ပွင့်လွှာကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့အဖေဟာ နဲ့ချာချာသက်ကျားအိုကြီးမဟုတ်မှန်းသိရင် သူ့အဖေကို မြန်ပြီး ငမ်းငမ်းတက်ချစ်ပြချင် ချစ်ပြလာမှာ'

'သမီးငယ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖေဖေ နားလည်တယ် သား၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ဒီလို စဉ်းစားထားတယ်'

'ဘယ်လိုလဲ'

'အစုကြီးတစ်စုရယ်၊ အစုသေးသုံးစုရယ်၊ ဖေဖေ ထပ်ခွဲထား တယ်၊ အစုသေးက ငါ့သားတစ်စု၊ သမီးကြီးပန်းရှင်မွှေးနဲ့ သမီးငယ် ပွင့်လွှာတစ်စုပေါ့၊ အစုကြီးကိုတော့ ငါ့သားနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မယ့် သမီးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရစေပေါ့'

'ဟာဗျာ... ဒီလိုတော့ သွားမလုပ်လိုက်ပါနဲ့.'

'ဇွေဖေရဲ့ ဆိုးမွေကို ထုသားပေသားရအောင် ခံခဲ့တဲ့ သား အတွက် ဖေဖေ စီစဉ်ပေးတာပဲကွယ်'

သူ ငြိမ်ရှက်နေမိ၏။ ဦးရွှေမိုးက ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ငှဲ့ ဆောက်ရင်း နားလည်ပြုံးပြုံး၏။

'ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့သားလိုလူကိုရတဲ့ သမီးကကော မသင့်တော်ပေဘူးတဲ့လား'

သူ့ရှက်ပြီး ရေနွေးခွက်ကို ဟိုလှည့်သည်လှည့် လုပ်နေမိပြန် သည်။ ဦးရွှေမိုးက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

'ဖြေလေကွယ်'

သူ လည်ပင်းကုတ်နေမိပြန်၏။

'ပြောပါ'

သူ ပါးကုတ်ပြီး မျက်ချေးနှိုက်နေမိ၏။

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့ကွာ၊ အိုက်တင်ချည်းပဲ၊ ဒီမှာ စိတ်တိုချင်
လာပြီ’

‘ဟို... ဟို... အဟဲ’

‘ဘာလဲကွာ၊ ရဲရဲတင်းတင်းပြော’

သူ ခေါင်းကုတ်ပြီး ပြောမထွက်ဟန် ဖမ်းနေစဉ် ဦးရွှေမိုးက
အနည်းငယ် ဒေါသထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး...

‘ပြောလေကွာ’

‘အမှန်ပြောရရင် ကန်တော့နော် မွေးစားဖေဖေ’

‘ပြော... ပြော’

‘နှစ်ယောက်စလုံးကို သဘောကျတယ်’

ဦးရွှေမိုးက ‘ဖနောင့်နှင့် လှမ်းပေါက်၏။’



‘ဖေဖေ’

‘သမီး’

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ပြေးဖက်လိုက်၏။ သူ့ရှက်၍ မျက်နှာလွှဲ
နေလိုက်ရသည်။ ပန်းရှင်မွှေးထံမှ ငိုသံ၊ ဦးရွှေမိုးထံမှချော့မော့
ဖျောင်းဖျသော ဆက်ခါဆက်ခါစကားသံ၊ နာရီဝက်လောက် သူ့ရှောင်
ပေးလိုက်၏။ အလွမ်းခန်းပြီးလောက်ပြီထင်မှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ
လိုက်သည်။ မျက်ရည်ခိုးသုတ်နေသော ဦးရွှေမိုးအား...

‘အဖေ လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာပြီး သာသနာပြုတရားကျင့်တော့
မှာနော်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မျက်ရည်နဲ့ ဖြတ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊
စိတ်နဲ့ဖြေမှပြတ်တာ’

‘ငါသိတယ်’

ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြန်ကျိတ်အော်၏။ ‘ဦးရွှေမိုးနှင့်အတူ သူ့မှာ’

www.burmeseclassic.com

ငယ်စဉ်ကတည်းက တည်လိုက်၊ တင်းလိုက်၊ စလိုက်၊ နောက်လိုက်၊
ကြေကွဲလိုက်၊ ပူပင်လိုက်၊ လှူပြဇာတ်မှာ သဘောကျသော ဇာတ်
ဆောင်များ။

ပန်းရှင်မွှေးက နီရဲသော မျက်ဝန်းများ မိုးအစ်နှင့် သူ့ကိုလှမ်း

ကြည့်ပြီး...

‘ညီမလေးကို အကြောင်းကြားပြီးပြီလား’

‘မနက်အစောပိုင်း ကားသွားထုတ်ရင်းနဲ့ ဖုန်းနဲ့လှမ်းအကြောင်း
ကြားလိုက်တယ်၊ အားရင် သူလာခဲ့မယ်တဲ့’

‘ဖေဖေရော ညီမလေးအကြောင်း သိပြီးပြီလား’

‘သားပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ သမီးရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ
ဥယ်၊ ဖေဖေတို့ဘက်က တတ်နိုင်သလောက် သမီးငယ်ကို ကူညီရ
ဓာပေါ့’

‘အဖေ့အကြောင်းတွေ ပန်းရှင်မွှေးကို အကုန်ပြောပြလိုက်
ပြီလား’

‘အေး’

‘ပြောင်းလဲမှုကတော့ ယုံတောင်ယုံစရာမရှိဘူးနော် ပန်းရှင်
မွှေး’

ပန်းရှင်မွှေး ပြန်မပြော။ (နားကတ်ကြားသဘောကို ဆောင်
ချက်။) သူက ဦးရွှေမိုးအား...

‘အဖေ ဟိုအကြောင်းရော ပြောလိုက်သလား’

‘ပြောတယ်၊ မေတ္တာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့’

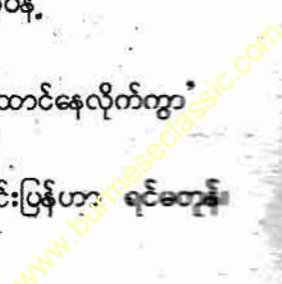
‘ကျွန်တော် ရင်ခုန်နေလို့ပါ’

‘အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ကင်းခြီးကောက်ထောင်နေလိုက်တာ’

‘ဒါဆို ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘အေး... ရင်ခုန်ရင်တုန်တာရဲ့ ပြောင်းပြန်ဟာ ရင်မတုန်’

ရင်မခုန်တာပဲကွ’



‘ဟင်... ဘာမှလဲမဆိုဘူး’

‘ဘာမဆိုရမှာလဲ၊ မင်း ရင်ခုန်နေတာက နှလုံးသွေး လည်ပတ်မှု မြန်ဆန်တာပဲ၊ ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဆွဲအားနဲ့ ပြန်ထိန်းညှိလို့ရမရ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါလား’

‘အဲဒါ သွေးလည်ပတ်အား ပိုကောင်းတာ၊ ရင်ခုန်ရုံမကဘူး၊ ရင်ပွင့်သွားနိုင်တယ်’

ဦးရွှေမိုး သူ့ကိုမိကျောင်းမသားဟု ထင်သွားဟန်တူ၏။ သူ လျှာဆက်မရှည်ရဲတော့။ သူ့အိမ်ပေါ်မှ ခဏရှောင်ပေးနေလိုက်၏။ သို့မှသာ သူနှင့်သက်ဆိုင်သော အကြောင်းကို သားအဖချင်းအေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ရှောင်ပေးချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ် ခန့်ကြာသောအခါ...

‘သားရေ... ခဏ’

ဦးရွှေမိုး ခေါ်သံကြောင့် သူ အိမ်ပေါ်ကို မျက်နှာပူပူဖြင့် ပြန်တက်လာခဲ့ရ၏။ ဦးရွှေမိုးအနီးမှာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ဆံပင်အရှည် များဖြင့် မျက်နှာကွယ်ကာ ထိုင်နေသော ပန်းရှင်မွှေးအား တွေ့လိုက်ရ၏။

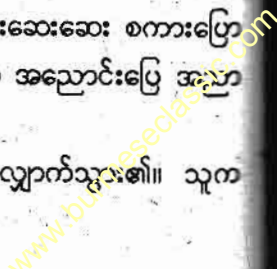
‘သမီးကြီးက ပြောတယ်၊ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့’

သွားပြီဟု သူ နှမြောတသသွားစဉ်မှာပင်...

တစ်ခါက ညှပ်မိခဲ့သော ဆံပင်ရှည်လေးကို သူ မှုန်ရီရီ ငေးမောနေလိုက်မိ၏။ ဦးရွှေမိုးက သူ့မျက်နှာပေါ် အရိပ်အကဲကို ဖမ်းရင်း...

‘သားနဲ့သမီး လူငယ်ချင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ကြည့်ကြဦးပေါ့ကွယ်၊ ဖေဖေလည်း ခြံထဲမှာ အညောင်းပြေ အညာ ပြေ လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်’

အိမ်အိုလေးပေါ်မှ ဦးရွှေမိုး ဆင်းလျှောက်သွား၏။ သူက ထိုင်မြဲထိုင်နေရာမှ...



‘ရှင်မွှေး’

ပန်းရှင်မွှေး ဆံပင်တစ်ခြမ်းကို အသာမပြီး ငဲ့ကြည့်၏။ ခေါ်
သာ ခေါ်လိုက်ရသည်။ ဘယ်ကစပြီး သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

‘ရှင်မွှေးရဲ့ ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ’

ပန်းရှင်မွှေးက မျက်လုံးအနည်းငယ် ကစားလိုက်ပြီး...

‘ရှင်မွှေးနဲ့ ချစ်သူက ရှင်မွှေးကိုသာ ချစ်နေတာပါ။ ရှင်မွှေးက
အဲဒီလူကို ချစ်တယ်လို့ မတုန်ပြန်ရသေးဘူး၊ ဝေခွဲချင့်ချိန်နေတုန်းပဲ’

‘အဲဒီလူက ရှင်မွှေးတို့အိမ်နားကလား’

ပန်းရှင်မွှေး ခေါင်းခါပြ၏။

‘ဘယ်သူလဲ ကိုယ်သိပါရစေ’

‘ထင်မင်းခေါင်’

သူ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလွန်း၍ အသံတစပင် မထွက်လိုက်

၏။

‘ကိုယ်... ကိုယ်... ရှင်မွှေးကို ချစ်နေတာ ရှင်မွှေး နားလည်

ဘယ်နော်’

ပန်းရှင်မွှေး နွဲ့နွဲ့လေး ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သူက
အပျော်လွန်သော စိတ်ခံစားမှုများနှင့်...

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်မွှေးနဲ့ ပွင့်လွှာကို ကိုယ့်ရင်ထဲက အလိုရှိပေ
အံ့လည်း တကယ်တမ်း လိုအပ်တဲ့ နှလုံးသားဆန္ဒအရှိဆုံးသူဟာ

ပန်းရှင်မွှေးမှ ပန်းရှင်မွှေးပါ။ ဒါကြောင့် ရှင်မွှေးကြားအောင် တစ်
သာကလုံးကြားအောင် ကိုယ် အော်ပြောလိုက်တော့မယ်’

‘ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ပန်းရှင်မွှေးကို အသည်းအသန်ချစ်တယ်လို့’

‘ရှင်မွှေး ကြားပြီပဲ၊ တစ်လောကလုံးကြားစရာမလိုတော့ဘူး’

အော်နဲ့ ဖေဖေကြားရင် ရှက်စရာကြီး’

‘မရဘူး၊ မအော်စေချင်ရင် ရှင်မွှေးကလည်း တိုက်ဖို့ပဲ’

ပြန်ဖြေပေါ့’

‘ရှင်ကိုချစ်တယ်လို့လား’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပန်းရှင်မွှေးက ပန်းနုရောင်စဉ် အပြုံးပြရင်း...

‘မအော်ချင်ပါဘူး’

‘ကိုယ်ကြားလောက်ရုံပါ ကျေနပ်ပါတယ်’

‘မပြောချင်ပါဘူး’

‘ဒါဆို ကိုယ်အော်လိုက်မယ်’

‘အော်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်... ပန်း’

သူ အော်လိုက်၍ မဆုံးခင်... ပန်းရှင်မွှေးက သူ့ပါးစပ်ထို့ အတင်းလှမ်းပိတ်လာ၏။ သူက ပန်းရှင်မွှေး လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ယူနွေးထွေးရင်း ချစ်ခြင်းရသလို တပ်မက်ရှုတစွာ ခံစားနေလိုက်၏။ ဤပုံအတိုင်းသာဆို ဦးရွှေမိုး မြင်သွားလျှင် လူကြီးရှက်ရှက်ပြီး ဣန္ဒြေပျက်သွားမှာ သေချာ၏။

ပျက်ပါစေ၊ သမီးနှင့်တိတ်တိတ်ပေါင်းပြီး သူ့ကိုလှည့်ကွယ်ဆင်ကစားသော မွှေးစားအဖေအား ပြန်ကို ကျီစယ်ကစားရသည်ပင်။

‘မွှေးစား ဖေဖေ၊ ခဏလောက် ကျေးဇူးပြုပြီး လာပါဦး’

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ပန်းရှင်မွှေးက လက်ကလေး အလှူတကြား ရုန်းခွာသွား၏။ ဦးရွှေမိုး အိမ်ပေါ်ရောက်ရုံရှိစဉ်မှာပင်...

‘ရှင်မွှေးရဲ့ ချစ်သူက အရမ်းဘုန်းကံထူးတဲ့ ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီ’

ဦးရွှေမိုး ပန်းရှင်မွှေးကို ဘယ်လိုလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၏။ ပန်းရှင်မွှေး ရှက်ပြာစိတ်နှင့် ခေါင်းလေးငုံ့လျှိုးနေ၏။ သူက ပန်းရှင်မွှေးကို ဖွဖွလေး လှမ်းဖက်ပြရင်း...

‘မင်္ဂလာပွဲကျရင် ဒီလိုလေး ဓာတ်ပုံရိုက်ပါရဲ့မေ့နော် မွှေးစား’

www.burmeseclassic.com

လေး

ဦးရွှေမိုးမှာ မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး အယောင်ဆောင်ဒေါသဖြင့်
အခွီးခွီးရေရွတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းချသွားလေတော့သည်။



နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းမှာ သူ့အိမ်သို့ ပွင့်လွှာရောက်လာ
ပန်းရှင်မွှေး လာလည်ပြီး ပြန်သွားချိန်နှင့် သိပ်မကွာ။ ဦးရွှေမိုး
နှင့် ပွင့်လွှာတို့ တွေ့ဆုံခန်းမှာ အေးတိအေးစက်၊ ဦးရွှေမိုးက ပွင့်လွှာကို
အကြောင်းအရာအတော်များများ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြနေ၏။

ဦးရွှေမိုး အမွေရခဲ့သည့်အကြောင်း။

အမွေတွေကို မည်သို့မည်ပုံ ခွဲဝေမည့်အကြောင်း...။

သားနှင့်သမီးတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးရန် ရည်
ရွယ်ထားသည့်အကြောင်း။

သားနှင့်လက်ထပ်သော သမီးအား အမွေပိုမည်မျှထပ်ပေးမည့်
အကြောင်း။

'အခုတော့ ဖေဖေအစီအစဉ်ကို တစ်မျိုးပြောင်းရတော့မယ်
ဆင်တယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးချင်ပေမယ့် သားနဲ့
သမီး ရှင်မွှေးက လူငယ်သဘာဝ မေတ္တာမျှနေကြပြီဖြစ်တဲ့အတွက်
သူတို့ကိုပဲ ရပိုင်ခွင့်တွေ လွှဲပေးလိုက်တော့မယ်၊ ဖေဖေကတော့ မင်္ဂလာ
ပွဲကို မစောင့်တော့ဘူး၊ သန်ဘက်ခါဆို ဘုန်းဘုရားက ဖေဖေကို
စစ်ကိုင်းတောင်ခေါ်သွားတော့မယ်၊ ဟိုမှာပဲ တရားအားထုတ်တော့
မယ်၊ သမီးတို့လည်း လိမ်လိမ်မာမာနေရစ်ခဲ့ကြ၊ အမွေအတွက် ရှေ့နေ
ဦး လာဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို ရှေ့နေကြီးကို ဖေဖေ
သွားအကြောင်းကြားရမယ်လေ'

ပွင့်လွှာက စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေရာမှ လူးလူးလာ၏။

ပွင့်လွှာမျက်လုံးတွေက မတည်ငြိမ်။ ရင်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို
တော်ပြနေသလိုရှိ၏။

‘သမီး... ဖေဖေ့ရဲ့ သဘောထားနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို
နားလည်သဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘ပေါက်ပါတယ်’

‘သမီးကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ’

‘သမီးအကြောင်းနဲ့ သမီးမို့လို့ပါ’

‘သမီးရဲ့အဖေ အခြေအနေကော’

‘ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံရတယ်၊ လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့
ခြောက်လပေါ့’

‘သမီး မေမေကော’

‘မေမေကတော့ ဝမ်းနည်းနေရုံကလွဲရင် ဘာတတ်နိုင်မှာမို့
လဲ၊ အဲဒီဝမ်းနည်းမှုတွေကြားက သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက်လည်း
အပူတပြင်း စီစဉ်ဖို့ သမီးကို နေ့တိုင်းနားပူနားဆာ လုပ်နေတယ်လေ’

‘ဘယ်လို... သမီး... ဒီသမီးလေးကိုလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုပေးမလို့တဲ့၊ သမီးဆုံး
ဖြတ်ချက်မချရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဒီကပြန်ရင်တော့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချနိုင်ပါပြီ၊ သမီး လက်ခံလိုက်တော့မယ်’

‘ဘာပဲလုပ်လုပ် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေက
မိဘအရင်းဖြစ်ပြီး သမီးလေးရဲ့ဘဝအတွက် ဘာမှဝင်မပါပေးနိုင်ဖြစ်
တာ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်’

‘ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ရင်လည်း
ဖေဖေ လာလို့ရမှာမှ မဟုတ်တာ’

အပြင်မှ နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပွင့်လွှာကို မိုက်မိလွန်း
သည့် မိန်းမဟု ပြစ်တင်မာန်မဲနေမိ၏။

‘အားလုံးဟာ သမီးအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲကွယ်’

www.burmeseclassic.com

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

‘ဖေဖေအကြိုက် အမွေခွဲတာကို စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သမီးအတိုင်း
ထတော့ သမီးဆန္ဒအတိုင်း စီစဉ်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

‘သမီးလေးရင်ထဲမှာ အမွေခွဲပေးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်
အဆင်မပြေနည်းနည်းလေး ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်’

‘ကျေနပ်ပါတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အားလုံးကောင်းမှ
ကောင်းပါပဲ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ အဆင်မပြေဘူး၊ မကောင်းဘူးပြောလို့
တာ ဖေဖေက ပြန်ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပေးမှာတဲ့လား၊ ဟန်ဆောင်
နှစ်သိမ့်မှုတွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့’

သူ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်စဉ် ဦးရွှေမိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်
နေတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပွင့်လွှာက သူ့ကိုမြင်သောအခါ...

‘အမွေများများရတဲ့ သတို့သားလောင်းကြီးလည်း အရမ်းကို
ပျော်နေမှာပဲနော်’

‘အဖေ တရားအားထုတ်ခါနီးမှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့စကားပဲ မင်း
ပြောသင့်ပါတယ် ပွင့်လွှာရယ်’

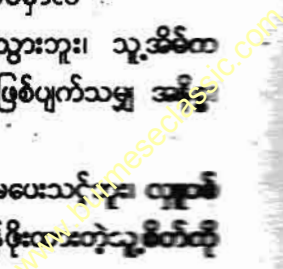
‘ဪ... ဒီလိုလား၊ ကျွန်မ အခုပြောမယ့်စကားဟာ မင်္ဂလာ
ရှိတဲ့ စကားပါရင်၊ အားလုံးကြိုက်သလို စီစဉ်ကြတာ အားလုံးကောင်း
ပါတယ်ရှင်၊ ကဲ... ကျွန်မ သွားမယ်’

ပြောပြီး ပွင့်လွှာ အိမ်ပေါ်မှ ခြေဆောင်၍ ဆင်းသွား၏။
ထားတံခါးကို ဒေါသဖြင့် ဆောင့်ပိတ်သံခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်
သွားသံတွေရဲ့အဆုံးမှာ ပြန်လည်ငြိမ်ကျသွားသော ပတ်ဝန်းကျင်။

‘အဖေ... ပွင့်လွှာ ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်မှာလဲ’

‘အဖေတို့လည်း အတိအကျ မပြောသွားဘူး၊ သူ့အိမ်ထဲ
သဘောတူတဲ့သူနဲ့ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ အင်း... ဖြစ်ပျက်သမျှ အိမ်ထဲ
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ’

‘အမှန်ဆို သူ့ကို အမွေတစ်ခုတောင် ခွဲမပေးသင့်ဘူး၊ တူရိယာ
ထိုက်ရမှာ၊ မွေးစားမိဘကိုပဲ မိဘရင်းထက် တန်ဖိုးထားတဲ့သူစိတ်ထို



ကျွန်တော် နားလည်လို့မရဘူး’

‘ဒီလိုလည်း သဘောမထားပါနဲ့ကွယ်၊ ဖေဖေဆီက အဓွေ
တစ်စုရရင် သူ့အခက်အခဲတွေလည်း ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ဖြေ
လည်သွားမှာပေါ့’

‘အဖေသာမရှိရင် ပွင့်လွှာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပိုပြီး စိမ်းကား
သွားမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်က ပွင့်လွှာအကျင့်စရိုက်ကို သိလို့
ရှင်မွေးကို ရွေးလိုက်တာ၊ ပွင့်လွှာအနေနဲ့ ကျွန်တော့်လို ဂုဏ်ဒြပ်မရှိတဲ့
လူကို လက်ထပ်ဖို့လောက်အထိ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်
ကလည်း လူသာဆင်းရဲပေမယ့် မာနကတော့ ရွှေစင်ရွှေခဲစစ်စစ်ပါ၊
သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လုံးဝအရောမဝင်ချင်ဘူး၊
ပွင့်လွှာစရိုက်တွေကိုလည်း နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး’

ဦးရွှေမိုး သောကမျက်နှာကို ပြောင်းလဲပြုံးလိုက်ပြီး...

‘သမီးပွင့်လွှာက ဖေဖေရဲ့ မွေးစားသားလေးကို သူ့အကျင့်
စရိုက်တွေ ဖျောက်ပြီး ပြန်ကြိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့သားက လက်ရှိ
အခြေအနေကို ဘယ်လိုပြန်ပြင်ပြောချင်သေးလဲ’

ဦးရွှေမိုး သူ့စိတ်ဓာတ်ကို တောက်ကြည့်သည့်အနေနှင့် ခပ်
နောက်နောက်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူက...

‘မျက်နှာမများချင်ဘူးကွယ်လို့ ပွင့်လွှာကို ပြန်ပြောလိုက် မယ်’

ဦးရွှေမိုး ထုံးစံအတိုင်း ရေရွက်ဆဲရေး အဝေးပြောင့်ဖောင့်နဲ့
လှမ်းပေါက်၏။



အခန်း(၁၉)

‘ဒါဆို ညီမလေး အားလုံးသိသွားပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ရှင်မွေး၊ သူ သိပ်မကျေနပ်ဘူး’

‘ကျွန်မတို့ မတရားသလို ဖြစ်သွားသလားဟင်’

‘ဒါကတော့ ကာယကံရှင် အမွေပိုင်ဆိုင်သူရဲ့ ဆန္ဒပဲ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ ပယောဂမှမဟုတ်တာ’

‘ကျွန်မကို ရှင် ကမ်းလှမ်းတာ မြန်သွားတယ်၊ ညီမလေးအတွက် အခွင့်မရှိသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်မျိုးပဲ ကျွန်မ မတရားသလိုကြီး ခံစားနေရတယ်’

‘ပွင့်လွှာက ကိုယ်ကမ်းလှမ်းလို့ကော သဘောကျပြီး ပြန်ထက်ခံမယ် မင်းထင်သလား’

‘ထင်သလောက် ပြောရရင် ညီမလေးမျက်လုံးတွေကို ကြည့်နဲ့ ရှင့်အပေါ်မှာ ယိမ်းညွတ်မှုရှိနေတာ ကျွန်မ သိတယ်’

‘ထားပါ၊ တကယ်လို့ ပွင့်လွှာနဲ့ကိုယ် ရင်ခုန်ကြမယ်၊ ပြီးရင် ထက်ထပ်ဖြစ်ကြမယ်လို့ မင်း ထင်သလား’

‘အရင်အခြေအနေအရ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အခုလက်ရှိအခြေအနေအရ သူ ရှင့်ကို လက်ထပ်မှာ ကျိန်းသေပါတယ်၊ ထွန်းပြောရဲတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ ကျွန်မ ပြောနေတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ကြောင့် ညီမလေးမှာ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးသွားခဲ့တယ်၊ ညီမလေးကို သနားလိုက်တာနော်’

‘ဒါဆိုရင်လည်း လက်ထပ်ပြီးရင်ရမယ့် အစုကြီးကို ပွင့်လွှာ ဆီရောက်အောင် လွှဲပေးလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှ သူ့အခက်အခဲတွေ ပြေလည် သင့်သလောက် ပြေလည်သွားမှာပဲ’

‘ရွှေငွေ စည်းစိမ်တွေကို လွှဲပေးလို့ရပေမယ့် ရှင်ကို ဘယ်လို လုပ် လွှဲပေးလို့ရမှာလဲ’

‘ပွင့်လွှာမှာ ကိုယ့်ကို အလိုရှိနေတယ်လို့ မင်း တပ်အပ်ကို ထင်နေပါလား’

‘မိန်းမချင်း နားလည်တဲ့ အာရုံသိနဲ့ ပြောနေတာပါ’

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား’

‘ဘာလဲ’

‘အချစ်တစ်ကို ညာလက်နဲ့ သိမ်းပိုက်ပြီး အချစ်နှစ်ကို ဘယ် လက်နဲ့ သိမ်းပိုက်တော်မူမယ်၊ သင့်မြတ်တော်မမူပေဘူးလား’

‘ဪ... ရှင်က အခုကတည်းက ဖောက်ပြန်နေပြီပေါ့လေ၊ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်’

ပန်းရှင်မွှေးက သူ့ကျောကုန်းကို စည်တိုဟု နှလုံးသွင်းပြီး တရစပ် ထုနှက်ပါတော့သည်။



‘ကိုခန့်နဲ့ ပွင့်လွှာကြားမှာ နွေးထွေးတဲ့ ပွင့်လင်းမှုရှိလာပြီမို့ ဒီလို အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်ဆွေးနွေးရတာပါ ပွင့်လွှာ’

ဘခန့်သော်က သီးစုံကောက်တေးစားသောက်နေသည့် ပွင့်လွှာ ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပွင့်လွှာက ယေ့ပေါ့ပါးပါး ခံစားမှုရှိပုံရသော မျက်နှာဖြင့်...

www.burmeseclassic.com

‘အရေးကြီးတယ်ဆိုတော့လည်း နားထောင်ရမှာပေါ့၊ ကဲ...
ကိုခန့်သော် အနေနဲ့ ဘာတွေကို ပွင့်လင်းမလဲ ပြောပါ’

‘ပွင့်လွှာကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်လက်ထပ်မှာပါ’

‘ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာပေးရမှာပေါ့’

‘ပွင့်လွှာကကော ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ လက်ထပ်မှာ သေချာ

ရဲ့လား’

‘အဲဒီပွင့်လင်းမှုက ကျွန်မရဲ့ လိုက်လျောမှုကို စော်ကားနေ

သလိုပဲ’

‘ဒီလိုလည်း မသတ်မှတ်ပါနဲ့၊ နှစ်ဖက်စလုံးအတွက် လိုအပ်

မှုရှိလို့ မေးတာပါကွာ’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်မလည်း ပြန်မေးပါရစေဦး၊ လူကြီးမင်းက

ထား လက်ထပ်ပြီးရင် လူပျိုဘဝက အကျင့်ဆိုးတွေ စွန့်မှာလား၊

ဆိမ်းမတွေနဲ့ ပွေ့ရှုပ်တာ၊ ရက်ရောတာတွေ ပျော်ပါးတာတွေကိုလေ’

‘မင်းပြောပုံက နည်းနည်းလွန်တယ်၊ ကိုခန့်က မင်းပြော

သလောက် ဆိုးတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြောမှပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

ပြန်လန်လာတယ်’

‘ကျွန်မအတွက် အရမ်းလိုအပ်လို့ မေးတာပါ၊ ရှင် ကတိပေး

နိုင်ရင် ကျွန်မဘက်ကလည်း ရှင်လိုချင်တဲ့ အချစ်တွေဘဝတွေ ပြန်

ဆေးနိုင်ရမှာပေါ့’

ဘခန့်သော် ပွင့်လွှာကို ငေးရီရီလေး ကြည့်နေ၏။ ပွင့်လွှာက

နီရဲမှ ပန်းချီကားတွေကို ပို၍ စိတ်လိုလက်ရရှိဟန် ငေးမောနေပြန်

၏။ ဘခန့်သော်က ပွင့်လွှာတစ်ကိုယ်လုံး စေ့စပ်လွမ်းခြုံကြည့်လိုက်ပြီး

အံတစ်ချက်ကြိတ်လျက်...

‘ပွင့်လွှာလိုချင်နေတဲ့ ကတိကို ကိုခန့်ပေးမယ်၊ ကိုခန့်လို

ချင်တာကိုလည်း ပွင့်လွှာ’

ဘခန့်သော် စကားမဆုံးခင်မှာပင် ပွင့်လွှာကြားဖြတ်၍---

‘မေမေ့ကို ပွင့်လွှာ ပြောလိုက်ပြီ၊ မေမေတို့သလောက်ပဲ အခု

www.burmeseclassic.com

ကိုခန့်က ပြောလာတော့လည်း ပွင့်လွှာသဘောကို သေချာသိရ
ပြီဟုတ်လား၊ ဒီတော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာစေစပ်နိုင်ပြီပေါ့’

‘မြန်မြန်စေစပ်ပြီး မြန်မြန်လက်ထပ်မှာနော်၊ ကိုခန့်နဲ့ပွင့်လွှာ
ရဲ့ ခေမေ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြပြီးပြီ’

‘အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မမေးနဲ့၊ ဒီမှာ ရှင့်သဘော လက်ခုတ်ထဲ
ရောက်နေတဲ့ပန်းကို ဘယ်လိုနမ်းရမလဲလို့ လိုက်မေးနေတာ အဓိပ္ပာယ်
ရှိလို့လား’

ဘခန့်သော်က သဘောတွေ့သလို ပြုံးရင်း ပွင့်လွှာလက်ထဲ
ကို လက်စွပ်ဘူးလေး လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မမှာ ရှိပြီးသားပါ’

‘ကိုခန့်က သီးသန့်ဖြစ်စေချင်လို့ပါ’

ပွင့်လွှာ ဘာမျှပြန်မပြော။ အသာအယာပင် လှမ်းယူထား
လိုက်၏။ ပွင့်လွှာ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုဘဝင်မကျ။ မကျေနပ်ချက်တွေ
များပြားနေသော ရင်ထဲက ခံစားမှုကို ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖြင့် ဖြေသိမ့်
နေခြင်းမှာ ဝေဒနာကို ပို၍ကြီးမားလာစေသလိုလို့။

အမှန်အားဖြင့် ပွင့်လွှာနှင့်လိုက်ဖက်ညီမှု မရှိလှသော ဘခန့်
သော်ဆိုသည့် လူကြီးကို ပွင့်လွှာ လက်မထပ်ချင်။ ချစ်၍လည်းမရ။
တစ်သက်လုံးပေါင်းရမတဲ့။

ပွင့်လွှာ သေချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ။ အဘက်ဘက်ကလည်း မင်္ဂလာပွဲဦးတည်စီစဉ်လေပြီ။

ဘယ်လိုမှ ပွင့်လွှာ ငြင်းခွင့်မသာတော့။

မုဆိုးကျော့ကွင်းမှာမိနေသော သမင်လေးတစ်ကောင်ရဲ့ဘဝ။
မုဆိုးရောက်ရှိလာပြီး ကျော့ကွင်းကို ဖြေနေသည်အထိ မုဆိုးယုံလောက်
အောင် တကယ်အသေကောင်လို သေဆုံးနေပြမှ ဖြစ်မယ့် သမင်
မလေးရဲ့ဘဝ။

သမင်အသေကောင်အထင်နှင့် မုဆိုးက သတိပေါ့လျှော့စွာ
ကျော့ကွင်းမှ ဖြုတ်နေစဉ်...

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

ရုတ်ခနဲ ထပြေးမှ အသက်နှင့်ဘဝ သေဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် သူမင်မလေးရဲ့ဘဝကို ပွင့်လွှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပွေ့ပိုက်ရရှိလာခဲ့လေပြီ။

ပွင့်လွှာရှေ့မှာ...

ပွင့်လွှာတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှာကြည့်နေသော မုဆိုးက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည့် ကာလကို စိတ်မှန်းနှင့် သဘောကျနေပုံရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်လွှာ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

ပီဘီ သမင်မလေးလို့။



သူနှင့် ပန်းရှင်မွှေးအား နှုတ်ဆက်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနောက်လိုက်ပါသွားသော ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရွှေမိုးအား ဘူတာကြီးမှာ လိုက်လံနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အပြန်လမ်းပေါ် ပြေးလွှားနေသည့် ကားလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်နေကြရာမှ ပန်းရှင်မွှေးက...

‘ညီမလေး လိုက်မပို့လို့ ဖေဖေ ဝမ်းနည်းသွားမလား မသိဘူးနော်’

‘တရားရှာဖို့ သွားတာပဲ၊ သိပ်ပြီး ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျွန်မ အမေကလည်း နေမကောင်းခဏခဏဖြစ်နေတာနဲ့ လိုက်မပို့နိုင်တာ၊ မေမေကလည်း ဖေဖေ တရားရှာသွားတာကို အားထူနေတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မကို လက်ထပ်ပေးပြီးရင် တရားအားထုတ်တော့မယ်လို့ချည်း ပြောနေတယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့အတွက် သူလုပ်သင့်နေပါပြီ’

‘မနေ့က ဖေဖေကိုယ်တိုင် နားလိုက်ဖောက်ပေးတာ၊ ရင်ထွက်ထဲက လူကြီးတွေတောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တော်စပ်မှုကို မျက်နှာညှစ်တုန်ကြလို့ မနည်းပြန်ရှင်းပြရတယ်နော်၊ ဖေဖေကလည်း ကားထိပ်ဖတ်လည်အောင်ရှင်းရင်း သူ့အကြောင်းတွေ အားလုံးကို ရင်ခွင့်လိုက်

ရုဏ်တော့တာပဲ

‘အဲဒီရှေ့နေကြီးက အသက်အတော်ကြီးပေမယ့် သန်မာဖျတ်လတ်နေတုန်းပါပဲ။ အမွေကိစ္စတွေအားလုံးကို လွှဲပြီးရင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူတော့မယ်လို့ ပြောနေတယ်’

‘အင်း... သူလည်း တရားအားထုတ်သင့်တယ်’

‘ကျွန်မ အမြင်တော့ ရှင်လည်း တရားအားထုတ်သင့်တယ်’

‘ဟောဒီ နောက်ဆံတစ်မျှင်လေးက တင်းခံနေလို့ပေါ့’

‘လွယ်ပါတယ်၊ ဖြတ်လိုက်ပေါ့’

‘မဖြတ်နိုင်သေးလို့ ခက်နေတာ’

‘ရှင်မွေးကတော့ တကယ်ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ဖြတ်ရဲတယ်’

‘တကယ်ဟုတ်လို့လား’

‘တကယ်ပြောတာပေါ့’

‘ကဲ... ဒါဆို ဖြတ်ပြီ’

‘သွား... ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ လက်မထပ်တော့ဘူး၊ မချစ်တော့ဘူး၊ မတွေ့ချင်တော့ဘူး’

‘ကိုယ်ဖြတ်ခိုင်းတာက ကိုယ့်ရဲ့ ဆံပင်ကို’

‘အယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှင်မွေးဆံပင်ကိုဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူကို ပြန်ဆုံးမရမယ့်နည်းက အဲဒီလူဆံပင်ကို ပြန်ဖြတ်ဖို့ပဲ’

ပန်းရှင်မွေးက ပြောပြီး ကားဒက်ရှ်ဘုတ်အံထဲမှာ စတီးလ်ကတ်ကြေးလေးရှိလိမ့်နီးနီးနှင့် လိုက်ရှာနေ၏။ သူကိုင်တတ်သော ကတ်ကြေးလေးကို သွားတွေ့၏။

‘ဒီကတ်ကြေးနဲ့ ရှင်ဆံပင်ကို ပြန်ဖြတ်ရမယ်’

‘စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ၊ ချစ်သူဆိုတဲ့ မျက်နှာလေးလည်း ထောက်ပါဦး’

‘မရဘူး’

‘ခဏနေဦး၊ ဖြတ်ချင်ရင် ကိုယ်တစ်နေရာမှာ ကားရပ်ပေးမယ်၊ အဲဒီကျမှဖြတ်’

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

‘ဘယ်နေရာမှာရပ်မှာလဲ’

‘ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှေ့မှာ၊ မင်းလက်ကလေးတွေ အပင်ပန်းမခံ
ဒါနဲ့၊ ကိုယ့်ဆံပင် အရမ်းရှည်နေပြီ၊ မကြာခင် သတို့သားလုပ်ရမှာ
နဲ့ သေသေသပ်သပ် သွားညှပ်လိုက်မယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ရတယ်လေ၊ ရတဲ့နေရာ ညှပ်မယ်’

‘ဟေ့... ဟေ့... ဟာ... ကုန်ပါပြီ’

လီဇာနင်းထားသော သူ့ညာခြေကို မပြီး သူ့ခြေသလုံးမွှေး
ဆွာကို သူမ တရွပ်ရွပ်နဲ့ အတင်းညှပ်လေတော့၏။



‘ကိုထင်မင်းခေါင်ပေးတဲ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့လှမ်းဆက်ပြီး အကြောင်း
ကြားလိုက်တာပါ၊ ဖုန်းထဲမှာ မပြောချင်လို့ အပြင်မှာ တမင်တွေ့ပြီး
ပြောရတာလေ’

‘ညီမလေးခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့၊ မမ ဘာသာ
သိသယတောင် ဝင်မိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ထင်မင်းခေါင်က ဘယ်မှာလဲ’

‘သူ့ရဲ့ကားအုံမှာ နယ်ကိုဘုရားဖူးထွက်တာနဲ့ လိုက်မောင်းပို့
အရတယ်၊ သုံးလေးရက်လောက်ကြာမယ် ပြောတယ်၊ ညီမရဲ့ မင်္ဂလာ
ပွဲဆို သူလာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘လာနိုင်မယ့် မမကိုပဲ မလာမဖြစ်လာအောင် အခုလို လူချင်း
ဆီဖိတ်တာ’

‘ပွင့်လွှာရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မမ လာရမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ ဖိတ်စာ၊ သန်ဘက်ခါ မနက် ဆယ်မှာရီ’
ပန်းရှင်မွှေး ဖိတ်စာလှလှလေးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်
မယ့်မရဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့်...

‘မမကို အစ်မတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုလို့ ဖိတ်စာ
ဟင်’

‘အင်းပေါ့၊ ကားလွှတ်ပြီး မမကို တကူးတက လာခေါ်မှာ’

မေမေ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရအောင်လို့ပေါ့’

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ ညီမလေး လျှို့ဝှက်ထားတဲ့အကြောင်းတွေ
ပေါ်ကုန်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲတက်လာတဲ့ ညီမလေးတို့ အသိုင်း
အဝိုင်းကလည်း ညီမလေးနဲ့မမ ရုပ်တူလွန်းလို့ သံသယအမျိုးမျိုး
ဝင်ကြမှာ ကျိန်းသေတယ်၊ မမ မလာချင်လို့ပြောကာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ညီမလေး အခက်တွေ့မှာစိုးလို့ပြောတာ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်ဘူး’

‘ညီမလေး ကားလွှတ်လိုက်ရင် မမ လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့
စမ်းပါ၊ အားလုံး ညီမလေးတာဝန်ယူတယ်၊ ဖြေရှင်းသင့်တာတွေ
ဖြေရှင်းပေးမယ်’

‘လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ မင်းရဲ့အစ်မလို့ ကြေငြာဝန်ခံမှာလား
ဘုရားရေ’

‘ဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ညီမ တာဝန်ထားပါဆိုမှ
မမအတွက် ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ညီမလေး စီစဉ်သလိုသာ မမ
လိုက်ခဲ့ သိလား’

‘မမ ရင်တုန်လိုက်တာ’

‘ဘာကို ရင်တုန်ရပြန်တာလဲ’

‘မမက လူကြားထဲ သိပ်ပြီး သွားဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့
လူအများကြီး ဝိုင်းအကြည့်ခံရရင်လည်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး မူးလဲ
လိမ့်မယ်’

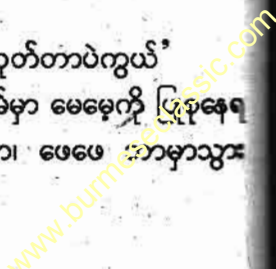
‘မမူးနဲ့၊ မိသားစုဆရာဝန်ကို အနားမှာခေါ်ထားတယ်’

‘ခက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ မလာလို့မရဘူးလား’

‘လုံးဝ မရဘူး၊ လာကိုလာရမယ်၊ ဖေဖေကို မဖိတ်နိုင်တာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘ဖိတ်လည်း ဖေဖေ လာနိုင်မှာ မဟုတ်တာပဲကွယ်’

‘ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်ချင်ပေမယ့် အိမ်မှာ မေမေ့ကို ပြုစုနေရ
သေးတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မလာဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေ ဘာမှာသွား
သေးလဲ’



‘လိမ်လိမ်မာမာနေရစ်ကြဖို့နဲ့ ညီမလေးအတွက် အမွေစုတို
ဆွဲနေကြီး၊ ဦးဘဆွေကိုယ်တိုင် သွားလွှဲပေးဖို့တွေ မှာသွားတယ်။
ညီမလေး မင်္ဂလာပွဲမှာများ ဦးဘဆွေ လာလွှဲပေးမလား မသိဘူး’

‘ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အခုလည်း ဘော့စ်နဲ့ ညီမလေး
ထက်ထပ်မှာပဲ၊ အဓိကက မမ လာဖို့ပါ၊ မမ သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေ
ဝါနဲ့၊ မမကို ညီမလေး သီးသန့်ပြုစုချင်လို့ပါ၊ ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ
ထည်း ထွက်မတွဲရပါဘူး၊ မေမေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်မပေးပါဘူး၊
သတို့သားနဲ့လည်း မိတ်ဆက်မပေးပါဘူး၊ ညီမလေး သတို့သမီးလို
အလှပြင်တဲ့အခန်းထဲကို မေမေကအစ ပေးမဝင်ဘူး၊ မမနဲ့နှစ်ယောက်
တည်း ညီမလေးရဲ့ အပျိုစင်ဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ စကားတွေ
တစ်ဝကြီးပြောချင်တာပါ၊ ညီမလေး အဲဒီအချိန်မှာ ဝမ်းနည်းနေမှာ
ထိုနီးသေတယ်၊ မေမေကလည်း ဧည့်ခံပွဲမှာ တစ်ဖက်မိဘတွေနဲ့
စီစဉ်နေမှာမို့ ညီမလေးကို အချိန်ပြည့် ဂရုစိုက်နှစ်သိမ့်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး၊ အချုပ်ထဲရောက်နေတဲ့ ဖေဖေအတွက် ဝမ်းနည်းတာရယ်၊ ညီမ
လေးတို့ဦး ငယ်ဘဝက မိသားစုအရင်းတွေ တစ်ကွဲတစ်ပြားဖြစ်ပြီး
ထွဲပြားခဲ့ရတာရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်မချစ်တဲ့လူကို လက်ထပ်ရတာရယ်၊
အဲဒါတွေကြောင့် အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး ငိုမိမှာ၊ မမက အနားက ချော
ဆော့အားပေးရင် ညီမလေးကျေနပ်တယ်၊ ညီမရဲ့ နောက်ဆုံးအားကိုး
ရာ အစ်မရင်းကို ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လို အားကိုးတကြီးနဲ့ အကူအညီ
တောင်းချင်နေတာ မမရယ်’

‘မမ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလိုဆိုရင် မမ မဖြစ်ဖြစ်
အောင် လာရမှာပေါ့ကွယ်၊ မမတို့မင်္ဂလာပွဲကလည်း နောက်တစ်ပတ်
ထဲမှာ အဲဒီကျရင် ညီမလေးကို လာဖို့ ဖိတ်ပါတယ်၊ လူတွေကတော့
ရုပ်ချင်းတူလွန်းလို့ အရမ်းအံ့ဩမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမတို့ဝန်းကျင်တော့
သင်းသင်းပါးစပ်ကြောင့် အားလုံးသိနေပါပြီ’

‘အဲဒီအခါကျရင် ညီမလေးလာမှာပေါ့’

ပန်းရှင်မွှေးက ပွင့်လွှာကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်...
www.burmeseclassic.com

ရင်းမှ...

‘ဧတို့ ညီအစ်မ ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံကြပေမယ့် အတူနေခွင့်ကို ဘယ်အချိန်မှာမှ ရနိုင်လိမ့်မယ် မထင်တော့ပါဘူးကွယ်’

နှစ်ယောက်သား ရင်တွင်းမှ အလိုလိုစီးဆင်းလာသော မျက်စည်တွေ ရောယှက်ကြွေကျလာနေကြ၏။

ထင်မင်းခေါင်၏ အိမ်အိုလေးမှာပင် တွေ့ဆုံဖြစ်ကြ၍ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အငွေအသက်ကို အရိပ်အာရုံကို ပြန်လည်တမ်းတခုံမင်ချင်စရာပို၍ကောင်းနေဆဲ...။

မိခင်အရင်းကိုလည်း မမြင်မသိလိုက်။

မြင်သိလိုက်သော ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်လည်း ကွေကွင်းခွဲခွာပေးလိုက်ရပြန်၏။ ပွင့်လွှာက ပန်းရှင်မွှေးရင်ခွင်ကို အသာတွန်းဖယ်ပြီး မျက်ရည်သိမ်းသပ်ကာ...

‘ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင်’

‘မချစ်တဲ့လူကို မယူပါနဲ့လားကွယ်’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ပွင့်လွှာ ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ ပွင့်လွှာ ချမ်းသာချင်တယ်၊ တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်တယ်၊ အဲဒီလူကလည်း ပွင့်လွှာကြီးဆွဲရာ ပါမယ့်သူပါ၊ ပွင့်လွှာက အချစ်စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဖြေတတ်အောင် ဖြေပြီး လက်ထပ်ရတော့မှာပါ’

‘ညီမလေးမှာ ချစ်သူရှိလို့လား’

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်သော ပန်းရှင်မွှေးကို ပွင့်လွှာ ပြန်၍ စူးလက်စွာ ကြည့်နေ၏။ ဘာမျှပြန်မပြော။ ပန်းရှင်မွှေးက...

‘မမ သိပါတယ်၊ ညီမလေးရဲ့ ရင်ထဲက လူဟာ ထင်မင်းခေါင်ပဲဖြစ်ရမယ်’

‘တော်တော့ မမ’

‘မမ ပြောပါရစေ၊ မမဟာ အရင်ရွေးချယ်ခံခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် မမကိုယ်မမ နောင်တရငယ်၊ ညီမလေးအပေါ် မသန့်စင်

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး ။

ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ အခုအချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး’

‘တော်ပါတော့ မမရယ်၊ ပွင့်လွှာ မကြားချင်ဘူး၊ မမ ထင်ကြေးနဲ့မမဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အနစ်နာလာခံပေးမနေပါနဲ့၊ ဘာမှ ဟုတ်ဘူးလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ။ ပွင့်လွှာ သွားတော့မယ်၊ အိမ်သော့ကို မမပဲ ယူလိုက်ပေါ့’

ပန်းရှင်မွှေးက ပွင့်လွှာလက်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း...

‘ညီမလေး ဘာမှမဟုတ်စေချင်ရင်လည်း မမ မပြောတော့ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်ပြီး တွေ့ရာလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့နော်’

‘ပွင့်လွှာ မမိုက်မဲပါဘူး’

‘ဒီသော့က ထင်မင်းခေါင်ပေးခဲ့တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကို ပွင့်လွှာလာတော့ ကိုထင်မင်းခေါင်က ချစ်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်ရမှာပြောပြီး မမဖုန်းနံပါတ်နဲ့သော့ပေးပြီး အမြန်ထွက်သွားတာပဲ’

‘ဪ... မမလည်း ပြန်မှာပဲ၊ အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး အတူသွားဩတာပေါ့’

‘မမကို လမ်းထိပ်မှာပဲ ချပေးခဲ့မယ်နော်၊ ကားနဲ့အိမ်လိုက်ဆို့တော့ဘူး၊ ညီမလေးကို နားလည်ပေးပါ၊ မေမေ့ကို ဆေးတိုက်ချိန်အထိပေးလို’

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ ညီမလေးကို အမြဲတမ်း နားလည်ပေးပြီးထားပါ၊ လမ်းထိပ်အထိခေါ်တင်သွားတာပဲ မမ အားနာလှပါပြီ’

‘ဒါဆိုလည်း သွားစို့’



အခန်း(၂၀)

ပွင့်လွှာ၏ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်နေ့ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ မနက်ကတည်းက သတို့သားလောင်းကြီးမှာ အိမ်ကိုချောင်းပေါင် မတတ်ရောက်၏။

မင်္ဂလာခန်းမရှိသော အလှပြင်ခန်းမှာ အလှပြင်ရန်အတွက် ပွင့်လွှာစိတ်ကြိုက် ငှားထားသော မိတ်ကပ်နှင့်အဝတ်အစားဒီဇိုင်းကို မနက်ရှစ်နာရီခွဲကတည်းက ကားနှင့်ခေါ်ကာ ခန်းမပို့ပေးခဲ့၏။ မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲအချိန်များသောနေ့မို့ အလှကြိုပြင်နိုင်ခြင်းလည်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အလှပြင်ခန်းထဲကို ပွင့်လွှာရောက်သည်နှင့်သတို့သားလောင်းနှင့် မိခင်ဖြစ်သူအား အပြင်မှာသာ အထူးမွမ်းမံပြင်ဆင်ပံ့ပိုးစစ်ဆေးကြည့်မှားပြီး မင်္ဂလာအချိန်ကျမှ သတို့သမီးကို လာခေါ်ရန် အထပ်ထပ် မှာကြားရသေး၏။

အားလုံးသဘောတူပြီး ပြန်သွားကြသည်နှင့် ပွင့်လွှာကြိုထားသော မြတ်ရောက်လာ၏။ ကျန်သူငယ်ချင်းများကို သင့်သင်အရန် လုပ်ရန် အခြားအလှပြင်ဆိုင်ပို့ပေးထား၏။ မြတ်က ကြိုလုပ်ပေးနေသူ။

‘မြတ်... မမကို သွားခေါ်ခဲ့တော့၊ ပြီးရင် အခန်းရွှေမှာ ခင်းစောင့်နေနော်’

‘အေးပါဟာ၊ နင့်အလှပြင်ဆရာမတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြင် ဆင်လို့ မြန်မြန်ပြီးပါ့မလား’

‘ပြီးပါတယ်၊ အလှပြင်ရင်း မျက်ရည်ကျရင် ပိုဒုက္ခရောက် နာ၊ အဲဒါကြောင့် မမကို အမြန်သွားခေါ်ခိုင်းနေတာပေါ့’

‘နင့်မမက လူရွှင်တော်မှမဟုတ်ဘဲ၊ နင်မငိုအောင် ချော တတ်ပါ့မလား’

‘ဟာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမရှိရင် အားရှိတယ်၊ ငါ့မှာ အား အင်တွေ ဝင်လာရင် မျက်ရည်ကျဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... သွားပါ၊ မြန်မြန် မမကိုသွားခေါ်ပါ’

မြတ်က မျက်စောင်းခဲရင်း ခန်းမထဲမှ လျှောက်ထွက်သွား၏။ ပွင့်လွှာက အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မိတ်ကပ်ပြင်ပေးရန် စောင့်နေသော အလှပြင်သူအား ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မကို အရပ်တစ်ရပ်လို့ သဘောထားပြီး အလှစပြင်နိုင် ဝါပြီ’



ပွင့်လွှာမျက်နှာပေါ်မှာ အောက်ခံမိတ်ကပ်လူးပေးပြီး နာရီ ဝက်ခန့်အကြာမှာ အခန်းတံခါးကို မေမေ လာခေါက်၏။

မဖွင့်ရန် ပွင့်လွှာ ငြင်းဆန်သော်လည်း မေမေက အရေးကြီး သည့် စကားပြောရန်ဟု အကြောင်းပြကာ ဇွတ်အတင်းဖွင့်ခိုင်း၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

မေမေက မိတ်ကပ်ဆရာမကို တောင်းပန်ရှောင်ခိုင်းပြီး ပွင့်လွှာ နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော၏။

‘မေမေတို့တော့ အခုမှ အခက်ကြီးခက်ရပြီ သမီးရေ၊ ခုနက
 မောင်ဘခန့်သော်ရဲ့ ဟမ်းဖုန်းထဲမြည်လို့ စကားအတော်ပြောပြီးတာနဲ့
 သူ့မိဘတွေနဲ့ ကျိတ်ပြောနေတာတွေကို မေမေနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့
 တယ်။ မောင်ဘခန့်သော်ရဲ့ အတွင်းရေးတွေပေါ့၊ သူ့မှာအိမ်နဲ့ ကားနဲ့
 အတွင်းပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးကလွဲရင် မေမေတို့မျှော်လင့်ထား
 လောက်အောင် ဘာမှမရှိဘူးကွယ်။ ဟန်နဲ့အထည်ကြီးစတိုင်လ်ဖမ်း
 နေတာ၊ သူ့မှာလျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အကြွေးတွေလည်း သိန်းလေးငါးရာရှိ
 တယ်။ အဲဒါကို ဟမ်းဖုန်းနိပ်ပြီး လှမ်းတောင်းလို့ မောင်ဘခန့်သော်
 စိတ်တိုနေတာပေါ့။ တစ်ဖက်ကလူက ငွေမပေးရင် တရားစွဲမယ်၊
 မင်္ဂလာပွဲမှာ အရှက်ခွဲမယ်တွေများ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သလားမှမသိတာ။
 အဲဒါ မောင်ဘခန့်သော် ဒေါ်ပွပြီး သူ့မိဘတွေနဲ့ အတင်းကျိတ်ပြီး
 ဆွေးနွေးနေကြလေရဲ့’

‘သွားပါပြီ မေမေရာ၊ သမီးတော့ ရေစုန်မျောပါပြီ၊ သေသာ
 သေလိုက်ချင်တော့တယ်’

‘မေမေလည်း အခုမှသိရတော့ ထူပူပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်
 ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ မင်္ဂလာပွဲကို ပြန်ဖျက်ရအောင်က
 လည်း ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ။ မောင်ဘခန့်သော် ပြောလောက်
 အောင် မချမ်းသာလို့ မင်္ဂလာပွဲဖျက်ပါတယ်ဆိုရင်လည်း အများက
 ဝိုင်းကဲ့ရဲ့တာနဲ့ မေမေတို့လဲသေလိမ့်မယ်’

‘သမီး ဘာမှမသိချင်တော့ဘူး၊ မသိချင်ဘူး၊ ရူးချင်လာပြီ
 သမီး ဒါပဲသိတယ်’

ပွင့်လွှာ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး သတို့သမီးဝတ်စုံတွေကို ကောက်
 ပေါက်လွင့်ပစ်နေမိ၏။

‘သမီး... သမီးလေး စိတ်ကိုထိန်းစမ်း၊ အရမ်းလည်း ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် ချမတွေးလိုက်ပါနဲ့ဦး၊ မောင်ဘခန့်သော်က လုပ်ရည်
 ကိုင်ရည်ကောင်းပါတယ်။ သူ့ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်တယ်။’

သမီးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း စီးပွားပြန်တက်လာရင်လာမှာပေါ့။
ပွင့်လွှာက မျက်ရည်ကို သိမ်းသပ်ပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်
လိုက်၏။

‘တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ မပိုင်ဘဲ လျှာအရသာခံလိုတဲ့
သက်ဆိုင်လိုမှုတွေကို သမီးမကြားချင်တော့ဘူး၊ မေမေ ဧည့်ခံပွဲကိုသာ
ဣန္ဒြေမပျက်သွားပါ၊ မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့ သူ့ကို သမီးလောင်းကြီး
ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်’

‘အို... သမီးရယ်၊ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့’

‘သမီး အဲဒီစကားတွေ ထပ်ကြားရင် ရူးသွားလိမ့်မယ်’

‘ရူးတော့ မရူးလိုက်ပါနဲ့၊ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ဣန္ဒြေမပျက်
အောင် ဂရုစိုက်နေရ သမီး၊ ကံဆိုးတာတွေ ဆက်တိုက်များလို့ ဒါဟာ
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြီးလောက်ပါပြီ၊ ကံကောင်းတဲ့အရာတွေ မေမေတို့
သားအမိနှစ်ယောက်ဆီ ရောက်လာတော့မှာပါ၊ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ
မတွေ့ပါဘူးကွယ်၊ ကဲ... မေမေ သွားတော့မယ်’

‘မေမေ’

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပွင့်လွှာက တစ်သျှူး
ပေါထုတ်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကို လှမ်းပေးရင်းမှ...

‘မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါဦး၊ သမီးကို မေမေ စိတ်ချပါ၊
မေမေ့ကိုလည်း ဣန္ဒြေ တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ ဧည့်ခံနေစေချင်တယ်’

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက အားယူပျုံးပြပြီး လှမ်းယူလိုက်သော တစ်
သျှူးဖြင့် မျက်ရည်စတို့ကို သိမ်းလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ပွင့်လွှာနဖူးကို ညင်သာဖွဖွနှမ်းကာ အခန်းထဲမှ
လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

‘ညီမ... ခဏလာထိုင်လို့ရပြီ’

မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာမအသံကြောင့် အတွေးဖြတ်ပြီး အသာထ ထိုင်ကာ ဆက်၍ စဉ်းစားနေလိုက်မိ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းကောင်းတယ်’

ပွင့်လွှာ အကြံသစ်ရလာ၍ အဖန်ဖန်ပြန်လှန်တွေးနေရာမှ အတည်ပြုချက်ကို နှုတ်မှယောင်၍ ရေရွတ်ပြောကြားမိလိုက်ခြင်းပင်။

မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာမက အလန်တကြားနှင့် ပြူးပြဲကြည့်နေ ၏။ ပွင့်လွှာက...

‘ဆရာမမှာ ဆံပင်ရှည်အတူပါလား၊ ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ ဆံပင် မျိုးပေါ့’

‘ပါတယ် ညီမ၊ ဆံထုံးအမျိုးမျိုးလည်းပါတယ်’

‘အဆင်ပြေပါပြီရှင်၊ ကျွန်မကို အဲဒီဆံပင်အတူလေးယူပြီး စွပ်ပေးပါနော်၊ ပုံစံ တူမတူ ကြည့်ချင်လို့’

ဆံပင်တု စွပ်ပြီးသောအခါ...

ပွင့်လွှာ ဖြီးသင်ပြီး မျက်နှာလေး အနည်းငယ်ကျင့်လိုက်၏။

‘အိုကေ၊ ဒီကမမကို အများကြီးကျေးဇူးတင်တယ်နော်’

‘မင်္ဂလာသတို့သမီးက ဆံထုံးနဲ့မှ လိုက်ဘက်မှာကွယ့် ညီမ

ရဲ့’

‘ညီမ သိပါတယ်၊ မမ ညီမကို မိတ်ကပ်မလိမ်းပေးနဲ့တော့၊ ညီမ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားတယ်၊ သူရောက်လာမှ ညီမ ဆက်လိမ်းမယ်’

အလှဖန်တီးရှင် မမမှာ ပုစွန်မျက်လုံးဖြင့်သာ ပြူးပြဲကြည့်ရင်း ပွင့်လွှာ ပဟေဠိကို အဖြေညှိနေနိုင်တော့၏။



ပန်းရှင်မွှေးနှင့်မြတ် ရောက်လာကြသည်။ အလှဖန်တီးရှင်
အေဓမ္မာ ပန်းရှင်မွှေးကိုမြင်ပြီး ပိုအံ့ဩသွားကာ ပွင့်လွှာ ဘက်လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။ ပွင့်လွှာက ပန်းရှင်မွှေးကို ထိုင်စရာနေရာပေးပြီးသည်
နှင့် အခန်းပြင်ခဏခေါ်ထုတ်ကာ သူမ အကြံအစည်တွေကို ဖုတ်ပူ
မီးတိုက် ရှင်းပြလိုက်၏။

မြတ်က ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိရင်း...

‘ရှင့်အကြံကလည်း လန့်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ’

‘ဘာမှလန့်မနေနဲ့ မိန်းမ၊ ရှင့်အနေနဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာမကို
ကျွပ်ထက်ပိုခင်တယ်၊ ရှင် သူ့ကိုနှုတ်လို့ဖို့တာဝန်ယူရမယ်’

‘သူက နှုတ်လုပ်ပါတယ်၊ သူ့အလုပ်ကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ
မစပ်စုဘူး’

‘မစပ်စုဘူးသာဆိုတာ အခုအရေးကို သူတော်တော်စိတ်ဝင်
အားနေပုံရတာ ရှင်အကဲမခတ်မိဘူးလား’

‘ဒါက ရှင်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်တူလွန်းတာကို အံ့ဩတာနေ
ဒါလိမ့်မယ်၊ ရှင်က အခုထိ ဘာမှမပြင်မဆင်၊ ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊
ရှင်ပြင်ဆင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အခု ကိုးနာရီခွဲခါနီးပြီနော်၊ ရှင်ကြံ
အားသလို အားလုံးအဆင်ပြေပြေဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မြတ်ရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း
ဖြစ်တဲ့မင်းက ကျုပ်ကို ငရဲကျမယ့်အရေးက ဆွဲမပေးနိုင်ဘူးလား’

ပွင့်လွှာပြောပြီး မြတ် လက်ကို ဆွဲကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာ
ထိုက်၏။ အခန်းထဲမှာရှိသော ပန်းရှင်မွှေးလှမ်းအကြည့်မှာပင်...

‘အား’

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်’

‘ဗိုက်... ဗိုက်အောင့်လို့ မမ၊ အား... နာတယ်၊ ကျွတ်...’

‘ကျွတ်’

‘အို... ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပခါနီးနေသလိုဖြစ်ရတာပဲလို့’

အစာအိမ်ရောဂါခံများ ရှိနေလို့လား ညီမလေးရယ်’

‘ရှိတယ်၊ အခု အစာအိမ်ကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဒါဆို လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားပြီး ဆရာဝန်ခေါ်
အောင်လေ’

‘ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူး၊ အား... ကျွတ်...
ကျွတ်... မင်္ဂလာပွဲကလည်း အချိန်ကိုက်လုပ်ထားတာ၊ အား...
နာလိုက်တာ’

‘မမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မမတော့ ဆေးခန်းအမြန်ပို့ချင်
တယ်ကွယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲကျင်းပရတော့မှာ
ပေါ့’

‘မမ ညီမလေးကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီပေးပါလားဟင်’

‘ပြောပါကွယ်၊ မမ ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါ၊ မမတို့မှာ ဒီ
ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ’

ပွင့်လွှာက ပန်းရှင်မွှေးကို အနားကပ်ရန် လက်ယပ်ခေါင်း
ပန်းရှင်မွှေး အနားတိုးကပ်သွားသောအခါ ပွင့်လွှာက နှစ်ကိုယ်ကြားရုံ
စကားကို တိုးတိုးလေးပြောကြားလိုက်၏။ ပွင့်လွှာစကားကြောင့်
ပန်းရှင် မွှေး မျက်လုံးပြူးပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ ပြီးနောက်...

‘အို... မဖြစ်နိုင်တာ ညီမလေးရယ်၊ အဲဒီလို ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ မမနဲ့မင်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတာကို အခွင့်အရေးယူ
ပြီး မဖြစ်နိုင်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုမျိုးကို လုပ်ဖို့ဆိုတာ အန္တရာယ်ကြီးမားပါ
တယ်ကွယ်’

‘မမပြောတော့ ညီမလေးကို ကူညီမယ်ဆို ကူညီပါမမရယ်
ညီမလေး ဒီရောဂါသက်သာအောင် ဆေးမြန်မြန်ကုပြီးတာနဲ့ ပြန်လာ
မှာပါ၊ မမ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မသိစေရဘူး
ဘာအန္တရာယ်မှလည်း မရှိပါဘူး’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာကွာ၊ မမ နားရှက်လွန်းလို့ ထပ်မပြော

ခါနဲ့ ဒီကိစ္စကို မမ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကူညီနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

‘မမရယ် ညီမလေး ဒီလောက်အထိ တောင်းပန်တာတောင် ခေစ်မ်းကားပယ်ချရတ်တယ်နော်၊ ညီမလေး... အား... ကျွတ်... ဘွတ်... ညီမလေး အရမ်းဝမ်းနည်းတယ် သိလား။’

ပွင့်လွှာ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပန်းရှင်မွှေး အသာထွေးပိုက် ရင်း...

‘ဘယ်လိုမှမဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စမို့ မမ မလိုက်လျောနိုင်တာ နှင့်လွတ်ပါကွယ်၊ မမ ညီမလေးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ ညီမလေး ဒုက္ခရောက်မှာ မမလည်း မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ လူကြီးတွေနဲ့ ဖွင့်ပြော ပြပြီး ဆေးခန်းသွားပြချိန်လေး အချိန်ဆိုင်းရင် ရလျက်သားနဲ့ မကြံ အောင်းမစည်အပ်တဲ့ လုပ်ရပ်အမှားမျိုး ညီမလေး မကျူးလွန်မိစေဖို့ အမမ လိုက်လျောနိုင်တာပါကွယ်။’

‘အို... မမကလည်း အပျိုကြီးပီပီ ဇီဇာကြောင်တဲ့ အတွေး ဆွေတွေးပြီး အကုန်လိုက်ကြောင်နေတာပဲ၊ ညီမလေး နောက်ဆုံးအဖြေ ဘစ်ခုတည်းပဲ ပြတ်ပြတ်သားသားသိချင်တယ်၊ ညီမလေး ပြောသလို အမမ ကူညီနိုင်မလား၊ မကူညီနိုင်ဘူးလား၊ ဒါပဲဖြေပါ။’

ပန်းရှင်မွှေးက ပွင့်လွှာကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းခါပြ သိုတ်၏။ ပန်းရှင်မွှေး အဖြေကြောင့် ပွင့်လွှာ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်း ဆူပိတ်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ကိုက်ရင်း ပန်းရှင် မွှေးတို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

အို... မမရဲ့အသည်းကို ကိုင်ဆွဲပြီး ရဲရဲကြည့်နေသလိုမျိုး အခဲစားနာကျင်နေရပါပြီကောကွယ်။

‘တော်ပြီ၊ မမကို မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ အသေမုန်းတောင် ပွင့်လွှာ အမုန်းကြောင့် ပန်းရှင်မွှေးမှာ ဆတ်ဆတ်လူးပြဲသွား တာ အမုန်းကို လက်မခံလိုဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းနေမိ၏။’

‘ရှင် မပေးတဲ့ အကူအညီကို ကျွန်မ မယူပါဘူး၊ ရတယ်။’

လော၊ ကျွန်မ ထင်သလို ဖြစ်မလာတော့လည်း ဖြစ်သလို ထင်တာ
တွေကိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒီနေ့မင်္ဂလာပွဲမကျင်းပမီ လူကြီးတွေ
အားလုံးကို ကျွန်မတွင်တွင်ခါခါပြောဖို့ စကားတစ်လုံးပဲရှိတယ်

‘ဆေးခန်းပြဖို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာပွဲကို ကျန်းမာရေး
အခြေအနေအရ ရွှေ့ဆိုင်းသတ်မှတ်ဖို့လားဟင်’

‘သေတောင်မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ညီမ၊ ညီမလေး ပြောမယ့်စကားက’

‘မင်္ဂလာပွဲကို အပြီးအပိုင်ဖျက်သိမ်းဖို့ပဲ’



မင်္ဂလာပွဲကို အမှန်တကယ်ပင် ဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့၏။ ပွင့်လွှာ၏
လုပ်ရပ်ကို သတို့သားလောင်းနှင့် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေလည်း နား
မလည်။ ပွင့်လွှာ၏ မိဘတွေနှင့် ပန်းရှင်မွှေးက ပို၍ နားမလည်နိုင်။

အမှန်တကယ် ဗိုက်အောင့် (အစာအိမ်ရောဂါ)ဖြစ်ခြင်းမရှိဘဲ
နှင့် တမင်အကွက်ဆင်သလို လုပ်ယူခဲ့သော ပွင့်လွှာ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့်
ကြေငြာလိုက်ခြင်းမှာ သက်ဆိုင်ရာလူသူအားလုံးကို ထူပူရှက်မွန်သွား
စေခဲ့၏။

ပွင့်လွှာကမူ အိမ်အမြန်ပြန်ပြီး အခန်းတံခါးအသေပိတ်ခြင်း
နည်းဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းလာလိုသူအပေါင်းကို စည်းခြားထားလိုက်၏။

မြတ်ကိုပင်သော်မျှ တွေ့ခွင့်မပေးခဲ့။ မွေးစားမိခင်ကြီးက
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တိုးလျှိုးတောင်းပန်သံကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုထား
၏။ ပန်းရှင်မွှေးကိုပင် အမုန်းကြီးမုန်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ချက်အသစ်
ကို ရင်ထဲကပဲ ထည့်လိုက်လေပြီ။

ဆင်ထားသော အကွက်ထဲသို့ ရောက်မလာသည့် ပန်းရှင်မွှေး
အပေါ် ဒေါသလှိုင်လှိုင်ထရင်း အကြံစုံထုတ်ကာ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရ

www.burmeseclassic.com

အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

ရင်ကောင်းမလဲဟူသော အရေးသာ ပွင့်လွှာ ခေါင်းထဲထားတော့၏။

(ဒီတစ်ချိန်မှာ ကံတရားက ရှင့်ကိုဖေးမသွားပြီပေါ့ ပန်းရှင်
မွှေးရယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးကို အတွေးရလို့ကတော့ စိတ်ချ
ပွင့်လွှာဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ အလွတ်ပေးမှာ
မဟုတ်ဘူးမှတ်)

ပွင့်လွှာ လဲ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်၏။

(ပန်းရှင်မွှေးဆိုတာ အစ်မအရင်းအချာတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါ
လား၊ ငါ ဒီလိုစိတ်သဘောထားတာ သင့်တော်ရဲ့လား၊ အို... ငါ
အတ္တအတွက် ငါ့ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ပွက်လောရိုက်နေလို့ အစွန်း
နှစ်ဖက်ဘောင်ခတ်နေတဲ့ ငါ့လုပ်ရပ်တွေကတို ဒီလိုအကောင်းမြင်စိတ်
နဲ့ ပြန်လည်သုံးသပ်စဉ်းစားဖို့ မသင့်ပေဘူးလား၊ ငါ့အစ်မကို သနား
ညှာတာတဲ့စိတ် ငါ့မှာရှိရဲ့လား၊ ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့’

(အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါ့အတွက် ကမ္ဘာမီးလောင်နေပြီ၊
သားကောင်ကို ချနင်းသင့်ရင် နင်းရတော့မယ့်အရေးမှာ ငါ့အတ္တ
အတွက် ငါ့ တွေးတာမှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်...)

‘ကျန်လူတွေအားလုံး အမှားဖြစ်စေရမယ်ဟေ့’



အခန်း(၂)

‘ဘယ်လိုလဲ ပွင့်လွှာ၊ မင်း ကောင်းကောင်းသတိပြန်ရလာပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း သတိရရင် မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ကောင်းကောင်း အမှတ်ရစရာစကားတွေ အများကြီး ဆက်ပြောကြတာပေါ့’

ပန်းရှင်မွှေး ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနောက်ကျနေဆဲ။ သူမ ရှေ့မှ စကားပြောနေသူမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် မကွဲပြားချင်သေး။ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိသော်လည်း သူမ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်က သူမနောက်မှ ကပ်လိုက်လာပြီး သူမ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အတင်းအုပ်ပိတ်ခဲ့တာ ရေးရေးပြန် တွေးမြင်လာမိ၏။

‘အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေတဲ့ မူယာမာယာရှင်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ် ပြီး လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေပြန်တာတဲ့လဲ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ရှင်... ရှင်... ဘယ်သူလဲ၊ ဪ... ကျွန်မ သိပြီ ကိုဘခန့်သော် မဟုတ်လား’

‘ကောင်းလိုက်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်၊ မင်းနဲ့သတို့သား လောင်းကြီးဘဝက အရှင်လတ်လတ် အချွတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဂုဏ်သရေ

ထွက်ကောင်ကြီးလို့လည်း အထင်အမြင်လွဲပြီး ခေါ်ဝေါ်သမုတ်လိုက်ပါဦးလား၊ မာယာပလိန်းနဲ့ မင်းမှာရှိသမျှ စဉ်းလဲမှုတွေ အစွမ်းကုန်ထုတ်ပြီး ငါ့ကို အရပ်လို လှည့်စားနိုင်အောင် ထပ်ပြီးကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါဦးလား မိပွင့်လွှာ'

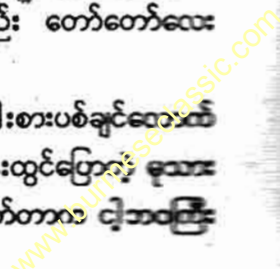
ဘခန့်သော် စကားကြောင့် ပန်းရှင်မွှေး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။

'ရှင် လူမှားနေပြီ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ပွင့်လွှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဘာလို့ ဒီနေရာခေါ်လာရတာလဲ၊ ဒါတိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ခြောက်ထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ၊ မင်းအတွက် ပြေးစရာမြေမရှိတဲ့နေရာမှာ မင်းကို ငါစာရင်းရှင်းဖို့ ခေါ်လာတာပဲ ဖွင့်လွှာ၊ မင်း အခုညာလိုက်တဲ့ မုသားက တကယ့်ကို အပျော့စားအလေးပဲ၊ ငါ့ရင်ကို လေတိုးရုံလောက်တောင် မလှုပ်ခတ်ဘူး၊ လုပ်မိန်းပါဦး၊ ညာနည်းအသစ်အဆန်းလေးတွေ ခုံခုံခိုင်ခိုင်လေးပေါ့ကွာ'

'ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်မ နာမည် ပန်းရှင်မွှေးပါ၊ ကျွန်မ ဆံပင်ကို ဘုရားလှူချင်လို့ အလှပြင်ဆိုင်မှာ သွားဖြတ်ပြီး ဘုရားမှာ ကျွန်မ ညီမလေးပွင့်လွှာအတွက် ကောင်းတဲ့ဆုတွေတောင်းပြီး ပြန်လာမှာ ရှင်တို့လူမှားပြီး ကျွန်မကို ခေါ်လာကြတာ၊ ဟာအယ်ပြောတာ၊ ကျွန်မနဲ့ ပွင့်လွှာက ရုပ်ချင်းအရမ်းတူတဲ့ အမြှာညီအစ်မတွေပါ၊ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရှိမနေသင့်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်ဆီက အရက်နဲ့တွေ့ရတယ်၊ ရှင်ကြည့်ရတာ ဆီမီးထိုးပြီး အရမ်းမူးနေသလိုပဲ၊ ဒေါသလည်း တော်တော်လေး ထွက်နေပုံရတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေတာကွ၊ မင်းအသစ်အဆန်းထွင်ပြောလို့ မုသားကတော့ ခုံခုံခိုင်ခိုင်လေးရှိပုံရပါတယ်၊ ခက်တာလဲ ငါ့ဘဝပြီး



လူးပြာသွားအောင် အညာခံလိုက်ရပြီးကတည်းက မင်းစကားကို ငါ တစ်စွန်းတစ်စတောင် ယုံကြည်လို့မရနိုင်တော့တာပဲ။ ဝမ်းနည်းပါ တယ်၊ မင်းတို့ ဒီရောက်အောင် ငါ့လူယုံတစ်ယောက်နဲ့ မင်းမေ့အောင် လုပ်ယူပြီး မနည်းခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုခေါ်လာတာ မင်းပြောသမျှ ထပ်ယုံပြမယုံ လူမိုက်ကြီးလို မင်းကို လွယ်လွယ်ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပခါနီးမှ ငါနဲ့ ငါ့အသိုင်း အဝိုင်း ဂုဏ်သိက္ခာကိုဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ မင်းကို လျော်ကြေး ပြန်တောင်း ယူဖို့ ငါ့ရင်ထဲခံစားရသလို မင်းရင်ထဲပြန်ခံစားရဖို့ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ ဘဝကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ငါ သိမ်းပိုက်ဖို့ ဒီကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ စွန့်စားပြီး ခေါ်လာရတာ'

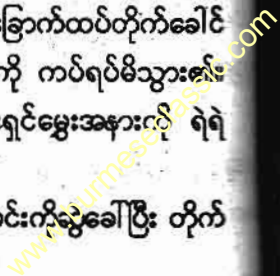
'အို... ရှင် အရမ်းမှားနေပြီ။ ကျွန်မ ပွင့်လွှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မ ပန်းရှင်မွှေးပါ။ ရှင်မယုံရင် ကြိုက်သလိုစုံစမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် ပွင့်လွှာတို့အိမ်ကို လူလွှတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းပါ။ ပွင့်လွှာ သူ့အိမ်မှာ ရှိ နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အမြှာညီအစ်မတွေပါ'

'မယုံဘူး၊ မင်းလုပ်ရပ်ကို စင်းစင်းကြီးခံလိုက်ရပြီးကတည်းက မင်းအပေါ် ငါ ဘယ်လိုမှကို မယုံတော့ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော မင်း ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်အလျှော်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါ့ကိုလက်ထပ် ရမယ်၊ မဖြစ်မနေကို ပြန်ပြီးတော့ လက်ထပ်ရမယ်။ အဲဒီလိုအခြေ အနေမျိုး မင်းကိုငါ...'

'အို... ရှင်... ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ရှင်မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ မကြိုး စားနဲ့၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာ'

ပန်းရှင်မွှေး နောက်ဆုတ်သွားရင်းနှင့် ခြောက်ထပ်တိုက်ခေါင် မိုးပေါ်မှ ပတ်လည်ကာ ဝရန်တာတစ်ဖက်နားကို ကပ်ရပ်မိသွားရင်း ဘခန့်သော်က မခိုးမခန့်ပုံစံဖြင့် ပန်းရှင်မွှေးအနားလို ရဲရဲ ဆက်တိုးကပ်လာရင်း...

'အော်ချင်လည်းအော်လေ၊ လိုအပ်ရင် မင်းကိုခွဲခေါ်ပြီး တိုက်



အချစ်တော်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေး

အောက်ကို ခုန်ချလိုက်ဖို့ ငါ လက်နှေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အော်ပေါ့
'ရှင်... ရှင်'

ဘခန့်သော် ပန်းရှင်မွှေးကို အတင်းဝင်ချုပ်ကာ မြေပေါ်လှဲ
ထိုင်ပြီး မဖွယ်မရာ ကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားလာ၏။ ပန်းရှင်မွှေးက ရှိသမျှ
အားနှင့်တွန်းထိုးရုန်းကန်ပြီး ဘခန့်သော်ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းလိုက်
၏။ အရက်မူးနေသော အရှိန်ကြောင့် ဘခန့်သော်နောက်ကို လှန်လဲ
ကာ ပေါင်လယ်သာသာ ဝရန်တာပေါ် ပစ်ကျသွား၏။ တွန်းလိုက်
သော အရှိန်ကြောင့် ဝရန်တာပေါ်ခါးဖြင့်ကျရာမှ အောက်ဖက်ကို
ချွမ်းစိုက်ပြုတ်ကျသွား၏။

'အား'

ပန်းရှင်မွှေး မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်းပြီး မှိတ်ပစ်
ထိတ်၏။

ထိတ်လန့်စိတ်စောဖြင့် ထူပူပြီး တိတ်ငြိမ်နေစဉ်မှာပင် တိုက်
အောက်ဖက်မှ ပစ်ကျလာသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

သွားပြီး။ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းကုန်ပါပြီ။ ကြောက်လန့်စော
ဖြင့် ဝရန်တာလက်ရမ်းမှ အောက်ကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ရုပ်ထားသော ကားတစ်စင်းပေါ် ပစ်ကျရာမှ လမ်းပေါ်တစ်
ချောင်းပြုတ်ကျဟန်တူပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ ကိုးယိုးကားရား လဲကျနေသော

ဘခန့်သော်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ ကားအမိုးတစ်ခုလုံး ချိုင့်ဝင်နေ
ပြီး ဘခန့်သော် ကိုယ်ပေါ်နှင့် အနီးဝန်းကျင်မှ မှန်ကွဲစတွေ ဖွေးရွှနေ

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပန်းရှင်မွှေး ရင်ထဲသို့
အတိတ်ကာ မိုက်ခနဲ မူးလဲမလို ဖြစ်သွား၏။

သတိနှင့်စိတ်ကိုထိန်းပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ခုန်ထိုး
အောက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိကာ လောလောဆယ် အလိုအပ်ဆုံးသော စကားဆို

ထို နှုတ်ဆိုလိုက်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

‘မြတ်စွာဘုရား... ကယ်တော်မူပါ’

‘မမ... ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုတွန်းချလိုက်ရတာလဲ’

‘ပွင့်... ပွင့်လွှာ ညီမလေး၊ မမ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေပြီ၊ မမကို ကယ်ပါဦး၊ မမ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ မမသေသာသေ လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ’



‘မမတို့ ပြဿနာဖြစ်နေတာ အစအဆုံး ပွင့်လွှာ အားလုံး အကုန်မြင်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို လူသတ်မှုနဲ့ မမ အဖမ်းခံရမှာ ကျိန်းသေတယ်၊ မမက သူ့ကိုတွန်းချလိုက်တာကိုး’

‘မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ သူ့နောက်ဆုတ်သွားအောင် တွန်းလိုက်တာပါ၊ အခုလိုဖြစ်သွားအောင် တမင်အကွက်ဆင်တွန်းလိုက်တာ မဟုတ်ရရိုးအမှန်ပါ၊ ဘုရားရှေ့မှာ ကျိန်ဆိုဝံ့ပါတယ်ကွယ်’

‘မမကို ညီမလေးနဲ့ လူမှားပြီး ဒီလူစော်ကားဖို့ ကြိုးစားနေတာ ပွင့်လွှာ တားမလို့ဘဲ၊ စိတ်က ချီတုံချီတုံဖြစ်နေတာနဲ့ အချိန်လွန်မှ ဝင်တားဖြစ်လိုက်တယ်၊ မမကိုနောက်ကနေ မေ့ဆေးလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အုပ်ပြီး ကားပေါ်တင်သွားတာ ညီမလေး ကိုယ်တိုင်မြင်တယ်၊ စိတ်ပူပြီးရဲကို အကြောင်းကြားမလို့ဘဲ၊ အခြေအနေနဲ့ဘယ်နေရာကို ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရအောင် သူတို့ကားနောက်က နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာခဲ့မိတာ၊ ဒီရောက်တော့ မမကို ဖမ်းခေါ်တဲ့လူဟာ ဘခန့်သော်မှန်းသိလိုက်ရတယ်၊ ဘခန့်သော်က သူ့လူယုံကို ငွေပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဒီတိုက်ကြီးပေါ်ကို ညီမလေး တက်လိုက်လာတာ၊ ဒီတိုက်ကြီးက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြင့်ဆုံးပဲ၊ တိုက်ပြန်ဖျက်ပြီး အသစ်ဆောက်ဖို့ ဘခန့်သော် ရှယ်ယာလဲညှိထားတဲ့ တိုက်ကြီးပေါ့’

www.burmeseclassic.com

‘ညီမလေးက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘူးဆို၊ ဘယ်လို ထုပ်ပြီး...’

‘ခိုးထွက်လာတာ၊ မမနဲ့ညီမလေးတို့ရဲ့ ရှေ့ရေးကို တိုင်ပင် ငွှားနှေးဖို့၊ ဘယ်သူမှမသိအောင် အသာလစ်ထွက်လာတာ၊ တိုက် ချက်ဖို့၊ ပြောင်းခိုင်းထားလို့ ဒီတိုက်မှာ လူမရှိဘူး၊ ဘေးဝန်းကျင်မှာ တော့ ရှိတယ်’

ပြောပြီး ပွင့်လွှာ ဝရန်တာလက်ရန်းမှ အောက်ကိုလှမ်းကြည့်

‘ဘခန့်သော် သူ့ကားပေါ် သူ ပြန်ပြုတ်ကျသွားတာပဲ၊ ဘေး အနီးကလူတွေ အုံကြည့်လာပြီ၊ လာ... မမ၊ ဘခန့်သော် အခြေအနေ ဆို သွားကြည့်ရအောင်’

‘ဟင့်အင်း... မမ ကြောက်တယ်၊ မမ အဲသလိုမျိုးမကြည့် ခဲ့ဘူး’

‘သူ မသေနိုင်ပါဘူး၊ ကားပေါ်က တစ်ဆင့်ကျလို့ နံရိုးတွေ တစ်ချောင်းမှ ပြန်ကောင်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သတိလစ်နေမှာ’

‘သူ တကယ်မသေနိုင်ဘူးလားဟင်’

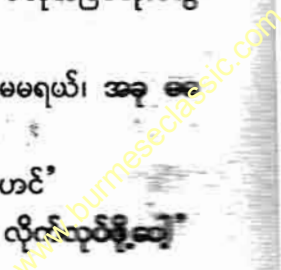
‘သူ မသေနိုင်တာ သေချာတယ်၊ ညီမလေး လှမ်းကြည့် ဘုန်းက သူ့ညာခြေနည်းနည်းလှုပ်နေတာ လှမ်းတွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုတော့ ပြန်ရဖို့မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒါလည်း ဘာဖြစ်လဲ သူ့အဖြစ်သူခံရတာပဲဟာ’

‘ညီမလေးသာ အချိန်မီဝင်ရှင်းပြခွဲရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ မမရယ်၊ အခု ခေတ်ပေါ်ရမှာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်’

‘ဘာလဲဟင်၊ မမ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်’

‘ညီမလေး ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး လိုက်လုပ်ဖို့ပေါ့’



ပန်းရှင်မွှေး မျက်ဝန်းတွေ ဝေရီဝိုင်းစက်သွား၏။ ပွင့်လွှာ
သေမသာ ပြုံးလိုက်၏။ ကဝေအပြုံး။



ဘခန့်သော် မသေသော်လည်း အရေးပေါ် လူနာဘဝဖြင့်
ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွား၏။ ဘခန့်သော်ဘက်မှ ပြောရေးဆို
ခွင့်ရှိသူများက ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်၏။

ဘခန့်သော် ပြန်လည် မကောင်းမွန်လာသေးသည်အထိ
ပန်းရှင်မွှေးကို ရဲစခန်းမှ အာမခံမပေး ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ကြ၏။
ပန်းရှင်မွှေး၏ မွေးစားအမေခမျာ မျက်ရည်နှင့်သာ ဖေးမကူနိုင်ရှာ၏။

နယ်မှပြန်ရောက်လာသော ထင်မင်းခေါင်ခမျာချစ်သူအတွက်
ပူပန်သောကစိတ်ဖြင့် အနားမရရှာခဲ့။ တရားခွင်မှာ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့
တရားခံဘက်မှာလိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရှေ့နေလိုက်ရာ
ငှားရမ်းရ၏။ အချုပ်ထဲရောက်ပြီး စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျေ
သော ချစ်သူကို နေ့စဉ် အားပေးစကားပြောရင်း တစ်ဖက်လူ အခြေ
အနေသတင်းကိုလည်း စုံစမ်းနားထောင်ရသေး၏။

ပွင့်လွှာမှာမူ ပန်းရှင်မွှေးထံ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ တစ်ခေါင်
ရောက်လာ၏။ အမှုအခင်းဖြစ်ပွားစဉ်နေရာတွင် တရားခံနှင့် အတူရှိ
သော်လည်း တရားခံဖြောင့်ချက်ပေးမှုကောင်း၍ ပွင့်လွှာနှင့်မသက်ဆိုင်
သလို ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ငြား တစ်ဦးတည်းသော မျက်မြင်သက်သေနေရာ
မှာ ပွင့်လွှာ ရှိနေပြန်သည်။

တရားခွင်မှာ ရင်ဆိုင်ရမည့်နေ့။ ထိုနေ့မှာပင် ကံအားထေ့
စွာ ဘခန့်သော် သတိရလာ၏။ တရားခံ၏ ဖြောင့်ချက်နှင့်တရားထို
၏ ဖွင့်ဆိုချက်ကြောင့် ပွင့်လွှာမှာ မျက်မြင်သက်သေအားနည်း
နေရာမယွင်းနိုင်တော့။ ပွင့်လွှာအတွက် သင်္ကာမကင်းစရာတွေ လုံ
ကျွတ်လွတ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

ပထမအကြိမ် တရားခွင်မှာ ရင်ဆိုင်ရစဉ် တရားလိုကိုယ်စား
ရှေ့နေနှင့် တရားခံကိုယ်စား ရှေ့နေတို့က အမှုဖြစ်စဉ်ကို ခင်းကျင်းပြီး
အပြန်အလှန် ချေပလျှောက်လှဲကြ၏။

တရားသူကြီးက ဒုတိယအကြိမ် ရုံးပြန်ချိန်းလိုက်၏။ ဒုတိယ
အကြိမ် ရုံးချိန်းကာလကို မရောက်မီစပ်ကြားမှာ တရားလိုဘခန့်သော်
ကျန်းမာရေးပြန်ကောင်းလာ၏။ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာမရှိတော့။
သို့ငြား နံရိုးသုံးချောင်းနှင့် ဘယ်ခြေတစ်ချောင်း ကျိုးသွားသဖြင့်
လူကောင်းဘဝကို ပြန်လည်ရောက်နိုင်ဖို့ အလွန်တရာ ခဲယဉ်းသွား
၏။

လူနာအခြေအနေ ကောင်းမွန်သော်လည်း ပန်းရှင်မွှေးကို
အာမခံပေးခွင့်မရ။ ထင်မင်းခေါင်မှာ ချစ်သူအတွက် လွတ်မြောက်ဖို့
အရေးသာ လိုက်လံဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေစဉ်မှာပင် ပွင့်လွှာက သူမ
နှင့်တွေ့ဆုံဖို့ အခွင့်ပေးလာ၏။

‘ဒီအပတ် ရောက်လာမယ့် တရားခွင်မှာ အမှုအခင်းရဲ့ တစ်ဦး
တည်းသော အနီးကပ်မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ ပွင့်လွှာကိုယ်တိုင်
အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လျှောက်လှဲနိုင်ရင် ရှင်မွှေး ပြန်လွတ်
လာမှာပါ’

‘သူက အဲဒီလို အရမ်းဖြစ်စေချင်နေတာကိုး’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ပွင့်လွှာရယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်မှ ကိုယ်
တို့ရဲ့သောကနဲ့ ဒုက္ခတွေ အရည်ပျော်ကျကုန်မှာမဟုတ်လား’

‘ပွင့်လွှာ လက်ထပ်ပွဲကိုဖျက်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ’

စကားကို ဆတ်ခနဲချိုးကွေ့မေးလိုက်၍ ထင်မင်းခေါင် အံ့ဩ
သွား၏။ ပွင့်လွှာအကြောင်းကို ကြားသိပြီးခဲ့သော်လည်း ခြေခြစ်ခိုင်း
စွာ သိရဖို့ မစုံစမ်းဖြစ်ခဲ့။ သူနှင့်ပန်းရှင်မွှေးတို့ ရှေ့ရေးကိုသာ အရေး
ထားတွေးတောလုပ်ဆောင်နေရ၍ လျစ်လျူရှုမြင်ခဲ့ခြင်းသာ သာလည်း

‘သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ အနေနဲ့ မေးသင့်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် မှတ်မိတာ

အဲဒီလိုတွေ လျှောက်လုပ်ပစ်တာလဲ။ အဲဒီလုပ်ရပ်ရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေ ဘယ်လောက်ထိ ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာကို အခုလက်တွေ့ခံစားနေရပြီဟုတ်လား။ တွေးကြည့်ရင် ဒီအမှုအခင်းရဲ့ အရင်းအမြစ်တရားပဲဟာ ပွင့်လွှာဖြစ်နေတယ်'

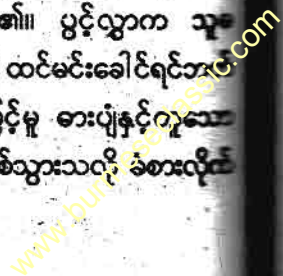
'ဘာဆိုလဲ။ အဝေးကြီး၊ အဝေးကြီး၊ ဘခန့်သော် မွန်ထူတာ ပွင့်လွှာအပြစ်လား။ မမရှင်မွေးကတော့ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းမပြဘဲ သူ့စကားနဲ့သူ ရှုပ်နေလို့၊ အခုလိုဖြစ်သွားတာ ပွင့်လွှာအပြစ်လား။ သွားစမ်းပါ'

'ပွင့်လွှာက လက်ထပ်ပွဲဖျက်လိုက်လို့ ဘခန့်သော် အရှက်ထွဲပြီး မွန်သွားတာပေါ့။ ရှင်မွေးက ကြားထဲက ဓားစာခံဖြစ်သွားရတယ် အဲဒါဟာ ပွင့်လွှာ လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ခဲ့လို့၊ ဘာကြောင့် ဒီလက်ထပ်ပွဲကို အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မတင်ပြနိုင်ဘဲ ဖျက်ခဲ့ရတာလဲ ပွင့်လွှာ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ နားလည်လို့မရဘူး'

တင်းမာနေသော မျက်နှာဖြင့် ပွင့်လွှာကြည့်နေရာမှ ဖျတ်ခဲအရောင်ပြောင်းပြီး ပွင့်လွှာပြုံး၏။ ရယ်၏။ အားရပါးရဟန်ပေါ်လွင်အောင်ကို ရယ်မောပါလေတော့၏။ ထင်မင်းခေါင် ကြောင်တောင်ငေးနေစဉ်မှာပင် ပွင့်လွှာ ရယ်မောခြင်းကိုရပ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်နားတိုးကပ်ကာ စကားတိုးတိုး လေးပြောလိုက်၏။

'သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ပေါ့။ ကျွန်မဖေဖေရဲ့ အမွေအနှစ်တွေ နင့်နင့်ပိုးပိုးရထားတဲ့ သူ့ကိုဘယ်သူမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ပွင့်လွှာရဲ့ ရှေ့သက်လမ်းကို အရောင်ပြောင်းလဲခန်းဖွင့်လိုက်ရတာပဲ'

ထင်မင်းခေါင် အံ့ဩထိတ်ပျာသွား၏။ ပွင့်လွှာက သူ့စကားလုံးများကို ပန်းပွင့်လေးများအသွင်မြင်၍ ထင်မင်းခေါင်ရင်ဘတ်ကို လှမ်းပေါက်နေ၏။ ထင်မင်းခေါင်အနေဖြင့်မူ ဓားပျံနှင့်ကူသော စကားလုံးတွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း စိုက်ဝင်စွဲနစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။



‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှကို မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပွင့်လွှာ
ဘာလို့လျှောက်လုပ်ရတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ရှင်မွှေးက မကြာခင် လက်ထပ်
တော့မှာ၊ ဘာလဲ မင်း ဒီအမှုအခင်းကို တမင်အကွက်ဆင် ဖန်တီးလိုက်
တာလား ပွင့်လွှာ’

‘အကွက်ဆင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ အလိုလိုနေရင်း
အတွက်ဝင်လာကြတာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပွင့်လွှာ အကွက်ဆင်နိုင်ရ
လောက်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်က ကလေးလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ဘာလဲ သူ့က ပွင့်လွှာကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်
ထပ်ရဲဘူးလား’

‘လက်မထပ်သင့်ဘူးထင်လို့ ပွင့်လွှာ၊ မင်းက မင်းအဖေ
ဆေးခဲ့တဲ့ကိုယ့်အတွက် ဝေစုကို ဒီလောက်ထိတောင် တပ်မက်နေခဲ့တာ
ထို’

‘ရယ်စရာမပြောပါနဲ့၊ လူဆယ်ယောက်လောက်ကို ဘဝပုံစံ
ပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့ ဝေစုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကော မမက်စွမောဘဲ
နေခဲ့လို့လား’

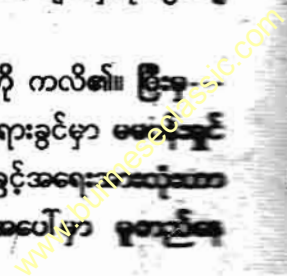
‘ကိုယ် မမက်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ပွင့်လွှာကို လွှဲပေးလိုက်လေ၊ ပွင့်လွှာဖေးဖရဲ့
ဇနီးကို ပွင့်လွှာအပြည့်အဝ ရပိုင်သင့်တယ်၊ မမက်ရင် လွှဲပေးလိုက်
ချဲ့’

‘မင်းကို ငါ အရမ်းအံ့ဩသွားပြီ ပွင့်လွှာ၊ အစက ငါ
ဒီလောက်ထိ မင်းကို မထင်မြင်မိခဲ့ဘူး၊ အခုမှမင်း မျက်နှာဖုံးကွာထွ
သွားတော့တယ်’

ပွင့်လွှာ မခိုးမခန့်ရယ်သံဖြင့် သူ့ရင်ကို ကလိ၏။ ဇွဲ-

‘အခုလာမယ့် ရုံးချိန်းနေ့၊ အဲဒီနေ့တရားခွင်မှာ မောင်ချင်
ဇနီးကို လွတ်မြောက်အောင်လုပ်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးအသုံးအား
အထင်ကရမျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ ပွင့်လွှာအပေါ်မှာ ရတနာချင်



တယ်ဆိုတာ ထင်မင်းခေါင် သဘောပေါက်နားလည်မှာပါ’

‘မင်းက မင်းအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေး ဦးမလို့လား’

‘မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပွင့်လွှာက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရအောင်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ထင်မင်းခေါင်မမှေပါနဲ့’

‘ရှင်မွှေး အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်အောင် မင်းအမှန် အတိုင်း ဝန်ခံလျှောက်လဲပေးပါကွာ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ငါ လိုက်လျှောပေးပါ့မယ်၊ ဒီအတိုင်း ငါလွဲပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေရဲ့ မှာတမ်းအရ သမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်မှပဲ ငါရမယ့် ဝေစုကို ထုတ်ယူလို့ရမှာ၊ ဒါကြောင့်...’

‘ပွင့်လွှာ စိစဉ်တတ်ပါတယ်၊ လာမယ့်ရုံးချိန်းနေ့က မနက် ဆယ်နာရီမဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ ထင်မင်း ခေါင် လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးရင် ထင်မင်းခေါင်အလိုကျ ပွင့်လွှာ တရား ခွင်မှာ အကောင်းဆုံးလျှောက်လဲပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် အားလုံးဟာ အစီ အစဉ်တကျနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ လှလှပပဖြစ်လာကြမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား’

‘မင်းအိမ်ကို ဘာမှမတိုင်ပင်တော့ဘူးလား ပွင့်လွှာ’

‘အရင်က သူတို့ဆန္ဒနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့လို့ ပျက်ခဲ့ရတယ်၊ အခု ပွင့်လွှာ ဆန္ဒနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ကြောင့် ပြန်ပြီး ပွဲမပျက် စေချင်ဘူး၊ ပွင့်လွှာရဲ့ အိမ်ကိုနောက်ကျမှ ဖြေရှင်းချက်ပေးလို့ရပါ တယ်၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ အိမ်ကလူတွေမသိအောင် ပွင့်လွှာနည်း ပွင့်လွှာဟန်နဲ့ လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့’

‘မီးတောင် တစ်လုံးလုံး မျိုချခံထားရမှတော့ ထပေါက်မှာ ကိုလည်း ကြောက်မနေတော့ပါဘူး ပွင့်လွှာ၊ အားလုံး မင်းသားဘာ ပါပဲ’

အခန်း(၂၂)

ပွင့်လွှာပြောသလိုပင် အားလုံး အစီအစဉ်တကျနှင့် လှပစွာ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ပန်းရှင်မွှေး တရားရင်ဆိုင်ရမည့်နေ့။ ထိုနေ့မနက် ကိုးနာရီ နှစ်နာရီမှာ တရားရုံး၌ အသိသက်သေအနည်းငယ်ဖြင့် ထင်မင်းခေါင်နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ပွင့်လွှာဘက်မှ မြတ်နှင့်သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်။ ထင်မင်း ခေါင်ဘက်မှ လက်ဖော်ကိုင်ဖက် Taxi ယာဉ်မောင်းနှစ်ယောက်။ တရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချုပ်ဆိုပြီးစီးသွားသော လက် ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ပွင့်လွှာကပင် သိမ်းဆည်းယူဆောင်၏။

ဘာရယ်မှန်းကို ပြောရခက်သည့် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပွဲ အတွက် အကျဉ်းရုံးကျွေးမွေးဖြစ်ကြ၏။

ပန်းရှင်မွှေး တရားရင်ဆိုင်ချိန် ကျရောက်ခါနီးသောအခါ တရားရုံးတော်သို့ အချိန်မီသွားရောက်ကြ၏။ အချိန်မှီပင် ကြားနာစစ် ဆေးမှုကို သက်ဆိုင်သူ အားလုံး အသက်ရှူမှားမတတ် နားစွင့်နှင့်တူ ချစ်ကြ၏။

အထင်ကရ သက်သေအနေဖြင့် ပွင့်လွှာ အချိန်အတိုင်း

လျှောက်လှဲသွား၏။ ပွင့်လွှာနှင့်ပန်းရှင်မွှေး အမြှာညီအစ်မဖြစ်ကြောင်းကို တရားလိုဘက်မှ တအံ့တဩသိနှင့်ထားခဲ့ကြပြီမို့ အခြေအနေကောင်းလာသော လူနာကို ဖွင့်ပြောကာ လူနာသဘောထားကို တာဝန်ရှိသူများက ထပ်မံစစ်ချက်ယူပြီး ထားကြလေပြီ။

ဘခန့်သော်က သူ အမှန်တကယ် လူမှားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ၍ အပြစ်မဲ့သော ပန်းရှင်မွှေးကို ကျေအေးလက်မှတ်ထိုးကာ အမှုပြန်ရုပ်သိမ်းကြောင်း လျှောက်တင်လာ၏။

အစိုးရအနေဖြင့် ဥပဒေပုဒ်မတပ်စွဲထားခြင်းအပေါ် ပွင့်လွှာ၏ လျှောက်လှဲချက်များက ပယ်ဖျက်စွမ်းအားရှိခဲ့ရ၏။

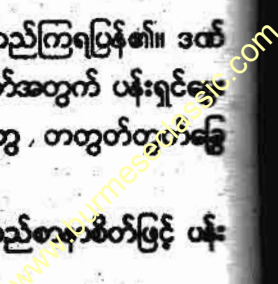
ထိုနေ့မှာပင် ရုံးတော်မှ တရားသူကြီး ဆုံးဖြတ်မှုဖြင့် အမိန့်စာလျှင်စွာချမှတ်လိုက်၏။

‘အမျိုးသမီးတစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိ ကာယိဏ္ဍန္တေကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ခွင့်အရ ရုန်းကန်တွန်းထုတ်ခြင်း သဘောသာ သက်ရောက်သဖြင့်လည်းကောင်း တရားလိုဘက်မှ အမှုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေးပါရန် တင်ပြလာခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်မြင်သက်သေထွက်ဆိုချက်အရ မရည်ရွယ်ဘဲ မတော်တဆ ဖြစ်ခဲ့ရသည်တို့ကြောင့် စသည်ဖြင့်...’

တရားရေးရာ ဥပဒေရာဇသက်ထုံးများနှင့်တကွ ပြစ်မှုထိုက်မထိုက်သည်တို့ကို ဖတ်ကြားပြီးသည်နှင့် တရားခံပန်းရှင်မွှေးအား တရားသေ လွှတ်ပေးလိုက်သည်ဟု ရုံးတော်မှ အမိန့်ချမှတ်ကြေငြာလိုက်၏။

အားလုံး ဝမ်းသာပီတိဖြင့် မျက်ရည်လည်ကြရပြန်၏။ ဒဏ်ရာပြင်း၍ အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်သော ဘခန့်သော်အတွက် ပန်းရှင်မွှေးက ဘခန့်သော် ဆွေမျိုးတွေ့ရှေ့မှာ ဆုမွန်တွေ့ တတွတ်တတ်ခြေတောင်းပေးနေ၏။

ဘခန့်သော်တို့ဘက်မှ အားလုံး နားသည်စနုတ်ဖြင့် ပန်း



ရှင်မွှေးတို့ သားအမိကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြ၏။ မိခင်တစ်ဖက် ညီမဖြစ်သူ ပွင့်လွှာကိုတစ်ဖက် ဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ရှိတ်ကြီး တင် ငိုကြွေးနေသော ချစ်သူကို ထင်မင်းခေါင် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့် နှော့မော့ရပါ့မလဲ။ ထင်မင်းခေါင်နှင့် ပွင့်လွှာတို့ တိတ်တိတ်ကလေး ထက်ထပ်ထားခြင်းအကြောင်းကို ပန်းရှင်မွှေး နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြန်ပြောင်းပြောရမလဲ။ ထင်မင်းခေါင်နှင့် ပန်းရှင်မွှေးတို့နှစ်ဦးသာ စကားပြောခွင့်ရစဉ်...

မျက်လုံးတွေနှင့်သာ အားရပါးရပြော၏။

နှုတ်ခမ်းပါးလေး လှုပ်ရွပြုရုံနဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ လိုက်လံ တုန်ခါပြီး တစ်ဦးရင်ထဲက အသံလှိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ဦးက အလို ထို နားလည်နေ၏။

ယခင်ကဆိုလျှင် ထင်မင်းခေါင် ပွေ့ဖက်မွှေးထွေးပစ်လိုက် ချည်မှာမလွဲ။

ယခုဖြင့်...

ဘာရယ်လို့ ရေရေရာရာတိတိကျကျ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော ထက်ထပ်စာချုပ်တစ်စောင်က ထင်မင်းခေါင်ဆန္ဒကို ချုပ်နှောင်ထား ၏။ ထင်မင်းခေါင်တို့အနားမှာ ပွင့်လွှာ အပါးတော်မြဲနေ၏။

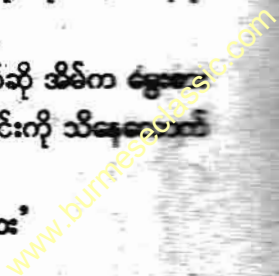
ကြိုးသုံးချောင်း ငြိတွယ်ရှုပ်ထွေးနေလေပြီ။

ရှုပ်နေတာကို ရှင်းအောင်လုပ်ဖို့ ထင်မင်းခေါင် စတင်လိုက်

‘ရှင်မွှေးနဲ့ ပွင့်လွှာ နှစ်ယောက်တည်းကို ကိုယ် တစ်နေရာ ခေါ်သွားချင်တယ်’

‘ပွင့်လွှာ အိမ်ပြန်ရဦးမှာနော်၊ ခုလောက်ဆို အိမ်က မွေးစား ခါတော့ ပွင့်လွှာတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိနေတယ်’

‘ဒီအမှုဖြစ်တုန်းက မသိကြသေးဘူးလား’



‘အိမ်က ခိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ပြင်ပက ဆင် သွယ်လာသမျှ မိဘတွေနဲ့ အဆက်ဖြတ်ခိုင်းထားတာ၊ ပွင့်လွှာ အားထု စီစဉ်ထားခဲ့လို့ မိဘတွေ မသိခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ကိုဘခန့်သော် တို့ဘက်က အိမ်ကိုလာပြီး ပွင့်လွှာမိဘတွေ ဘာအတွက်ကြောင့် နေနိုင်ရတာလဲဆိုတာ လာစုံစမ်းရင်း မေးမြန်းကြည့်ဖို့ ဘခန့်သော်နဲ့ အမေကြီးပြောသွားသံ ကြားလိုက်တယ်’

‘ဖုံးလို့မှမရတာဘဲ၊ သူတို့သိလည်း ပွင့်လွှာ စိုးရိမ်ထားသလို ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘အင်း... ပွင့်လွှာလည်း အဲဒီလို ထင်ထားတယ်’

‘ဒါကြောင့် ကိုယ်ခေါ်တဲ့နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါ’
ပန်းရှင်မွှေးက...

‘သူက ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲဟင်’

ထင်မင်းခေါင် အတွေးခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် စဉ်းစားနေရင်းမှာ လွှတ်ခနဲ ပြောချလိုက်မိ၏။

‘ချစ်ခြင်းရေးရာကို စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ပေးတတ်မယ့် နှလုံးသား ခုံရုံးတစ်နေရာကိုပေါ့’

အခန်း(၂၃)

ထင်မင်းခေါင်နေသော အိမ်လေးပေါ်မှာ အသင့်စောင့်နေ သော ရှေ့နေကြီး ဦးဘဆွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထင်မင်းခေါင် ကိုယ် တိုင် ရှေ့နေကြီးကို ဖိတ်ခေါ်ထားခြင်းပင်။

‘ဒါ... ကိုယ်တို့ကို အိမ်မွေ့လွှဲပေးခဲ့တဲ့ ရှေ့နေကြီး ဦးဘဆွေ လေ’

ဦးဘဆွေက ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်နေ၏။ ပန်းရှင် မွေးက အလိုက်တသိ ရှိရှိသေသေ နှုတ်ဆက်၏။ ပွင့်လွှာမှာမူ ဘာသိ ဘာသာပင်။

‘ရှင်မွေး’

‘ရှင်’

‘ကိုယ်နဲ့ပွင့်လွှာတို့ ဒီနေ့မနက်ပဲ ရုံးတက်ပြီး လက်ထပ်ထား ကြတယ်’

‘ရှင်’

ဒုတိယရှင်က ရင်ထဲမှ ပွင့်ထွက်လာသံ။ အံ့ဩမှုထက် ငါ့ဘာ လန်မှုကနေသော မျက်နှာ။ ပွင့်လွှာကမူ အားလုံးကို စောင့်ကြည့်ဆင် နေ၏။

ထင်မင်းခေါင်က...

‘ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရှင်မွေး၊ ပွင့်လွှာက မင်းရဲ့အမှုအရေး အတွက် သက်သေထွက်ဆိုချက် ခိုင်လုံတိကျအောင် ပေးစေချင်ရင် သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ်ဆိုလို့ မင်းအတွက်ပူပန်စိတ်နဲ့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစား နိုင်ဘဲ ကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့မိတယ်’

ပန်းရှင်မွေး ယုံကြည်ရန် ခက်နေပုံရ၏။ ဝိုင်းစက်နေသော ဈာန်ဝန်းထဲမှာ ကြေကွဲမှုန်နေသော မျက်ရည်စတွေရယ်လေ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုသုတ်ပေးလို့မှ ရပါတော့မလဲဟု သူ့ဘာသာ ဝမ်းနည်းဆိုနှင့် လာ၏။

‘ပွင့်လွှာ’
‘ပြော’

‘မင်းကိုယ့်ကို လက်ထပ်တာ ကိုယ့်ဝေစုနဲ့ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ် ရင်ရမယ့် အစုကြီးကို လိုချင်လို့မဟုတ်လား’

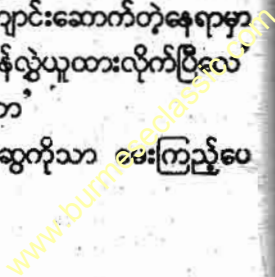
ပွင့်လွှာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ အကဲခတ်နေသော ရှေ့နေကြီးကို တန်ပြန်အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

‘မမနဲ့ရှင် မခွဲနိုင်ဘူးဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုလွှဲ ပေးလိုက်ရင် ကျွန်မ ပြန်လည်ကွာရှင်းပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့က ဘာမှမကျူးရောက်သေးကြတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ထင်မင်းခေါင်’

‘လွှဲပေးချင်ပါတယ် ပွင့်လွှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ဝေစုကို ဒီနေ့မနက် ရှစ်နာရီလောက်ကပဲ ဘုရားလှူပစ်လိုက်ပြီ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ရင်ရမယ့် ဝေစု၊ ရှင်မွေးပိုင်ဆိုင်တဲ့ဝေစုတွေအားလုံး ဖေဖေ ဦးရွှေမိုးထံ ပြန်လွှဲပေးလိုက်ပြီ၊ မနေ့ကပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေဦးရွှေမိုးကလည်း ဒီကအဖြစ်သနစ်တွေကို ကိုယ်နဲ့ရှေ့နေကြီး ရှင်းပြတာ နားလည်သွားပြီး ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်တဲ့နေရာမှာ ပုံအောလှူဒါန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အမွေတွေကို ပြန်လွှဲယူထားလိုက်ပြီလေ’

‘ရှင်... ရှင် ညာတာ၊ ရှင် လိမ်တာ’

‘မင်း မယုံရင် ရှေ့နေကြီး ဦးဘဆွေကိုသာ မေးကြည့်ပေ တော့’



‘ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ ဦးနဲ့ မောင်မင်းထင် မနေ့ကတိုင်
ထင်ပြီး ကိုရွှေမိုးရှိရာကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်ကြတာတွေပဲ။
အခုဆိုရင် မောင်ခန့် လက်ထဲမှာ အမွှေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ခြူးတစ်ပြား
တောင် ရပိုင်ခွင့်မကျန်တော့ဘူး’

ပွင့်လွှာ မျက်လုံးတွေ ပြူးဝင်းစူးတောက်လာ၏။

နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါထွက်ပြီး ထင်မင်းခေါင်ကို
ဘီလူးသရဲစီးနေသလို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ရှင်... လူယုတ်မာ၊ အကြံပက်စက် ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊
ရှင်ညာဏ်ဒါအကုန်ပဲလား၊ ရှင် ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ပစ်ရက်တယ်၊
ရှင်... ရှင်’

‘မင်းကြိုက်သလိုပြောပါ ပွင့်လွှာ၊ ဘာမှမရှိတဲ့ ကိုယ့်လို
သူညကို မင်းဆက်ပြီး လက်ထပ်စာချုပ်အတိုင်း လက်တွဲရရင်တဲ့၊
ထိုယုံခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်မယ့် အစွမ်းအစပဲ ကိုယ့်မှာရှိ
တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဘယ်သူမှမသိနိုင်သေးတဲ့ ရင်းနှီးလွန်းတဲ့
အသိသက်သေ လက်မှတ်ထိုးထားသူတွေကလွဲရင် မင်းမွှေးစားမိဘ
တောင်မသိနိုင်သေးတဲ့ မင်းလက်ထဲက တိတ်တိတ်ပုန်းလက်ထပ်စာ
ချုပ်ကို ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်’

ပန်းရှင်မွှေးက အတင်းကာရော ဆက်စပ်ပြီး နားလည်အောင်
စောင့်ကြည့်နေရာ၏။ ရှေ့နေကြီးကမူ ပိုင်ရှင်လက်သို့ တရားဝင်
ပြန်လွှဲသော စာချုပ်မိတ္တူကို ပွင့်လွှာထံ ထိုး၍ပြလိုက်၏။ ပွင့်လွှာ
အရူးတစ်ပိုင်းဟန်ဖြင့် စာချုပ်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ကြည့်ရင်း
မှ ထင်မင်းခေါင်ကို ခုန်အုပ်ကိုက်ဝါးတော့မတတ် ဆတ်ခနဲ မတ်ကြည့်
၏။

‘နင့်ကို မုန်းတယ်၊ ရတဲ့နည်းနဲ့ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်
မုန်းတယ်၊ နင့်လို ဖွတ်ကျားနဲ့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့နဲ့ ငါထဲ
သက်ထပ်ရမှာလဲ’

ပွင့်လွှာပြောပြီး လက်ထပ်စာချုပ်ကို စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်စစီ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆုတ်ဖြုန်း၏။ ပြီးလျှင် အစုတ်အပြဲများကို လုံးချေပြီး သူ့မျက်နှာကို အားနှင့်လှမ်းပေါက်လိုက်၏။ ထင်မင်းခေါင်မျက်နှာ မရောက်ခင်မှာပင် စာရွက်အပိုင်းအစတွေ လေနှင့်ဝေကွဲ လွင့်ပဲကုန်ကြ၏။

‘နင့်ကို ကမ္ဘာမကျေဘူး၊ အသေမုန်းတယ်၊ သတ်ချင်လောက်အောင်မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်’

ပွင့်လွှာ ပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဝန်းဒိုင်းကျဲကာ ပြေးဆင်းသွားတော့၏။ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်ရောက်လျှင်တွေ့သည့် Taxi တစ်စီးဝှားကာ သူမ၏ မဟာဘုံရိပ်နန်းကို ပန်းပွင့်ပေါက်ကွဲနေသော ရင်အစုံဖြင့် မြန်းသွားပေလိမ့်မည်။

‘အခြေအနေရဲ့ အဖြေကတော့ အဲဒါပါပဲ ရှင်မွေး’

ပန်းရှင်မွေးမှာ ညီမဖြစ်သူ ထွက်သွားရာလမ်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

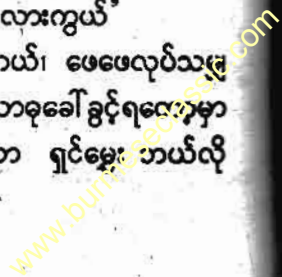
‘ပွင့်လွှာ သူ့ဒဏ်သူ ပြန်ခံသွားရတယ်၊ သူ အရမ်းခံစားသွားရမှာပဲနော်’

‘သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ ပန်းပွင့်လာရာကနေ ပေါက်ကွဲထွက်သွားတာပေါ့၊ မစစ်မှန်တဲ့ အချစ်၊ မစစ်မှန်တဲ့ လုပ်ကွက်တွေရဲ့ အဆုံးသတ်မှာ သူ့မာနနဲ့ ကောင်းစိတ်တွေ ပြတ်ထွက်သွားပြီ၊ နောင်တရနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြရုံပဲပေါ့ကွာ’

ဦးဘဆွေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

‘လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေဟာ မိဘ၊ ညီအစ်မတွေရဲ့အပေါ်မှာတောင်မှ တရားမရှိနိုင်တော့ပါလားကွယ်’

‘မရှိခြင်းက ပိုပြီးချမ်းသာပြည့်စုံပါတယ်၊ ဖေဖေလုပ်သမျှ ကုသိုလ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ရှင်မွေး အားရပါးရ သာဓုခေါ်ခွင့်ရလော့မှာကိုပဲ ကြည်နူးကျေနပ်နေမိတယ်၊ ကိုယ်ပြောတာ ရှင်မွေး ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်’



ပန်းရှင်မွှေးက တစ်စစဖြစ်နေသော လက်ထပ်စာချုပ် အပိုင်း
အတွေ့ကို လိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ထင်မင်းခေါင်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းနှိ
ခင်လာရင်း...

‘ကိုယ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါပဲကွယ်’
ရှေ့နေကြီး ဦးဘဆွေ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်ရ၏။



‘ကိုယ်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြရအောင်’
‘သိပ်မလောနဲ့လေကွာ’
‘မဖြစ်ဘူး၊ အချိန်ဆွဲထားရင် ဟိုအချိန်တွေ လာဟပ်ပြီး တစ်
ခါထပ်ကွဲရမှာစိုးတယ်’

‘ဘယ်အချိန်လဲဟင်’
‘ပန်းပွင့်ပေါက်ကွဲတဲ့ အချိန်လေ’
‘ခုလောက်ဆို သူ နောင်တရနေလောက်ရောပေါ့’
‘ကိုယ့်ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်ချင် ကြံစည်နေမှာ’
‘စိတ်အရမ်းဆိုးလို့ ရှက်ရမ်းပြောပြောသွားတာ၊ အမှန်မှတ်
ပြီး ဗွေမယူပါနဲ့ မောင်ရာ၊ ညီမလေးက ငယ်သေးတာပဲ ဥစ္စာ၊
ဇာတ်တော့ သူ့အမှားသူ သိလာမှာပါ’

‘ဗွေမယူပါဘူးဗျာ၊ သူ့အစ်မ ပန်းရှင်မွှေးကို လက်ထပ်ယူမှာ
ပါ’

‘ယူရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ရှင်မွှေးက အရမ်းအိုက်တာနဲ့ ဆံဝင်
ဖြစ်လိုက်လို့ ပွင့်လွှာနဲ့ အရမ်းတူနေပြီနော်၊ တကယ်လို့ ရောထွေးစရာ
ဖြစ်လာရင် သူ ဘယ်လိုခွဲမလဲ’

‘အချစ်နဲ့အမုန်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခွဲမှာပေါ့၊ အချစ်က ပိုထူးထူး
တယ်၊ အမုန်းက ပူလောင်တယ်’

‘အချစ်က ဘာလို့ နွေးထွေးတယ်လို့ ခံစားရတာလဲဟင်’
ထင်မင်းခေါင်က ပန်းရှင်မွှေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပိုက်လိုက်
ရင်း...

‘အဲဒီလိုလုပ်ကြည့်လို့ သိရတာပေါ့’
ပန်းရှင်မွှေးက ထင်မင်းခေါင် ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုတ်
ဖြင့် တဘုတ်ဘုတ်ထုရင်း ရှက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် အပူအပင်ကင်းစွာ ရယ်မော
နေလေပါတော့သတည်း။

စာချစ်သူအားလုံးတို့အတွက်
နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက ရယ်မောခြင်းတွေ ထာဝစဉ်တင်ဆက်နေမယ့်...

ချစ်မှုားရှင်